

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

JOHANNIS MESSENI
S C O N D I A
 ILLUSTRATA,

Sen
 CHRONOLOGIA DE REBUS SCONDIAE,

Hoc est,

Sueciae, Daniae, Norvegiae,
 Atque una Islandiae, Gronlandiaeque,
 tam Ecclesiasticis quam Politicis;

à mundi Cataclysmo, usque annum Christi MDCXII.
 gestis.

Primum edita,

Et

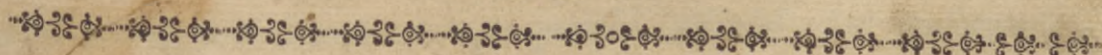
Observationibus aucta

à

Johanne Peringskiöld.

Skänkt av
 J. B. HOLMSTEDT.

STOCKHOLMIAE,
 Typis OLAVI ENÆI, ANNO CHRISTI M DCC.

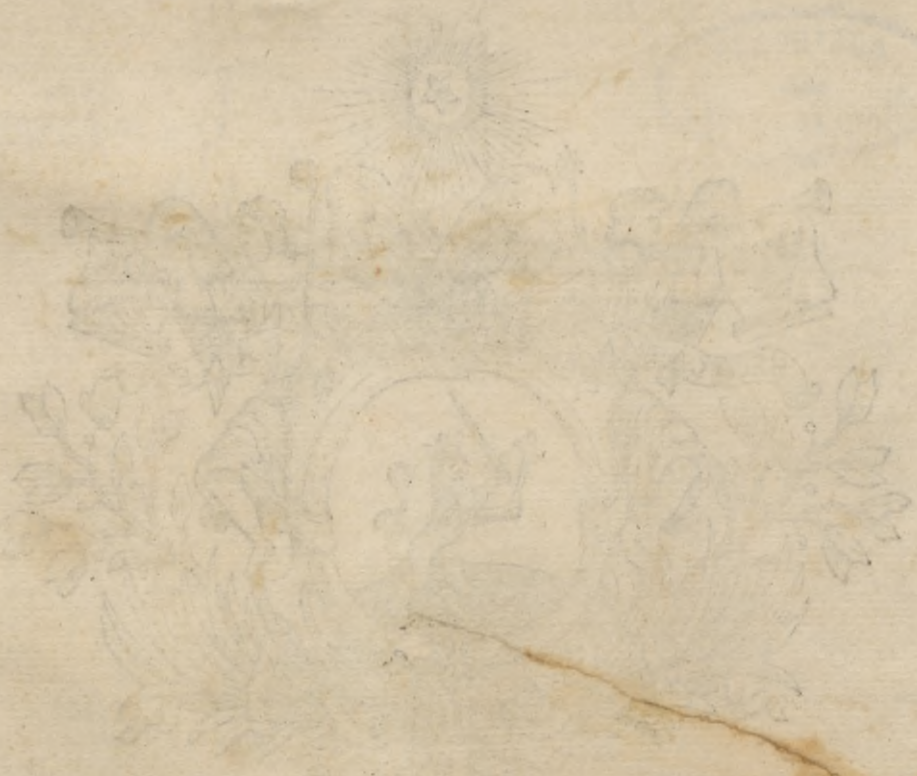
1717

JOHANNIS MESSERII
CONDIDA
ILLUSTRATA

CHRONOLOGIA DE REBUS SECONDAE

Sueciae, Daniae, Norvegiae,
Alicujusque Partibus, Gronlandiarumque
et Insularum adiacentium

Joannes Petrus Nöbl

MDCCCLXXVII, AUCTORIS CURA

SERENISSIMO ET POTENTISSIMO
DOMINO,

D. GUSTAVO ADOLPHO,
Sueciæ, Gothiæ & Vandalia Regi, Magno
Finlandiæ Principi, Esthoniæ, Careliæque Duci,
atque Ingermanniæ Domino;

Heroi Clarissimo & Fortunatissimo, Inviçtissimoque, Domino meo Cle-
mentissimo, utriusque perpetuum exopto felicitatis in-
crementum, religiosè, officiosèque.

Um ante trilustre temporis ex-
acti spatium, REX gloriosissime, anxiam diu voluta-
rem cogitatione, cui potissimum studio, atatis meæ resi-
duum, manciparem, incidi tandem in auream prorsus
hanc Diodori Siculi sententiam: Nihil utilius, jucundiusque potest cogi-
tari, quam in humanæ vitæ theatro, quod historia partibus omnibus
mirè instructum habet, sedentem periculis aliorum, sine suo periculo
cautum, sapientemque fieri; exempla captare omnigena, quæ ad tuum uti-
liter usum qualibet in re traducas. Itaque fluctuans animus illâ his ac-
quievit conditione, ut Scandia, velut natalis soli, traderetur imprimis
penitus cognoscenda, atque illustranda. Tali autem satisfacturus de-
creto, ex amplissimis hujus peninsula regnis, permultos ipsorum conqui-
sivi Chronographos; typis & calamo exaratos; priscos & neotericos;
solutæ & ligatæ orationis; indigenas & alienigenas; quæ Latine, quæ
Scandicè scribentes. Atqui hos sedulâ diu pervolvens manu, creberrimis
fecundos erroribus, fabulis refertos anilibus; portentosis mendaciis, an-
tilogiis, convitiis, calumniis, imposturis & conjecturis adeo plenos, depræ-
bendi, ut me temporis paniteret impensè, operisque puderet.

Verum enim verò ne oleum & operam penitus omnem, quod ajunt,
deperderem, neve Scandia concepto prorsus defraudaretur emolumento,

diutius certiore destituta Chronico, & Cimmericis fabularum tenebris involuta, ex prefatis congeffi Historiis, seu potius historiarum scoriis, verissima & potissima quaeque momenta monumentaque, rerum causas, modos & eventa, quantum licuit, sedulo passim discussi, exordiens ab eluvione orbis generali, & chronologiam X. comprehensam Tomis, usque annum Christi MDCXII. fidelissimè perducens, velut ipsa hujus submittanda operis publicationi, invictis omninò demonstrat rationibus, Censura Apologetica.

Ex qua simul evadit manifestum, quam crebras & fœdas veterum detexerim, correxerimque scriptorum hallucinationes; quantum laboris huic molestissimo impenderim per XX. annos negotio; Et quod aequior, vel exactior non prodierit unquam rerum calculus Scandicarum, Ecclesiasticam & Politicam simul complectens historiam; Idque etiam quisvis in historia Scandiae vel mediocriter versatus, hoc opusculo lectitato ac aestimato, non invitus mecum, sanè confitebitur. A quo proindè solo ingenuam harum exspecto lucubrationum censuram, & curam ejusdem exigo, mihi plura suppeditaturam, his inserenda libris documenta, ut altera deinceps hujus editio Chronologia, auctior & lautior in orbis prodeat Theatrum.

Interea temporis ad MAJESTATEM TUAM ex diverticulo sermonem convertens, deprahendo nemini potiori jure, quam MAJESTATI TUÆ hunc primum annalium Tomum Scandicorum, esse consecrandum. Nec istud vulgares propter rationes, quæ siquidem me vel tacente, cuilibet citra difficultatem occurrant indagatori, earum supersedeo commemoratione. Harum tamen potissima censetur, quod Scandica Chronologia, Regum primarius Scandicorum quadam sibi lege peculiari, vendicet inscriptionem. Praesertim verò cum vetustissimos, illustrissimosque M.^{us} T.^æ velut de tumulo suscitet Majores, inque throno Antecessores gloriosissimos, sequens Historia, heroica illorum facinora oculis iterum contemplanda proponat; Quæ imitanda, seu fugienda posteris, indice quasi protento, demonstrat. Is enim laudatissimus ab historia decerpitur fructus, utpotè, quæ rerum gestarum cum laude, aut vituperatione definiatur narratio: Et imago veritatis absolutissima, quæ rem neque majorem, neque minorem æquo repræsentet animis. Undè si quando, rerum provocatus occurrentium necessitate, meoque invitatus officio, scelus quodpiam detestabile, citra personæ insector respectum, vel laudabile promeritis non defraudo encomiis facinus, haud confido MAJESTATIS TUÆ indignationem mihi ullatenus formidandam.

Quandoquidem pro sua, MAJESTAS TUA probè intelligat prudentiâ, historiae ac memoriae apud posteros conditionem, cautionemque, quadam illud lege

lege, sine gravi non violanda piaculo, flagitare. Nec etiam ignoret, sibi aliorum flagitia, quantumvis sanguine propinquorum, esse nequaquam vitio, aut ignominia vertenda.

Quamobrem tanta liberatus formidine, & clementiâ, benevolentiaque porrò M. tis T. æ in me, & hasce quales quales elucubrationes, animatus ipsas M. ti T. æ qua par est subjectione, ac devotione do, dico, consecroque; reverenter & vehementer obsecrans, ut me celsissimæ MAJESTATIS TUÆ addictissimum celebrationi, Scandiaque deditissimum illustrationi, atque meum, huic gnaviter invigilans intentioni, opusculum, Regio complecti favore non dedignetur.

Mihi autem reddito votorum compoti, sic infractus accrescet animus, ad maturandum, & quantocyus publicandum residuos IX Chronologiæ Tomos Scandiana. Interim & perpetim, Deus Optimus Maximus, MAJESTATEM TUAM Potentissimam, Conjugem Serenissimam, Liberos illustrissimos, Proceres nobilissimos, ac subditos Populos fidelissimos, ad sanctissimi nominis sui honorem, Suecia, Gothiaque decorem, incolumes conservare dignetur. Cursim Cajaneburgi, mense Junio, Anno M D C. X X.

MAJESTATIS TUÆ

Subjectissimus, fidelissimusque
Servitor

JOHANNES MESSENIUS.

PROGRAMMA.

Scondia belligeris, quæ pressi gentibus orbem,
 Ipso perplexum nomen, & acta gero:
Scanzia nonnullis; *Scandi* quoque *navia*; *Thyle*;
Vargion; ast, aliis *Baltia* sæpè vocor;
Basiliam pariter, *Scythiam*que vetustius ævum
 Censuit; Huic dicor *Scondia* jure meo;
 Utpotè dives opum, peninsula laudor amæna;
 Æstibus arctoi pulsor utrinque sali:
 Me nec *Hyperboream* falsò dixêre vetusti
 Scriptores, miris me celebrando modis:
 Occiduis quoque dicta viris *Normannia* quondam,
 Quorum diripuit tunc mea classis opes:
 In tria præcipuè distinguor Regna perampla,
 Quæ Sueo cum Nori gente, Gothisque colit:
 Huc tamen & spectat Danus, velut inclyta proles;
 Terraque quos *Viridis*; quos *Glacialis* alit;
Ferogius, simul *Hetlandus*, *Finnoque* subortus
 Gente licet *Venedâ*; nec minus *Estho*, *Livus*:
 Altifono mea gesta viri cecinêre cothurno
 Plures; æquali non tamen usque fide!
Ablabius, mea progenies; *Præsulque* *Ravennæ*;
Gloria Roschilidum, *Saxo*; *Bremæque* decus:
Crantius *Hamburgo* genitus; sed *Landanus* alter,
Ziglerus; fratrum nobile parque, *Gothi*:
Entius; *Huitfeldus*; *Gislonus*; *David*; *Achilles*;
 Æquior his certat *Mellenianus* abax;
 Non favor aut odium præsumt rationibus isthïc;
 Calculus æquivolâ volvitur ipse manu:
 Pingere nevè suis, aliis nec fraude *Chimæras*
 Fingere consuetus, gratior orbe viget:
 Hunc sequor, hunc sequitur, parvo qui nostra labore
 Noscere gesta velit, devia nulla timens,
 Ut neque mastigum quemquam: Protectus ab armis
 Veri, sub regis casside tutus ovat.
 Ergò *Monarcharum*, liber, atria visæ meorum;
 Inclyta priscorum pande trophæa patrum!
 Qui decus excelsum face clarâ prodit avorum,
 Acceptus quidni *Regibus* hospes adest?

CHRO-

CHRONOLOGIÆ SCONDIANÆ TOMUS PRIMUS,

*Ab ipso mundi eluvio, usque annum
salutis humanæ, M. C. L, procedens.*

Anno conditi orbis, M DC LVI.

sempiternus hujus universi creator & moderator Deus, gravissimis hominum flagitiis provocatus, cœlorum subductis cataractis, scelus mortalium aquis vindicibus multavit. Noë vero hominum æquissimus navi vectus salutifera, mense primo, anni M DC LVII. in Ocilâ montis Gordiæi jugo, prope fluvium Scythiæ, seu Armeniæ Sagæ, Araxin, cum familia salvus evasit.

Illic denuò hominum genere instaurato, plurimumque multiplicato, Noa inde anno centesimo ab eluvione progressus, mundum tribus divisit filiis, Semo Asiam, Chamo Africam, & Japheto tribuens Europam, inhabitandas.

Meminit Berofus cujusdam Thuisconis quarti Noæ filii, quamvis ille sacris literis ignotus, qui anno post diluvium CLVI. nactus sit Imperium ab Adulâ monte, usque in Mesambriam Ponticam, & a Tanai fluvio, ad Rhenum illuc cum suis proficiscitur liberis, & contribulibus Semo Japhetoque procreatis.

Anno CXCIII. Thuiscon primos in Scondiam colonos, Magogo potissimum ortos, sub auspicio & imperio GETÆ, alias Godi & Gogi appellati, Noæ de Semo abnepotis, expedivit, sensim per Sueciam, Gothiam & Norvegiam propagatos: Hinc Scondiotis illa linguæ, & morum, cum Thuisconibus similitudo profluxit, quæ nostram usque tempestatem, nonnihil variata, perseveravit utrobique.

Floruit verò sincerus Dei cultus aliquandiu in horum mentibus, donec aureo innocentia seculo evoluta, Astræ succederet omnium propagatrix malorum Pandora; & Ninus, Beli patris cultum hominibus obruderet, huc quoque tandem rivo derivatum infausto; Unde Scondiani solo hodie retento vocabulo, sculptrile appellant quodvis, *Belätte*/ hoc est Beli progeniem seu effigiem.

Anno secundum aquas, CCLIII. Thuiscon summus populorum moder-

rator borealium, horum conspectâ demum malitiâ, æquissimas Sarmatis, Germanis atque Scondiis tradidit leges, & prima literarum Elementa; Quibus istæ sunt usæ nationes, donec ex Latio, una cum religione Christiana, Romanos acceptarunt characteres: Thuiscon proinde, non Ulphilas, hujus scripturæ inventor est statuendus, quam Gothicam & Runicam nostri appellare consueverunt.

Anno post eluvionem, CCCVI. in fata concessit ultima optimus princeps Thuiscon, quem posteri deinceps, Nini exemplo seducti, pro Numine venerari non erubuerunt, conditoris sui, pro scelus, tum profus oblii.

Nec multo post tempore Scondiani Getam seu Godum, de vitâ sublatum, & Deos quoque inter relatam, pari decorarunt honore, ipsum tonitruorum & fulgurum stolidè credentes effectorem, & hujusmodi aeris impressiones, affectionesque, Gogubben/ & Godegârden/ nempè senis Godi tumultuosum incessum, nuncupantes.

Verum quisnam Getæ in Scondiæ successerit gubernatione, veterum nemo meminit scriptorum. Sceptra porro Thuisconis per ordinem, prolixo tempore moderati sunt Manus, Ingevon, Istevon, Germion, seu potius German, Marsus, Gambrius, Suevus, Vandalus, Theutanes, Alemannus, Hercules vocatus, qui forsitan & Scondiis imperarunt.

Enimverò Marsum existimo eundem cum Marte fuisse, quem veterum quidam apud Getas ortum tradiderunt, & præcipuum eorundem tutelarem statuit Martem Virgilius, à quibus etiam, velut belli numen, sanguine captivorum placabatur; Qui deinceps ab illo virum quemlibet strennum & pugnam, Mader appellarunt, sicut pervetusti legum codices Scondicarum testantur.

Deinde præter Getam & Martem, spectabiles & admirabiles illas cœli faculas, Solem atque Lunam, Scondii adorarunt; velut etiam fragorem nubium & fulgur, hoc Bliren Deum nuncupantes, illumque cœlo intonante ab aliis impugnari Diis arbitrantes, crebro sagittas in aërem torquebant, ac horrendos in terra fragores, malleis simul prægrandibus edebant, ita suis opem numinibus laturi.

Quæ nequæ templis includere, neque ulla oris humani specie fingere, vel sculpere voluerunt, Numinum majestati & dignitati nequaquam id conveniens arbitrantes, multoque post tempore, fanum illud Upsaliæ primum fabricantes, aliarum invitati gentium exemplo.

Itaque sub dio in præcelsis montium jugis, ab oriente in occidentem protensis, Deorum vacabant suorum cultui, super congesta in medio lapidum macerie, sacrificiis indulgentes; quæ passim hodie loca etiam visuntur; sed in monticulis à meridie septentrionem versus discurrentibus, non sine mysterio sua habuerunt cœmeteria, sepulchraque, ingentibus decorata saxis, mortui epitaphio insignitis.

Funera vero sua inprimis integra terræ mandabant, armis defuncti, aliisque rebus in vita charioribus simul humatis: Cæterum progressu temporis invaluit consuetudo mortuos cremandi, & cineres lebetes inclusos tumulandi, quibus excelsum terræ cumulum, non secus ac pyramidem, imposuerunt.

Jam ad Scondiorum reversus superstitiones, depræhendo illos auguriis, auspiciis, sortilegiis, admodum fuisse deditos; Equorum similiter hinnitus, fremitusque observasse, & hinc de rerum eventu documenta captasse.

Post diluvium seculis proximis, Scandia, nimium auctis non sufficiens incolis alendis, primum effudit colonorum agmen in vicinas Oceani insulas, Selandiam, Mœoniam, Falstria, Fioniam, Jutiam & Lalandiam, generali tum temporis vocabulo Vitaslât/ hoc est, Vitorum planicies, inde appellatas.

Ex his porro insulis, vel potius ipsa Scandia, & præsertim Norvegia, pro-

procurſu temporis remotiores occidui maris inſulæ, Orcades, Hebrides, Gronlandia, Ferogia & Islandia, cæteræque primos conſecutæ fuerunt inhabitatores; quæ ſecunda cenſetur Scandiorum emigratio.

Anno DCCC LXXV. ſecundum Orbis inundationem, & ante Salvatoris incarnationem M CDXXX annis, contigit tertia hinc emigratio in Gotlandiam primum, auſpicio & ductu Berici, vel potius ERICI Scandix dominantis; Quando inſula maris orientalis primos naſta colonos, Gothorum fideliter adhæſit imperio, uſque annum Chriſti MCCC LXI.

Reliqui autem Gothorum, anguſtâ non contenti inſula, Ulmerugiam claſſe invadunt, ſibi que ſubdunt, Vandalis inde proſtigatis.

Cæterum hac expeditione militari, navium una lentius velificans, à reliquis per contemptum, *Gepa* / & claſſarii *Gepar* / id eſt, tardi vocabantur; ſed hanc ventorum, non propriam, ſegnitiem, Gepidæ à Gothis ideo deficientes, clariffimis poſtea editis per mundum facinoribus, abundè conſutarunt, immeritam vocis labeculam ita abſtergentes.

Interim Gothi, Ulmerugia poſthabita, Cimmerios incurſant; inde Ponti accolæ infeſtant; Moeſiam & Thraciam expugnant, ad Danubii que conſident ripam: ac demum Thraciam repetunt, hincque denuò progreſſi, Italiam & Hiſpaniam pervadunt, ac multo affligunt tempore, donec in hac tandem, obtinuerint diuturnum fanè imperium.

Atqui Gothorum uxores, dudum à maritis deſertæ, & à populis infeſtata finitimis, arma corripunt, hoſtibusque ſubactis, victrices ſe in minorem Aſiam effundunt, in Armeniam, Galaciam, Syriam, Ciliciam & Perſidem, quas inſigni ſubjugatas fortitudine regiones, longo tenuerunt dominio.

Nec vero ſolum Viti, ſeu Dani, Gothi, Gepidæ & Amazones, Scandiam agnoverunt patriam primævam; ſed etiam Getuli, Heruli, Suevi, Hunni, Alani, Longobardi, Normanni & Aſcomanni, qui olim de toto propemodum orbe inſigniter triumpharunt, & hodie per ſuam triumphant, regnantque glorioſè paſſim in Europa progeniem: Ex qua invictiſſimus fuerat etiam Carolus V. qui quod inſclytum à Gothis duceret genus, ſibi per quam honorificum exiſtimavit.

Quocirca Scandiam merito gentium officinam & nationum vaginam, priſci nominant hiſtorici, utpote quæ diverſo mundi labentis ævo, pluſquam XXX. huiusmodi fortiſſimos emiſerit exercitus, in oras tranſmarinas atque tranſalpinas; ſubſidia identidem nova indigentibus ſubmiſerit; conſilio aſtiterit, & Reges illis bellorumque archiſtrategos identidem ſubmiſtraverit peritiſſimos, ita ſatisfaciens Prophetæ vaticinio Heſechielis, de Gogi eruptione.

Ex huiusmodi porrò turmis, multi ſæpius in Scandiam peregrè reverſi milites, non modo ipſam moribus & luxu ſædarunt exoticis, verum & nova contaminarunt ſuperſtitione: Nam præter alias huius rei vanitates proſfus abominabiles, illorum crebrò in patriam remeantium inſtinctu, & religionem in Delo vigentem inſula celebrantium, fuit à Scandiis decretum hyperboreis, ut binæ quotannis virgines, ſacræ illuc Scandica in triticea deferrent ſtipula, quæ ibi fuerunt honorificè admodum ſuſceptæ. Talis autem ſacrorum ſtipula, multis fuit ſeculis obſervata & frequentata, donec Scandii virginum offenſi remoratione ac violatione, ſolum per gentium manus interja-centium, ſua in Delum ſacræ expediunda cenſuerint conſultius.

Atqui ad Scandianorum redeat calamus emigrationem, qui exploratâ regnorum amœnitate tranſmarinorum, opulentiâ & ſæcunditate; hinc turmatim, certatimque illuc contendunt. Quibus etiam excuſſionibus præbuit cauſam, quod Scandios ex polygamia nimium multiplicatos, peninſula minus hoc exculpta ævo, non poſſet ſuſtentare; Ideoque fuit lege inprimis ſancitum,

tum, ut tantæ multitudinis gratia imminuendæ, quælibet imbellis ætas trucidaretur. Quod tamen nefarium edictum prudentissima, nobilissimaque virgo, Disa, impedivit, persuadens Regi, ut sorte missa, ad mortem destinati, vastissimas Scondia borealis solitudines susciperent excolendas & incolendas. Qua quidem occasione, septentrionales Sueciæ regiones, Helsingia, Angermannia, Bothnia, Jemptia, Gestricia & Medelpadia, primos nanciscabantur habitatores; Disaque propterea honores in Scandia perpetuos.

Hoc deinceps Scondii exemplo invitati, lege statuerunt firmissima, ut Patres familias ex grandi liberorum numero masculorum, bellis idoneorum gerendis, unicum duntaxat filium bonorum hæredem domi retinerent, reliquis ad peregrinam expeditis militiam. His regius præficiebatur filius, & inter alios domi remanentes principes, ita regnum dividebatur, ut quidam ipsorum mari dominarentur, piraticam exercendo, dicti propterea Reges fluctivagi; Alii continentis tenerent Imperium, *Nes-Konungar & Stogz-Konungar*/ prout summus eorum/ *Enewals Konung* dicebatur, appellati, quos inter de finibus ditionum, continua fuit dimicatio.

Anno diluvii DCCC.XLIV. Gigantes Cananæi, auspicio Josuæ ex Palæstina expulsi, postque multifarias in orbe mansiones, Scandiam & finitimas ingressi insulas, habitatore, propter creberrimas inde procurSIONES, nimium exhaustas, longè magis excultas, plusque humanæ idoneas mansioni, reddiderunt. Quorum admiranda hic prorsus opera, indigenæ & alienigenæ, non citra stuporem, nostro tempore passim contemplantur.

Anno inundati Orbis MC XXVII. subruo per Græcos Ilio, extorrium pars Trojanorum, Hectore progenita, per Hellespontum & mare Euxinum, ad ostia littoraq; Mæotidis, demigravit. Illic vero morantes aliquandiu Trojugenæ Scythæ, Cimmerii, Cimbri, & Sicambri appellantur: Quibus Gothi ex Rugia crebrò erumpentes frequenter congregiuntur.

Anno Christi præcedente incunabula CDXL. Gothi Trojanos aggressi Cimmerios, regem ipsorum Antenorem cum præcipuis debellarunt agminibus.

Anno Salvatoris nostri ante Natalem CDXXXIII. postquam Marcomirus, Antenoris filius, octennio GothiS frustra obluçtatus fuisset, cum residuis suorum cohortibus in Germaniam cogitur indè secedere. Ibi vero à Saxonibus per benignè susceptus, Geldriam, Hollandiam & Chersonesum Vitorum suscipit incolendas.

Hinc progressu temporis quædam ipsorum turmæ, in Scandiam penetrantes, immanes hic gigantes, Scondiotis per summam dominantes tyrannidem, bello sæpius cum iis commisso, demum fermè extirparunt. Quamobrem hæc Cimbrorum in Chersoneso nostra, & Trojanorum in Scandia, prima fuerunt exordia.

Anno Christum præcedente CCCLIX. Surtvinbartericus Britonum Rex, Vitos consueta sibi tributa solvere abnuentes, bello compulit illato.

Anno CXXIII. priusquam Christus nasceretur, Trojani Cimbri, regionis extra Scandiam obtentæ permoti angustiâ, & suæ nationis multitudine compulsi, copiosissimos ex Fregia veteri, Chersonesoque producunt exercitus, & occiduis Europæ regnis diu, velut tempestas horrida, incumbunt. Post Cimbrorum porro egressionem, Jutor clarissimus Saxonum Princeps, sibi Chersonesum subjugat, deque suo appellat nomine, Jutiam.

Cæterum isto mundi fermè labentis ævo, potentissimus quidam floruit in Scandia Rex SNORE, cognomento Humble vel Gumble, filios habens fortitudinis eximia ternos, nempe THORUM, Dan & Angul. Quorum primogenitus Gothiæ ac Finlandiæ, Quenlandiæque seu Amazoniæ nactus habenas, tanta populos sibi rexit subiectos clementiâ & prudentiâ, ut mor-

tuus ab illis in Deos referretur, colereturque, quintum septimanæ diem de ipso nuncupantibus, & primum anni mensem: Ast secundum, ex filia Gœjæ vocarunt nomine, quæ pariter Divinos adepta fuit honores.

Hujus autem frater NORUS ad thronum promotus Borealis in Scandia Regni, primus evasit ipsius Monarcha; Non tamen ab eo fuit Norvegia vocatum.

Gotum habuit Norus germanum, cujus ex filio nepos, Getero, Ostenus, scepro deinceps Sueoniæ fuerat potitus.

Verum alter Snoronis seu Humbli filius Dan, hac Vitorum consequitur occasione gubernaculum: cum Jutor ipsos sub jugum quoque Saxonum mittere continuo niteretur, Humli Suecorum Regis implorant, impetrantque auxilium; cum eoque Dan jussu parentis, contra Saxones profectus, de iis victoriam reportat, Jutiamq; recuperat.

Viti gratiam pro tanto relaturi beneficio, Danem sibi primum deligunt regem, à quo postmodum Viti, sunt Dani, & Vitia, Dania, seu Danemarchia, nuncupati: sed Angul in Jutia dominium adeptus, suum ipsi nomen indidit, Angulia inprimis, & demum Anglia, vocata.

Anno CX. ante salutis humanæ primordia Cimbri jam ipsi Latio imminentes, obvios profligant Romanos aliquoties, bello ultra decennium protracto, & tandem XCVIII. ante Christum anno, Cajus Marius urbis consul, CCCXL ipsorum millia gemino cæcidit conflictu, ac DCXC millia de prælio abduxit captiva.

Interea præstantissimus Vitorum Rex Dan, morte sublatus, Humelo scepra filio transmisit; Quibus deinceps à fratre spoliatus Lothero, maluit regno potius, quam vitâ orbari.

In throno autem Suecorum, Gothorumq; Thoro successit, ut arbitror, URBARUS, & huic OSTENUS, cognomento Gylfus. Cæterum Norvegiæ consequitur gubernaculum Gotus, secundum Nori fratris obitum; Quod Getero moriens tradidit filio, parenti Sueonum Regis Osteni. Quamobrem temporis progressu inaudiens Ostenus, nefario Noricorum ausu patrem esse trucidatum, adeo excaudit, ut canem illis suum, nomine Suerting, pro rege obtruserit.

Anno Christum præcedente LXVI. quidam Sveonum Rex, cujus non produnt nomen scriptores, nonnullos Indiæ mercatores, per mare septentrionale in Scandiam delatos, Metello Celeri, Galliarum præsidi, velut amico singulari dono transmiserat.

Anno LX. Christum antecedente, famosissimus ille princeps, OTHINUS seu Vodenus armis Romanorum, de minori expulsus Asia, cum frequentissima hominum multitudine in Russiam migravit: Quam prospere subactam marte, Boo commendat filio regendam, & inde festinat in Saxoniam, hacque similiter subjugatâ, & filiorum nonnullis assignatâ, Saxonum & Venedarum (huc unâ ex Alpibus profectorum Sarmaticis, Othinique beneficio, littora maris Balthici, nomen inde Venedicum obtinentis, longissime in Boream incolentium) auxilio Daniam impugnavit.

Lotherus igitur Danorum Rex, ab Othino vehementer infestatus, & ope suorum propter nimiam destitutus tyrannidem, superatusque in Jutiam profugit. Cæteri porro Danorum, & præsertim Siælandi, victoribus se accommodantes, Balderum Othini filium, pro Rege acceptarunt. Is protinus in loco Bredeliche/ sub Lethra propè Roschildiam sito, novum Diis sacrificandi morem instituit.

Sed Lotherus, interim auxiliaribus ex Suecia, Norvegia & Jutia copiis, in hostem impetratis, cum eo animosè congredditur, & Balderum Regno atque vitâ simul exiit. Itaque Othinus mortem vindicaturus filii, & Daniam

recuperaturus, Vectam Saxonum, & Boum Ruffiæ, principes, filios suos in subsidium advocat, bellum instaurat; Lotherum, non Hotherum, trucidat, & victor Daniam, Sueciam & Norvegiam occupat ante Christum anno XXIV.

Hanc autem filio donat Hemingo, qui secundus Norvegiæ ita factus Monarcha, in Tronhem seu Tronvang, peregrino etiam cultu Diis cæpit litare: Verum Schioldo Lotheri filio Daniae aliquantisper Imperium permisit, fortassis quod Gefvionem sagam peritissimam, duxisset conjugem, cujus arte Othinus non mediocriter adjutus, tantam de Scondiis victoriam reportasset.

Cæterum ipsemet Othinus, Sueciam velut aliis Scondiæ Regnis amœniorem, fertilioremque, sibi vendicat, in qua Sigtuniam condidit urbem, ad formam veteris Trojæ, in lacus Meleri littore; Ast Upsaliæ in pervetusto sacrificiorum loco, novos litandi ritus instituit, XII archiflaminibus demandatos.

Decreto prætereà statuit perpetim valituro, ut in posterum Upsaliæ, supremus vigeret Numinum cultus, quovis novennio à Scondiæ incolis solenniter invisendus; & ibidem potissimus esset Regum thronus Scondicorum. Ideoque tantum honoris cæteri Scondiæ Reges, multo deinceps seculorum decursu, Regi exhibuerunt Upsalensi, ut in generalibus eorundem conventibus, dum ipse conscenderet equum, hujus frenum Danus, & stapedem Norvegus, venerabundi apprehenderent: Cui suffragatur priscum M. Adami Chronicon, contestans Sueonum Reges, tantæ olim potentiæ fuisse, ut alias Scondiæ gentes confringere viderentur.

Legem quoque condidit Othinus, de mortuis cum preciosiore, charioreque comburendis thesauro, asseverans, ipsos superis eo fore acceptiores, quo plus divitiarum cum illis rogo injiceretur; mandansque Magnatum bustis, præcellfos terræ cumulos imponi; Ast reliquorum sepulchris grandia jubens apponi saxa, mortui Epitaphio inscripta. Magiæ insuper diabolicæ nefariis Scondios imbuit artibus, quibus Lappones & Finmarchii, etiam hodie sunt dediti, easdemque ipsemet adeo callebat, ut simplici variis illuderet præstigiis plebeculæ.

Etenim velut alter Proteus, in bruta se transformavit animantia; In diffitis absuit locis, & mox adfuit; Exiguo vastum pelagus navigio pertransiit, quod telæ instar convolvit; ventis & tempestatibus imperavit; Flammas verbo solum extinxit; duorum utebatur opera corvorum, seu potius dæmonum, in explorando exterorum statu principum; futurorum fuit præsciis, & quæ visceribus terræ abscondita latebant haud ignoravit.

Quibus occæcati præstigiis & ludibriis Scondii, Othinum, velut Numen quoddam, venerabantur, & reges illorum, Othini simulachrum, auro pereleganter complexi, eidem pro munere obtulerunt; Quod vocale ab ipsemet redditum, loco Upsaliæ sublimi, ceu Oraculum, collocatur: Quod de rerum eventibus interrogatur, & profatur dæmonis adminiculo. Turpissimis autem, spurcissimisque fuit ille, sicut etiam uxor, mancipati libidinibus, quas propter pulsus, in decenne secessit exilium Othinus, indeque postliminio reversus, Sigtoniæ animam efflavit sceleratam, ubi cum multo fuit exustus auro & argento.

Deindè mortuum invocantes, & victoriam aut pecuniam flagitantes, quod in forma dæmon apparens Othini, plerumque voti redderet illos compotes, Othinum Scondii pro bellorum & divitiarum numine, diu coluerunt, quartam hebdomadæ feriam, de ipso nuncupantes, ac potissimam Regum in Scondia, Germania, & Anglia progeniem ab eo derivantes, quod principes sibi per honorificum existimarunt.

Similiter Othini uxorem Fream, seu Fruam, vel Friggam, scortum famosum, ex qua magnatum conjuges vocabulum Frugæ sunt consecutæ,

variis quoque honoribus Scandii decorarunt, & illas in cælo stellas, quæ Cingulum vocantur Orionis, colum, fufumque Friggæ appellarunt.

FREYERUS, quem nonnulli quoque historicorum veterum, Froe, Friconem, & Frotonem nominarunt, à morte Othini sceptrum adipiscitur Sueciæ, Gothiæ, Norvegiæ simulque Daniæ; Qui dictus cognomine Ingo, & progenies omnis Inglingar. Ast quoad officium, siquidem princeps & flamen extiterit Scandiae supremus, Drotte fuit ille, successoresque, & horum uxores Drottningar nuncupati, ad Dageri usque tempora, qui primus Kœning, hoc est, propago Ingonis, Scandice voluit appellari. Hinc Proræx etiam nostro ævo, Drotsete, quasi Regis occupans sedem absentis, & vicem sustinens, atque provinciarum Toparchæ, Landdroget/ nominantur.

Anno post orbis diluvium bis millesimo trecentesimo sexto, Freyero seu Frotone, velut Monarchâ in Scandia dominante, & pacatissima fertilissimaque tempora habente, Christus JESUS æterni Dei filius in Berlehem Judæ, pro generis nostri salute humano vestiri schemate fuerat dignatus. Cui propterea cum Patre sanctoque sit Spiritu, laus, honor & gloria in omnem æternitatem. Amen.

Cæterum Froto hujus gratiæ cœlitus mortalibus concessæ omnino expers, & proinde cultum Satanæ magis Upsaliæ propagaturus, illustraturusque, fanum ibi totius Scandiae unicum adeo magnifice construxit, ut intus, forisque auro radiaret copiosissimo, & insuper aureâ circumdarentur catenâ extrinsecus, templi fastigia. Quod, sicut & regiam juxta positam non paucis dotavit latifundiis, quæ nostro tempore peculium Upsalense, seu Coronæ Regalis, appellantur; simul edicto mandans, ut Reges in saxo prati Morensis propinquo concorditer designati, præfato deinceps fano inaugurarentur.

Quamvis porro Freyerus, Sueoniam primus contraxerit in Monarchiam, tamen progressu temporis inter varios fuit denuò Regulos distracta. Quandoquidem Uplandiæ, Vefmanniæ, Sudermanniæ, Vermelandiæ, Darlecarliæ, Nericiæ, Ostrogothiæ, Vestrogothiæ, Sudrogothiæ, Helsingiæ, Medelpadiæ, Angermanniæ, Bothniæ, Finlandiæ, Alandiæ, Gotlandiæ & Oelandiæ proprios deinceps fuisse regulos, Upsalensi velut Monarchæ, subjectos, in Historiis passim deprehendatur.

Verum Froto seu Freyerus, tantâ subditos clementiâ, prudentiâ & justitiâ rexit populos, ut mortuum cremare scelus existimantes, integrum Diis adscriperint, quem sacrificiis postea honorarunt, & sextam hebdomadæ feriam, de ipso, non Frigga, nominarunt.

NIORDUS, quem alii Nordianum & Nearcum inscite vocant, Archiflaminum unus Upsalensium sceptro deinceps Sueciæ potitur, sed HERVITUS legitimus Russiæ hæres, post obitum Boi, de morte quoque factus certior Othini ac Freyeri, paternum recuperat thronum, injuriasque sibi & patriæ ab Othino irrogatas vindicaturus, bellum parat in Niordum formidabile. Adventantem verò hostem Niordus animosè suscipiens superatur, & in Daniam fugatur, Hervito Sueciam subjugante; Quam ipse cognomini tradidit filio regendam & defendendam, ac Russiam festinus repetit. Verum Niordi Sueones miserti, Hervitum necant, & principem revocant extorrem, sub eoque postmodum gratissima viguit pax, & rerum floruit omnium ubertas. Quam insipientis regni plebecula Niordo stolidè acceptam referens, vivo aliquid inesse divinitatis credit, & mortuo divinos propterea honores tribuit. Niordus porro vicinus morti, Othino vivus immolari voluit, Sueonesque voto ipsius annuentes, eum combufferunt, luxerunt & catalogo numinum inscriperunt.

Quamobrem sequentibus DCCCC. post Christi natalem annis, hos præcipuè deos nostri coluerunt Upsaliæ, nempe Thorum, cujus simulachrum instar nudi pueri sculptum, coronâ, sceptro & XII in capitis circuitu fuit ornatum

tum stellis, ac supremo collocatum triclinii lectisternio, illudque invocabant pro aëris impetranda clementia, & feriâ quintâ de ipso nominata, eundem sacrificiis placabant.

Alterum fuit sculptile Othini, à dexteris Thori positum, loricâ galeâque indutum, quod belli propter successus coluerunt, & monoculum finxerunt, tonitruique effectum tribuerunt, hujusmodi aëris fragorem, *Asteflag* nuncupantes: Quippè Othinum synecdochòs *As* vocarunt antiqui, quia ex Asia in Scandiam accessisset, & *Asgard* infernum nominarunt, quem Othini domicilium esse crediderunt.

Tertium verò idolum fuit Freyeri statua, quæ sinistrum Thori clauserat latus, quam pacis, voluptatisque amantes, & nuptiis inhiantes venerabantur: Ac proinde viva ipsi semper astatat fœmina, concubinæ vicem obitura, si Deo placeret, qui grandem præferebat Priapum; Hujusque numinis turpissimi non Scandios & Britannos solum, aut etiam Germanos fuisse cultores, hinc non obscure colligitur, quod hi nobiscum ab ipso diem Veneris nuncupent.

Ex his denique tribus statuis, dæmon identidem responsa dabat sciscitantibus; prout etiam ex simulachris Olleri, Vagnosti, Hadingi, Rolleri & Rostiophi, quorum infatuati præstigiis infelices Scandii, ipsos esse Deos arbitrabantur, & alibi quam Upsaliæ, venerabantur.

Nam Ollerus quidem ab Othino pulsus Upsaliâ, in Daniam concessit, ubi, velut novo quodam orbe, opinionis suæ monumenta restaurare connisus, à Danis perimitur: Quanquam adeo præstigiarum usu excelleret, ut ad trajicienda maria, osse, quod diris obsignasset carminibus, navigii loco uteretur; nec eò segnius, quam navigio, projecta undarum superaret obstacula. Præfato insuper choro numinum, quidam Ugartilocus dæmon, & *Thoresd* / hoc est fulgur seu ignis Thori, scortum fortassis impudentissimum Thoronis, accesserunt.

Verum de his Satanæ portentis, monstris, & larvis stygiis sat dictum; sacrificia nunc paucis describemus, in quibus effœminatos corporum motus, scenicos mimorum plausus, & mollia nolarum crepitacula, honestiores oculi, auresque meritò averfabantur. Atque ut paulo altius hanc exordiar materiam, à temploque, in quo litabatur, incipiam, pro hujus foribus stabat arbor, generis ignoti, patulis diffusa ramis, hyeme ac æstate pariter virens. Ipsi autem delubro fuit adjunctum, instar facelli vel adyti, fanum, locus sacratissimus, in quo idola memorata, & Dii manufacti consistebant, in suppedaneo vel lectisternio collocati. Ante statuas porrò surgebat ara ferro supernè investita, nè igni, qui perennis in ea vigere debuit, læderetur, & huic lebes impositus cernebatur, unaque aspergillum, quibus hostiarum sanguis excipiebatur, & astantibus aspergebatur: Sed coram altari, & in circuitu statuarum, victimæ actutum immolandæ disponebantur.

Cæterum præter quotidiana illic sacrificia, quouis mense Diis solennius fuit litatum, & à distinctis sacerdotibus, discretæ idolis victimæ immolata: Verum sollemnissimè quouis novennio ea peragebantur sacra ab universis Sueciæ, Gothiæque incolis novendialia, singulisque diebus octo mascula immolabantur animalia, & nonnumquam vir quispiam forte delectus. Is primum in fonte mergebatur, & si animam non difficulter efflaret, faustum renunciabant sacrificuli votum, moxque inde protractum, in propinquo, quem sacrum crediderunt, luco suspendentes, inter Deos translatum affirmabant: Sin verò non ita moreretur, ipsum vel securi feriebant, vel ad saxum crudeliter allisum, cerebro disperso, mactabant; aut inter vepres & sentes miserabiliter raptatum atque cruciatum, conficiebant, sanguineque Diis oblato, & capite duntaxat quarumlibet hostiarum cremato, reliquum corpus

in præfato suspendebant nemore, cum reliquis octo cadaveribus. His tamen exceptis quæ flaminum, principum & procerum populiq; confluentis religiose vel potius superstitiose, idolothytis vescentium cedebant commensationibus.

Atque de idololatria Scandiorum hæc modò pauca memorasse contentus, ad politicam me confero historiam. Illud verò mihi hanc telam contexturo perincommode accidit, quod regibus per annos à Natali Salvatoris octingentos in Scandia passim dominantibus, nusquam inveniatur certus temporum calculus, chronographo necessarius, esse adnotatus; atque ne simul Lector hujusmodi studiosus antiquitatis ipsâ Regum Historiâ defraudetur, illam tribus succinctè velut libris compræhendam sequentibus, & postea intermissos repetam calculos rerum aliarum, quæ interea temporis acciderunt, ac per eosdem DCCC. annos fideliter deducam.

Porro Historiam ita prosequar, ut plurimis Scandiæ regulis prætermisissis, & monarcharum non paucis de quorundam arbitrio, suæ gratificari vel potius adulari volentium nationi, fraudulenter confictis, ex synce-ro principum, seu Drotterorum catalogo expunctis, primariorum duntaxat Regum gesta complectar: primo quidem libro Upsalenses in Svecia Gothiaque, altero Letrenses in Dania, & tertio Trunvangenses, seu Trunhemenses in Norvegia, supremos describendo Tyrannos.

R E G E S

In Sveonia Gothiaque Upsalenses.

SIGTRUGUS Freyeri vel Niordi, ut reor, filius, XI. Sveciæ dominator & Legislator fuerat: siquidem hoc seculo & prioribus, aliquotque posterioribus, Scandii consuetudinem æmulati Judæorum, sub suis vixerint principibus, velut sub iudicibus, *drottar* ideò nuncupatis. Hinc nostro etiam ævo, *Drotter*/ hoc est proiudices seu proreges, vocamus Legislatores vel Nomophylaces, qui nominis sui vocabulo officioque responsuri, & vicem sustinent absentis principis, & potissimis in Scandia provinciis iuradicunt, ab ipsis olim condita Regibus. Itaque Sigtrugus à morte Niordi regale ac legale nactus est Sveciæ dominium; cuius filiam nomine Gro, insigni formæ præstantia viraginem, Gramus perillustis Danorum principis conjugem expetebat. Atque Sigtrugus Danicam habens suspectam affinitatem, Humblo, procorum alteri, Regis Finlandici germano fratri, filiam lubentius destinaverat. Nec tamen Gramus à proposito destitit, utpote qui primum nunciis occultis, literis exoticis, & muneribus virginem in sui pertraxerat amorem: Deinde sua ipsam præsentia sibi magis devincturus, in Sveciam, habitu mutato, festinat incognitus; ibi autem optatissimum virginis adeptus colloquium, connubio denique isti consentientem, hilaris secum inde perduxit in Daniam. Ex qua binos postmodum suscepit liberos, Guttormum filium, & filiam, Suibdagero deinceps nuptam Regi Noricorum.

Verùm Sigtrugus vehementer raptu filiæ offensus, arma protinus in generum parat violentum. Prius tamen de belli successu oraculum sciscitatus Upsalense, responsum tulit inde perplexum, videlicet, quod si ab auro in illa sibi caveret pugna, cætera nihil metalla detrimenti forent allatura. Quapropter cum aureorum nullus esset armorum usus in præliis, hinc se insuperabilem fore existimavit, animosiusque in hostem properavit. Ast Gramus eorum primarius, haud nisi dolo simul adhibito, se victorem fore considerans, pugnacissimos Sueonum quosque athletas, auro libera-

liberaliter donatos, sibi clanculum devincivit; Quorum propterea Sigtrugus ope in conflictu destitutus, superatur, & hujusmodi necatur auro, non clavæ infuso lignæ, prout Saxo noster pro more suo fabulatur, nolens Gramo illam fraudis aspergere labeculam.

XII. SUARINUS, quem in Gothia rerum potiuntem, Sueones post Sigtrugi cædem, potius Dominum maluerunt quam Gramum. Hunc proinde Suarinus Regno Sueciæ expulsurus, immensum ex utraque contrahit exercitum natione, & Gramus se tantæ imparem potentiæ animadvertens, ad novos convertitur dolos. Etenim haud ignorans Svarinum propectæ admodum ætatis esse, ipsum provocat ad duellum, ita de imperio Sueonum, cum illo belligeraturus. Ac licet utriusque minimè par esset conditio, tamen cum illa tempestate hujusmodi recusare prælium, nimio verteretur probro, Suarinus cum certissimo vitæ periculo assentitur monomachiæ, in hac vero senex decrepitus à juvene valido non difficulter fuit prostratus, illiusque mortem filii & agnati, viribus similiter antagonistæ impares mox vindicaturi, cum eo in arenam singuli descenderunt, quorum XVI. trucidatis, victoriam Gramus Sueciamq; sibi vendicavit.

XIII. GRAMUS qui Suecia & Gothia potitus, diuturnum in iis sibi dominium persuasit, quod domesticam regum penitus extirpasset familiam; Ideoque crudelius Suecis & Gothis imperans, illos ad novam commovit rebellionem.

XIV. SUIBDAGERUS, hic siquidem Norvegiæ Dominus, quod Sigtrugi & Suarini esset cognatus, à Suecis Gothisque jugum pertæsis Danicum, Protector & Rector designatus, grandes ex Norvegia, Suecia & Gothia cohortes sibi comparavit. Iis porro raptam ex Sueonia consanguineam, & cædem cognatorum, tyrannidemque Grami suis irrogatam, Suibdagerus vindicare cupiens, Daniam invadit, ubi captam Grami sororem, stupro contemeravit; sed filiam illius, ob miram corporis pulchritudinem, suo dignissimam thalamo judicans, intemeratam ad Norvegos inde ablegavit. Interea Gramus exercitu collecto, grassantem in patria hostem aggreditur, à quo profligatus occubuit. Suibdagerus autem victor & ultor contumeliæ, Suecis Gothisque quondam illatæ, clarissimus, expugnatam occupat Daniam, quam cum Suecia, Gothia & Norvegia, non paucio gubernat tempore. Interim vero Hadingus Grami filius patria extorris, subsidium in exteris nactus regionibus, Suibdagero sub Gothlandia congreditur, & vitam, Daniamque illi eripit.

XV. ASMUNDUS, qui Sueciæ, Gothiæ & Norvegiæ actutum potitus est sceptris, ut parentis, avique cædem ulcisceretur, partaque tueretur regna, Hadingum impugnavit. Hadingus autem suo Marte ac potissimum arte fretus magicâ, cujus fuerat ab infantia propemodum studiosus, & illius beneficio bellicosus, victoriosusque censebatur, hosti ideo animosius occurrit: A quo trucidatum sub pugnæ initiis Ericum filium inaudiens, Asmundus, tanto mœrore ob dilectissimi obitum filii, furoreque corripitur, ut clypeo in tergum rejecto, omnique neglecto discrimine, quod ab adversariis, diabolicâ etiam subnixis potentiâ imminabat, obvios hostium quosque gladio sterneret, ad ipsum festinans Hadingum. Hic porro lethale sibi telum intentari conspiciens, & suis diffidens viribus, familiaris opem dæmonis implorat, illâque protinus adjutus, amentatâ prostravit adversarium hastâ, non tamen impune; Siquidem corruens in terram Asmundus, vulneratum interfectoris pedem claudicatione perpetua multaverit: Fidissima vero conjux, Gunilda, doloris impatientiâ furens, ingratham sibi diutius vitam ferro proprio eripuit, & charissimum prope maritum Upsalæ tumulum lubens obtinuit.

XVI. UFFO; is parenti subrogatus mortuo in thronis regnorum, Hadingum victorem in Sueonia grassantem, & stygiis plus artibus, quam humanis præliantem viribus, formidavit aggredi. Ut tamen ipsum à Sueciæ, Gothiæque avocaret depopulatione, traducto per oceanum exercitu, Daniæ vicissim prædatur: patriæque laturus auxilium Hadingus, domum quantocyus remeat, quod ipsum Uffo sibi faciendum censuit. Isto autem dolo Hadingus magis offensus, ineunte vere Sueciam repetit, quem Uffo non imparatus excipit, atque nunc haud minus, quam adversarius, dæmonum armatus subsidiis (ut erant veteres Scondii maleficiis admodum dediti) ad tantas hostem compulit angustias, ut diu illi sine præsentissimo vitæ periculo, nec liceret pugnare, nec locum permutare, nec domum remeare, aut necessariam vitæ sustentationem comparare. Quamobrem ad tam grandem sunt in ediam Dani perducti, ut alter alterum mactare ac devorare cogeretur, tandemque cum ingenti suorum clade per obsidentium castra hostium penetrare. Ita Hadingus cum exercitu superstite in Helsingiam, borealem Sueoniæ provinciam, dilapsus, inde per multa vitæ discrimina, viæque ambages, patriam difficulter adiverat.

Summoperè verò indolens Uffo, tantam ex rebus suis feram evasisse, promulgato quaqua versum edicto, vitâ Hadingum spoliandi, venustissimam pollicetur filiam. Tanto itaque promisso illustris quidam illectus heros, Thuningus, vitæ gnauiter Tyranni insidiatur. Quem propterea Hadingus, auxiliariis Biarmensium cohortibus stipatum, aggressus, consuetâ dæmonis ope peremit. Deinde aperto Marte, vel hujusmodi artes se Uffonem haud necare posse animadvertens, ad alias confugit insidias; Simulat amicitiam, & securum postulat accessum Upsaliam, prætendens se voti cujusdam reum, illic Freyero Deo persolvendi, aut Uffoni cædem adferre intendens. Nec Suecus fraudis ignarus fuit, petitis tamen annuit, ut dolum pelleret dolo, velut clavum clavo, & laqueum sibi paratum Hadingo injiceret. Proinde illum Upsaliæ comparentem, post fictam Numinum propitiationem, ferali excipit convivio, in quo Hadingus insidias sibi paratas comperiens, comitibus per illas amissis, se clanculum subducit, perque invia nemorum redit in Daniæ. Et hinc quidem Uffoni factus magis infestus, non multo post tempore in Sueciam regreditur, illumque nullas timentem insidias obtruncat, & splendidissimo Upsaliæ commendat tumulo, ut Sueonum animos sibi conciliaret, & ad spondendam servandamque sibi obœdientiam illos permoveret.

XVII. HUNDINGUS, quem Sueones Gothique nequicquam ab Hadingo inescati, velut fratrem Uffonis, regnorumque hæredem, regiis ornarunt insignibus. Itaque Hadingus sua frustratus spe, & cladium recordatus, quas Sueciam impugnando fuisset hætenus perpeffus, maluit amicitiam Hundingi, quam illius experiri amplius militiam. Nec eam Suecus averfatus, oblatam acceptat, tantaque fide conservat, ut nulla unquam hominum inquietorum suafione ad ipsam potuerit impelli violandam. Cum vero concordia hujusmodi plus quam fraterna inter hos Scondiæ Reges potentissimos, subjectosque ipsis populos, diu florisset, falso Hundingus intelligit rumore, vita magis dilectum sibi Hadingum, leviri occubuisse insidiis. Quocirca nec ipse diutius vitæ usurâ frui cupiens, optimates regni ad funebre convocat epulum, inferiis tanti amici solenniter impendendum. In quo ipsemet pocillatoris officio functus, ut majorem demortuo exhiberet amorem & honorem, quando convivas admodum ebrios evasisse animadvertit, in labrum melicrato plenum se præcipitat, ac subito expirat. Quo Hundingus inusitato mortis genere testari voluit, tam jucundum pro amico illum sibi morienti fuisse obitum, quam suavis esset hujusmodi

iusmodi potus bibenti. Hadingus autem tantum Hundingi cognitum erga se amorem summopere admiratus est, ut non minus amicitiae documentum ad posteros transmitteret, inspectante vulgo se laqueo consumpserat.

XVIII. REGNERUS, qui tamen haud protinus à morte parentis Sueciæ consequitur gubernaculum; Quandoquidem noverca illud sibi arrogans, ut Regnero perduto, diutius & securius eo potiretur, privignum throni hæredem ad extremas regni solitudines, ibi regia observaturum armenta & feris esca futurum, ablegavit. Illustris porro filia Hadingi amicitiae recordata, utriusque inter parentes quondam florentis, & principis ideo miserata proscripti, hunc in deserto vagantem, suaque infortunia lamentantem, per immensas itinerum difficultates accessit. Cujus ille comitatu & apparatu primum territus, novercæ formidavit insidias; Verum secus colloquio virginis se consolantis, animantis, subsidia promittentis, & amplissima largientis, informatus, formidinem exiit; audaciam, regiumque induit ornatum, & virgini huic Suanhuitæ promissâ ob tantum beneficium connubii fide, regnum sedulus oberrat; novercam sceleris accusat, & auxilium à paternis flagitat amicis; Quo potitus, adversarios expugnat; novercam supplicio capitis mulctat, & regno Sueciæ Gothiæque subjugato, Suanhuitam ducit conjugem, quæ Hotebrotum ipsi postea genuit filium.

Contigit interim, ut Froto Danorum moderator, & Suanhuitæ frater, quadam seductus arrogantia, Regnero bellum inferret sororio: Qui cum domo abesset, Suanhuita fratri occurrens animosa, eum prælio distentum navali captivat, & pauco post tempore libertate donat; Cujus immemor Froto beneficii, denuo Sueciam longe vehementius impugnat, & ingratitude luiturus pœnas, in ipso succumbit occumbitque conflictu. Sed Regnerus & Suanhuita multo deinceps tempore supervixerunt, cumque eximio nominis encomio regnum gubernarunt, ac demum Regnerus fatis prius ablatus, tantum Suanhuitæ infligit mœrorem, ut inde mortem protinus illa oppeteret, ad latus, procul dubio, mariti Upsaliæ tumultata.

XIX. HALVARDUS, ut reor, cognomento Hotebrotus, Regneri filius, & in regio successor throno, considerans quantas Froto avunculus clades patri nuper, patriæque, auxilio nixus populorum Orientalium intulisset, hos inprimis, deinde armis Danos decrevit mulctare. Quamobrem in Orientales boreæ regiones grandi cum exercitu profectus, Finnos, Sembos, Estones, Curones & Russos sub Sueoniæ dominium traduxerat: Inde autem victor in patriam regressus, Gyritam illustrissimo regum Noricorum sanguine procreatam, sibi junxit matrimonio, quæ Attilum & Hotherum filios, illi fuerat enixa, gloriosissimos in folio Sueonum successores. His ibi peractis, victoriosa in Danos protulit ille vexilla; quando Roë Frotonis ex Haldano nepos non segnus hosti occurrit, à quo bis profligatus, tertio eundem aggreditur, & ab eo occiditur. Daniam ita subactam victor quibusdam Sueonum commendat Hotebrotus defendendam & regendam, inque Sueciam cum insigni remeat triumpho: Sed Helgo germanus Roë frater, cognito Hotebroti reditu, ejus invadit officiales & trucidat, Daniamque occupat; Quam propterea Halvardus ad obœdientiam revocaturus, cum immensa illam versus classe festinat, ipsique congressus Helgo, vita & Regno illum spoliavit.

XX. HELGO, utriusque regni adeptus dominium, Sueonibus, quod crebris Daniam cladibus afflixissent, crudelissimum se principem exhibuit; siquidem non contentus illos sub intolerabilem redigisse servitutem, inhumanissima insuper lege sancivit, ne injuria, vulnus aut cædes Sueonum alicui irrogata, ex justo legum præscripto plecterentur, sed modo longe inferiori pensarentur Suecorum æstimationem, collatione Danorum tanto-

pere elevans, & amplissimam utrique nationi materiem belligerandi subministrans. Interea primogenitus Hotebroti filius Attislus, cum Hothero fratre in Norvegia apud nutritium exulans Regem Gevarum, ipsi à parente olim commendatus, adoleverat, qui affinitatis beneficio paternum recuperaturus thronum, Ursilam Helgonis filiam suo postulat matrimonio, quam obtinet, & cum ea regnum Sueciæ annuo sub tributo.

XXI. ATISLUS, homo avarissimus, tenacissimusq; sui tempore regiminis immensos cumulavit thesauros, quos conjux Ursila filio procuratura Rolphoni, ex Helgone priori marito & parente quondam suscepto, ac nunc post abitum obitumque genitoris in Dania rerum potiunt, callide Atislo, eum in Sueciam sub munerum promissione insignium persuasit invitandum, hicque ubi comparuisset, ad restituendam Suecis pristinam libertatem, cogendum vel occidendum: Consensu autem mariti obtento, humanissimisque ad filium litteris, per aliam illa epistolam suum Rolphoni manifestat consilium, hortans ut quantocyus advolet, & thesauros vitrici fraudulenter in Daniam transportet, nihil discriminis peressurus. Nec Rolpho, voluntate matris intellecta, moratus, sed opum spe lactatus in Sueciam festinat; Ubi triduo susceptus per Atislum convivio, ipsum variis intus distinebat sermonibus, dum interea temporis Ursila foris divitias mariti ad classem procuraret deportandas. Quo demum negotio, quam occultissime peracto, cum matre, Sueticisque navigat opibus Daniam versus; quem frustra infecurus Atislus, & bello propterea deinceps persecutus est, cum Rolpho nihilominus thesaurum, Sueciæque dominium retinuerit.

XXII. HOTHERUS Atisli frater, imperium Sueciæ, Daniaque regibus destitutum, non difficulter obtinuit; Nec immerito, cum parente genitus esset Hotebroto, eorundem quondam regnorum Domino, iisque animi & corporis esset abunde præditus dotibus, quæ regali competerent dignitati; Artium quoque multarum fuit peritissimus; & potissimum Organicæ in tantum Musicæ sciens, ut audientium mentes hominum variis modulationum generibus ad quoscunque volebat, impelleret affectus, gaudium, mæstiam, miserationem vel indignationem. Hunc itaque principem tantis ornatum dotibus, secumque una educatum, Nanna Gevari filia regis elegantissima ab ipsa expetivit pueritia maritum, illique fidem matrimonii promisit; verum Hacho quidam Daniae Rex, virginis etiam amore captus, illam Hothero satagebat præripere, nec ulla tamen valens amoris arte, rivalem marte aggreditur. In isto autem conflictu Hotherus victoria potitus, Daniaque, Nannam sibi copulatam cum triumpho in Sueciam perduxerat; Hinc corrivalis Hacho vehementer efferatus, contractis undequaque auxiliis, Daniam in absentia Hotheri recuperat, nec minus regni hujus amissione Suecus exasperatus, cum navalibus in Daniam copiis properavit, ubi profligatus, apud Jutos refugium captavit, indeque, transacta ibi hyeme, in patriam acceleravit. Quamobrem domi longe majori comparato exercitu, hostes denuo invadit, quando pugnam die toto acriter utrinque continuatam, nox diremit. Cujus beneficio Hotherus, mutato habitu, castra hostium ingressus, molitiones ipsorum cognoscit; Quos ideo post lucis exordium, feliciter multo aggressus est, Hachonem jugulat, Danosque ad pristinam revocat obœdientiam, & in Sueciam remeat. Itaque Fridlevus gener Rolphonis ex Hotheri absentia nactus occasionem, Daniam occupat, quam, reverso protinus Sueco, vitamque simul amiserat. Deinde tranquillum habuit diu regimen Hotherus, donec beneficiarii orientalium populorum Reguli moverent ipsi rebellionem; In quos propterea Hotherus bellum moliens, illoque se occubiturum ex propria sciens præscientia, Suecorum, Danorumque consensu filium utrique Regno præfi-

præficit Roricum, & rebelles libentius atq̄ confidentius impugnat. A quibus demum prostratus moritur, non tamen impune: Quandoquidem primarii adversariorum simul ceciderint.

XXIII. RORICUS, qui cognito parentis interitu, ipsum vindicaturus, & Russos, Finnos, Estonesque perdomiturus, cum lectissimo Suecorum & Danorum exercitu iterum conscripto, rebellibus ob victoriam nimis triumphantibus congregitur: Quibus ad pristinam vocatis subjectionem, Slavos seu Vandalos jugum similiter excutere conantes, oppugnat ac expugnat. Deinde cum eximio domum reversus triumpho, comperit Gervendillum Jutiæ Præsidem, interea fatis sublato, eique substituit Horvendillum: Qui cum Regio esset Danorum sanguine procreatus, & ob triennem oppido celebratus piraticam, ipsi filiam dedit Gerutam, & Daniæ regnum sub tributo solo Suecorum, Gothorumque imperio victurus impofterum contentus. Inde vero consequitur Amlerum ex Geruta nepotem, & Feugo tantæ fratris invidens fortunæ, ipsum jugulavit, ac thronum Daniæ cum Geruta occupavit. Amlerus sibi quoque insidias à patruo structas animadvertens, illas, quandam simulans insaniam, prudenter evasit, matrimonioque in Britannia illustrissimo adjutus, vitricum & patruum aggreditur Feugonem, ac ipso per fraudem exusto, pro rege Danorum primario se venditat: sed illo Roricus tempore mortem oppetens, filio monarchiam Daniæ Vicleto transmisit: Qui propterea æmulo congressus est, illum vita, regno, & uxore Hermutruda privavit, hancque sibi protinus copulavit, ex qua Veremundum, Daniæ postea Regem designatum, consecutus est filium.

XXIV. ATISLUS II. Sueciam, alterum paterni domini regnum adeptus, totum se bellicis mancipavit artibus, & quibuslibet herôes decentibus exercitiis; Quibus probe imbutus, finitimas Sueciæ nationes feliciter impugnando, suæ posuit militiæ tirocinium. Interea verò in Dania mortuo fratre Vicleto, Veremundus succedit filius, qui nurum sibi delegit Frovini, Jutis australibus pro tempore dominantis filiam, & Oceanum piratica infestantis. Quamobrem Atislus, Sueonum Princeps clarissimus, nonnulla fortassis detrimenta inde simul passus, Frovino graviter succenset affini, & admonitum frustra intermittendæ hujusmodi excursionis, denique navali illuc exercitu traducto, contumacem adoritur. Nec imparatum deprehendens Frovinum, in primis generali & postea speciali oppugnat ipsum certamine, istoque factus superior, antagonistam prosternit, ac Jutiam Sueoniæ impofterum fore subjectam, decernit. Sed Veremundus intellecto patris reditu, Retoni & Vigoni filiis, Frovini ducatum contulit Slesvicensem, indeq̄ plurimum Atislus exacerbatus, novos Jutiæ vasallos impugnavit. Qui amplissimas nacti ex Dania suppetias, Suecis prævaluerunt. Subverens porro Veremundus patris cum grandiori potentia reditum, neci eum destinat, Retone & Vigone ficariis in Sueciam expeditis. Hi autem aggressi Regem in quodam nemore animi causa, sine ullo deambulante comite, trucidarunt, ita paternam vindicantes cædem, & Veremundum formidine liberantes. A quo propterea non solum in possessione confirmati ducatus, sed aliis insuper bonis amplissimis, donisque fuerunt ornati.

XXV. HOGMOTUS, qui cum aliquandiu rerum in Sueonia potitus esset, unaque Hogrinus, quandam Hugleto Danorum Regi, Veremundi ex Uffone filio nepoti moverunt controversiam, cum illoque pugna congressi maritimâ, interierunt. Horum tempore principum famosus & bellicosus ille Helsingis Sueciæ populis dominabatur, Thore, ob insignem cognominatus proceritatem, Longus, cujus statua non ita pridem Suecis atque Gothis, & præsertim Scheningensibus non minus fuerant veneratoni, admirationique, quam Germanis est hodie Colosseum S. Christophere
ri fi-

ri simulachrum: sed totius fuit Gothiæ Rex quidam Gestiblandus; Egterus Biarmia, & Thengillus Finmarchiæ, dominium tenuerunt.

XXVI. ALARICUS filium habuit Gautonem, Vermelandiæ in Gothia, & Solægiæ in Norvegia Regem. Ab his vero primarius Gothiæ moderator Gestiblandus, seu Gestillus, regni dominium forsitan affectantibus, frequenter & modo vehementer impugnatus, Frotonis Dani subsidium implo-
ravit; Illeque vicino compassus, Godescalcum Sconis stipatum, ac Ericum Norvegis armatum, Gestillo miserat commilitones; Qui primo Gautonem in Vermelandia oppresserunt, & postea suas Gothico adjunxerunt exercitui cohortes. Nec Alaricus horum accessu tantopere conturbatus, quantopere filii ex vita decessu fuerat tristatus; Nihilominus tamen animo resumpto, cum Sueonibus sibi fidelissimis contendit in hostem; sed ante conflictum, Erico defectionem à Gestillo frustra conatur persuadere. Ideoque hanc passus repulsam, ad privatam provocat Gestillum concertationem, quam neque volens Ericus admittere, quod Gestillus senio, morboque foret gravatus, se offert ipsius loco pugnaturum. Neque istud Alaricus detrectans duellum, Erico audacter congreditur, & vulnerato graviter antagonista, gravius multo vulnus consequitur, indeque protinus in circo monomachiæ demoritur.

XXVII. ERICUS III. illustribus in Norvegia genitus parentibus, Frotonis promotione orbem Sueciæ thronum imprimis adipiscitur; Deinde sceptrum quoque Gothicum, Gestillo vita functo, nanciscitur, tantumque honoris contigit Erico, propter insignes animi & corporis dotes, regio dignissimas fastigio. Etenim tantæ fuerat sapientiæ, ut sapientis cognomento doceretur, & tantæ prudentiæ, experienciæ ac eloquentiæ, ut neminem totâ haberet Scondiâ sibi parem: Itaque Froto Danorum Rex prudentissimâ illius operâ, ex principe ignavissimo evasit gloriosissimus; Si quidem Erici fretus consilio, foris belligerat felicissime, & domi regnat quietissime prudentissimeque; Quibus Danus obsequiis merito commotus, suam despondit Erico sororem, & cum centuriatu regni amplissimo, proximum à semetipso contulit in Dania honorem. Nec istâ contentus benevolentiam in Ericum collatâ, ad Sueciæ, Gothiæque solium, velut præfatus sum, eundem sublimavit: Et fratrem hujus Rollerum Norvegiæ scepro, propter eximiam sibi quoque operam diu navatam, donavit.

Rollerus autem postea Noricorum armis rebellantium impetitus, Suecorum & Danorum implorat auxilium: Quo propterea Frotho cum immensa delatus classe, ab incolis fuisset profligatus, nisi Ericus cum terrestribus ex Suecia agminibus quantocyus adveniens, hostem fugasset, fratrisque subjugasset. Cæterum hoc floruit tempore in Sueonia pugil quidam fortissimus, nobilissimusque nomine Arngrimus, qui navigio spoliatus à Scalco Sconia Dynasta, ipsum idcirco monomachiâ superatum trucidavit; Quâ elatus victoriâ, conjugem postulat Osuram Frotonis filiam, & non impetrat, donec Egterum Biarmia, atque Thengillum Finmarchiæ regulos, debellasset, illorumque provincias Suecis & Danis subdidisset; ita virgine potitus, XII ex illa filios suscepit: Verum Erico pepererat Gunuara Haldanum, quem ille nactus in utroque successorem throno, vitam clauserat gloriosam.

XXVIII. HALDANUS, in acerrimum cum Norvegis bellum incidit. Illi siquidem post Rolleri obitum, intelligentes etiam Frothonem Dania, ac Ericum Sueciæ Reges potentissimos, fatis occubuisse, nec ullum amplius adversarium timentes, illatas ab Erico sæpius Novægiæ clades vindicare statuerunt. Itaque Haldanum ipsius filium crebrò armis impetunt, quibus post frequentes bellorum conflictus, nimium Haldanus enervatus,
opem

opem flagitat Ruthenorum, & patrocínio Fridlevi, Frotono Dano geniti, haud eam difficulter impetrat: Is etenim Russi militiam diu secutus, in aula ipsius multo floruit honore, quod heros esset bellacissimus, ac regio Hunnorum seu Ruthenorum sanguine oriundus; Qui proinde cum amitini cognovisset Haldani necessitatem, & suo parenti mortuo Hiarnonem, regio indignum solio, subrogatum, à rege obtinuit consanguineo copias facile auxiliares, quibus Norvegos esset profligaturus, & Daniam occupaturus.

Quamobrem Russi cohortes in Norvegiam inde perductas, Suetico adjungit exercitui, moxque hostibus congressus, insignem reportat victoriam: Nec audentes prælio amplius publico Norvegi dimicare, munitissimam in collimino regnorum occupant arcem, indeq; frequenter erumpentes, gravissima hostico inferunt detrimenta. Verum Fridlevus non sine præsentissimis vitæ discriminibus, illo potitus castro, hostem ibi latitantem prostravit, & Haldano quietam Sueciæ regimen conciliavit. Suecus igitur gratiam Fridlevo repensurus, strenuum tulit ipsi auxilium, Daniam postea impugnanti, & thronum, cæso Hiarnone, paternum occupanti. Deinde cum Fridlevus, Amundi Norvegiæ gubernantis filiam sibi conjugem postularet, Froger tam, & passus repulsam, bellum in Norvegos pararet, Haldani etiam subsidio, victoria & virgine, trucidato Amundo, potitus est. Tantoque vicissim amico Fridlevus gratificaturus, ei adhuc cælebi, speciosam Hithini Regis filiam procuravit uxorem, & fœdus cum amitino inviolabile firmavit; Quod osores quidam Haldani, minime formidantes, ipsum nihilominus infidiis petitem, occiderunt.

XXIX. SIVARDUS, quod Haldani esset filius, sceptrum Sueciæ impetrare nequivit, obsistentibus illi parentis interfectoibus, & timentibus ne mortem, regno potitus, ulscisceretur paternam, donec fortissimus, prudentissimusque athleta Starcaterus, sua interposita authoritate, Sueonibus Sivardi persuasisset electionem. Fuerat porro Starcaterus, natione Helsingus, mira præditus corporis proceritate; ventris frugalitate; sermonis eloquentia; membrorum potentia, rerum prudentia, & admirabilium in Suecia, Dania, Norvegia, Germania, Russia, Britanniaque facinorum diu exhibitorum, excellentiâ celeberrimus, quemadmodum Scandiana luculenter historia testatur; Ad quam proinde Lectorem illa sciendi cupidum remitto, atque denuò Sivardum accedo: Qui quidem præfati ope Starcateri gubernaculum Sueoniæ fuerat adeptus, non Gothiæ, cum id hujus proceres, Sueticæ pertæsi servitutis, Carolo de veteri Regum profapiâ Gothicorum oriundo, commendarint; Isque propterea subsidium contra Sueonum molitiones affinitate quæsiturus, filiam Signe Haraldo Regis Danici filio amanter poscenti, conjugem indulgit. Hinc suis etiam metuens rebus Sivardus, ut inde similiter opem nancisceretur, Frotoni Danici Regis Olavi filio, filiam despondit Ulvildam. Quas inter scæminas illustres contentio inprimis suborta, de parentum jure in Sueciæ, Gothiæque regna, maritis illarum deinde largam præbuit rixandi occasionem. Nam Froto Caroli propugnantem jus Haraldum, & propterea bellicis sibi triumphis prævalentem, regnoq; Dantiæ potiuntem, primo verbis adortus, ipsum deinde verberibus opprimit & perimit: Minorennis vero Haraldus proles, Haldanus & Haraldus, patruum infidiis subducti, loco securo adoleverunt, actum paternam vindicaturi cædem, auxilio amicorum igne Frotonem consumpsērunt; Ulvildam faxis obrutam interfecerunt, & milite demum traducto in Sueciam, parentem illius Sivardum, bello superatum cæciderunt.

XXX. ERICUS, Sivardi ex filia nepos Ulvildæ, post infelicem avi materni, prole mascula non relicta, expirantis interitum, regia Sueciæ insignia

signia capeffit; sed Haldanus patruelis, non contentus Ericum avo & parentibus orbasse, ipsum etiam vita, & Sueciæ, Daniæque regnis spoliare machinatur. Quare occupatum patriæ dominium fratri commendat Haraldo, & ipsemet in Gothiam matris profectus natale solum, frequentiore congregat exercitum. Isto autem Sueciæ Regem aggressus Ericum, in fugam compellitur, & postquam sua, suorumque vulnera commilitonum in Helsingiæ latebris curasset, sanassetque, viris & viribus reparatis, victorem invadit denuò Suecum; A quo secundum profligatus, ad celcissima profugit montium fastigia. Atque ut Ericus ipsum inde, totoque ex Sueciæ regnò eliceret, Daniam infestavit; Ubi Haraldo congressus, tribus eum præliis superavit, Haldanusque à fratre in subsidium vocatus, relicta Sueciâ, Daniam versus festinavit. Ast interim Haraldus in quarto succubuit conflictu, & victor cognito Haldani reditu, vacuam hoste repetit quantocyus Sueciam. Haldanus verò rebus in Dania ordinatis, & majoribus illic copiis congregatis, cum iis in hosticum remeat. Quando Ericum nactus obvium haud imparatum, bina solum ostentat navigia, aliis retro promontorium infidiosè collocatis. Ignarus doli Ericus, hostem animosè persequitur, inque reliquam delatus Dani classem, perimitur, cum oblatam nollet vitam, invicti princeps animi, obsequio redimere.

XXXI. HALDANUS, qui domesticum Sueciæ, Daniæque regimen ita nactus pacatum, foras in piratarum colluviem arma protulit, Scandiæ oceanum infestantium; negotiatorum merces diripientium, & maris accolæ prædantium. Nec paucos horum navali protrivit congressu, quos inter antesignani, Anundus & Tocho, Haldani potentiâ occubuerunt: Haldano autem hujusmodi facinoribus in Scandianorum vergentibus emolumentum, insudanti, Sivaldus quidam in Sueonia, nonnullis procerum ad se pertractis, movit rebellionem; Illis etenim cum plebecula in concionem vocatis, scelus proponit Haldani, præstantissimo Sueciæ principi, Sivardo, quondam irrogatum, quem, filiamque hujus Ulvildam vitâ nefarie privasset, hortans Sueones ad excutiendum Daniæ jugum, & indigenam eligendum quantocyus regem. Qua illi oratione commoti, Sivaldo, velut pridem patriæ regibus orto, sceptrum tradere statuerunt. Haldanus porro Sueonum cognita defectione, cum immenso advolat exercitu, quo Sivaldi sectatores territi, ab eo deficiunt. Ille tamen animum non despondens, feziali ad Haldanum transmissò, se filiis VII. stipatum, cum ipso dimicare paratum indicat. Tergiversanti autem Haldano, quod iniquior sibi foret duelli lex, octonis congressuro; respondet Sivaldus, se unum cum filiis virum esse censendum. Quâ licet non satis validâ, Haldanus ratione permotus, solus cum octonis dimicat; & omnibus trucidatis, singularem ex circo gloriam reportat.

Huic autem invidens regis fortitudini quidam Helsingiæ pugil, Hartbenus, monstrosa vir corporis magnitudine, illum similiter provocavit, quem Haldanus VI stipatum commilitonibus, animosè aggressus, ipsum athletasque prostravit. Deinde cognoscens alium in Norvegia pugilem, sub duelli comminatione formosissimam Hatheri regis filiam, contumacius uxorem flagitare, illuc profectus, ipsum nomine Grimonem, pugna singulari obruncavit, & victor potitus virgine, Thorildâ, filium ex illa procreavit Asmundum. Simili demum audacia & contumacia Sigrutam consanguineam, Unguini Gothiæ Imperantis filiam, à quodam plebei generis pirata, Ebbone, intelligens expetitam, habitu mutato, Gothiam accessit Haldanus, & sponsum nimis violentum oppressit. Nec tot Heroicis conspicuo facinoribus principi, mors parcendum judicans, illum longiori vitâ dignissimum, abripuit.

XXXII. UNGUINUS, Haldani testamento patrum Sueciæ & Daniæ Rex designatus, ista Scandiæ regna clarissima, Gothiæ sociavit. Verum Asmundus, Norvegiam avi ditionem materni suscepit gubernandam. Sueones autem Gothico & Danico non nihil molestati dominio, regem sibi deligunt Regnaldum, quibus propterea Unguinus congressus, vitam cum Suecia in prælio amisit.

XXXIII. REGNALDUS, inclita Regum Sueticorum progenies victoriam profecturus, & Daniam Sueciæ subjugaturus, cæso Unguino Selandiam invadit; ubi cum occurrente ipsius filio, Sivaldo, triduum acerrimè pugnavit; & tandem lethaliter vulneratus, animam exhalavit. Occisus autem fortissimi Regis totus consternatus exercitus, relicta hostibus victoriâ, classem repetit, in eoque non pauci, Haconis Norvegi, piraticam exercentis, militiam aliquandiu postea secuti fuerunt. Mortuo deinde Sivaldo, Sigarus illi filius subrogatur in Dania, quando adhuc Amundus, Haldani proles Norvegiæ dominaretur; Quos inter ob Haboris & Signis liberos utriusque amores, tantum exarsit bellum, ut illo non minus sanguinis profusum, quam prius Trojano, ipsimetquè cum filiis demum, & omni propemodum apud Danos ac Norvegos regia progenie, occubuerint. Quamobrem mox, aut certe postmodum forsân, Dani ex media sibi plebe duces elegerunt, quos modo Sueci, modo Vandali, modo Angli, continuis afflixerunt diu incursionibus, & Danos non raro subactos, crudeliter devexerunt; Ac potissimum ille Britannorum Rex Arthurus, qui Daniam & Norvegiam armis subegit, atque huic quidem Lothum sibi junctum sanguine, dedit regem, non paucos in ea tempore dominantem. In Gothia porro interea rerum potitur Sivardus, fover Alphii, Sigaro Dano progeniti; Habuit namque filiam ille Alvildam, quæ bellandi cupidior, quam amandi, sponso deserto, cum plurimis ejusdem propositi virginibus, pro hujus ævi consuetudine, diuturnam exercuit piraticam, donec ab Alfio difficulter investigata, consentiret denique ipsius voto, matrimonioque. Inde vero nascitur Gyrita, quam Haldano denuptam, regiam in Dania progeniem instaurasse, Saxo nunc asseveravit, nunc negavit.

Fuerant præterea Sivardo Gothiæ Regi duo filii, Vemundus & Ostenus, Alvildæ fratres, secundum quos arbitror, Rodolphum Gothis in Scandia dominatum fuisse, armisque Anglorum superatum, circa CDLXXXVIII. à Christi nativitate annum, regno hostibus tradito, ad Theodoricum Gothorum in Italiâ regem commigrasse.

XXXIV. FRO seu Froto, qui velut Regnaldi natus aut cognatus, à morte illius vacuum conscendit Sueciæ thronum, quo interea temporis pacificè fruebatur, ejusque ac filiorum conversatione Starcoterus plurimum delectatus, septennio cum ipsis Upsaliæ morabatur.

XXXV. FIOLMUS, parenti successit apud Sueones Frotoni, isque à familiarissimo sibi Danorum rege, ad quandam convivii festivitatem invitatus, illuc accessit; Ibi autem finito symposio sub vesperam in superiorem diversorii contignationem potus admodum deducitur, & solus nocte concubiâ inde progressus, quando regreditur, contiguum intrat fortuito conclave, quod pavimento caruit; Et proinde lapsus in domum inferiorem, in vas incidit capacissimum liquore plenum, quo suffocatus interiit. Nec Danica prodit historia regis sui nomen, cum modo altum teneat illa diu silentium, & interim Suetica XII. suos describat reges; Quod perturbatissimo Daniæ statui rerum ibi gestarum dispendium, expensum est referendum. Falso autem Crantzius alibi hunc ponit historiae defectum Scandianæ, à Saxone plurimum seductus, qui regnante in Dania Frotone III. natum esse Christum, & sub Snione postea Longobardos ex Scandia progressos,

gressos, falso commemorans, largam præbuit Crantio, inde annorum calculos mutuanti, occasionem à veritate deviandi.

XXXVI. SUEGDER, vel potius Suercherus, à memorato genitoris interitu sibi vendicat Sueciæ gubernaculum: Illique modico affidens tempore, stolide vovet se nullis parsurum discriminibus, antequam veterem illum, operum admirabilium thaumaturgum videret, Othinum. Hinc dæmon ipsum perdendi arripiens occasionem, se regi deinceps sub forma pygmæi ad radices montis cujusdam affatim patefacti, demonstrat, illucque ipsum invitat, Othinum ibi visurum; Itaque miserrimus iste mortalium Suercherus, se voti compotem fore gavisus, in montis ruit, vel potius Phlegethontis hiatum, nec amplius apparuit.

XXXVII. VALANDERUS, Suercheri filius, sceptrum mox adeptus Sueticum, paternis quidem honoribus, non moribus insistit, militarique summopere vita delectatus, Finlandos adoritur rebelles; Quibus subactis, Drifvam reguli Finlandici filiam ibi ducit uxorem: Ex illa verò filium nactus Visburum, Upsaliam repetit, ac promittit ad uxorem intra trieteridem se rediturum, nequaquam stans promissis. Quare post decennium filio ad ipsum transmissò, hortatur ut quantocyus se revisat, idque cum abnueret contumacius, illum operâ dæmonis incubi noctu opprimendum curavit, secus Scutensem in Uplandia fluvium regaliter humatum, prægrandiquè pyramide illustratum.

XXXVIII. VISBURUS, prædivitem nanciscitur conjugem, ipsique dotis nomine preciosum largitur monile, ac tria latifundia: Quæ licet binos ipsi filios enixa fuisset, illâ tamen repudiatâ duxit alteram. Quamobrem merito indignata, duodennes ad ipsum filios expedit, suam propter nuptias dotem & paraphernalia flagitatum; sed quandoquidem nihil impetrarint, minantur se paternâ citius opinione redituros, matrisque despectum vindicatos; Quas ille minas contemnens, à filiis insperatè opprimitur, & cum familia exurit.

XXXIX. DOMALDERUS, ex altero fuerat Visburi conjugio genitus, illoque regnante, gravissimam Sueones annonæ caritatem sacrificiis averfuri, belluinas anno primo immolarunt frustra hostias; proinde humanas sequenti obrulerunt Upsaliæ, & cum graviore deinceps annonæ premerentur inopia, tertio demum anno frequentiores Upsaliæ congregati, regem sacrificio destinarunt, ipsoque mox immolato, summam rerum ubertatem anno proximo impetrarunt, ita ludibrio dæmonis in pristina magis cæcitate occæcati.

XL. DOMARUS, patri substitutus Domaldero, frugifera & pacifica habuit regiminis tempora, ac demum plenus dierum, annorumque in fata concedens, in campo juxta Upsaliam Furisvoldensi, fuit crematus, atque tumulatus.

XLI. DIGVIUS, alias Dignerus, velut illustris Inglingorum progenies, & Domari proles, regia capeffit insignia, primus Scondicè *Rontug* hoc est Rex appellatus fuit; Quandoquidem antecessores fuerint *Drotter*, & horum uxores *Drottningar* nuncupati. Dignerus autem regali non diu functus potestate, vivis abripitur, & juxta parentem conditur.

XLII. DAGERUS, Dignero satus, tantæ fuit Princeps experientiæ, ut etiam garritus avium intellexisse perhibeatur, qui cum Danos haberet vectigales, illorumque timeret defectionem, suos illic habuit clanculum corycæos; Hos vero proditos Dani trucidarunt, & vectigal consuetum solvere penitus recusarunt. Itaque Dagerus paternum & avitum jus in Daniam conservaturus, illam armis adoritur, & ab occurrentibus in regnorum colliminio adversariis, prostratus moritur, in trajectu hinc Vapnevad appellato.

XLIII. AGNIUS, bellicosus & victoriosus Dageri Filius, scepro Sueciæ ornatus, Finlandos iterum rebelles, exercitu illuc traducto, ad pristinam compellit subjectionem & vectigalium solutionem: Victoriâ verò potitus, pulcherrimam Frostonis reguli natam Finlandici, Schialviam, velut obsidem secum inde abduxit in Sueciam, sed in via decore & amore virginis captus, quando Stochesfundium, velut commodiorem regni portum attigit, fixis in peninsula sub quadam arbore patula tentoriis, pactum cum Schialvia inivit connubiale. Atqui tanto malam illa gratiam retulit sponso; Etenim vino somnoque deinde sepultum, auxilio complicum, in præfata suspendit arbore, celerique contendit in patriam fugâ. Postridie autem proceres tentorium ingressi, scelus cognoscunt, & Schialviâ nequicquam indagatâ, funus ibi regium exurunt, sepeliuntque; Inde locus Agnefit vocatus, ubi longo post tempore regia Sueonum urbs, Stockholmia fundabatur.

XLIV. ALRICUS, quem & Ericum Agnius sceptri liquit Suetici hæredes, de quo domi plurimum corrixati, foras in equis exspaciantur domandis; ubi renovata contentione secundum verba, descendunt ad verbera, cumque forent inermes, frenos equis detrahunt, hisque mortem sibi mutuan inferunt. Quando autem isti Sueonibus dominabantur, Gothis imperabat Gunnarus, Princeps fortissimus juxta ac sævissimus, qui gravibus â Reginaldo Noricorum Rege affectus injuriis, in Norvegiam irrupit, & ipsam ferro, flammâque crudeliter devastat. Itaque Regnaldus hostibus occursum, imprimis filiam, nomine Drotam, propriâ chariorem vitâ, cum præcipuo regni thesauro, & familia lectissima, in commodissima quadam terræ caverna solerter abscondit. Deinde copiis quantocyus congregatis, Gothos invadit; qui tamen victoria potiti, crudelius multo in profligatos desæviunt Norvegos; Et Gunnarus potissimum, qui Reginaldo internecioni tradito, incolis bello subactis, gravissima imponit tributa, bis annuatim pendenda, & horribilem molossum illic proregem constituit. Denique virginis & thesauri se accingit investigationi, & his inquisitis, Drotam cum regni opibus in Gothiam abduxit, eamque duxit uxorem. Atque istis natus parentibus Hildegerus, ubi adolevisset, Norvegiæ sceptrum obtinuit; sed cum nimia illud crudelitate administraret, nec admonitus se emendaret, â patre Gunnaro proscriptus, in Sueonia exulavit, hujusque regi strenuissimam diu operam navavit. Interea Gothi tyrannidem ipsiusmet Gunnari vehementer pertæsi Borcaro quodam, Gothiæ summate, antesignano, tyrannum jugularunt. Postea Drotam nactus conjugem Borcarus, Haldanum ex illa filium suscepit, qui progressu temporis regium Daniæ solium obtinuit.

XLV. INGO, patrem habuit Alricum & fratrem Alverum, qui Sueciæ jus in Daniam & Russiam pervetustum recuperaturus, illius sibi vendicat, & hujus assignat germano impugnationem. Quocirca Dani accepto belli nuncio, adventum hostis antevertere decreverunt, hosticumque quantocyus ingressi, ad tolerabiliores pacis conditiones Ingonem compulerunt. Interim Alverus cum Russis belligerat, ipsiusque militiam secutus Hildegerus, Gunnari Gothici filius, postquam generalibus hostem conflictibus haud superatum iri animadvertisset, ad singulares convertitur, & licentiâ regis Alveri hostium provocat fortissimum, ad pugnandum de summa victoriæ secum; Nec illam recusans conditionem Russus, Haldanum objicit Hildegero, athletica non minus fortitudine præditum, in Russiamque nuper militandi gratia profectum. Atqui Hildegerus fratrem agnoscens uterinum, nec tamen ab illo cognitus, sibi ducit piaculo dimicare cum ipso; Et propterea sub vario prætextu, istum diu recusat antagonistam, nihilque efficiens fratri congreditur, â quo lethaliter vulneratus, cum morti se pro-

propinquum cognosceret, suum prodit genus victori Haldano; Qui fratrem sero agnoscens, scelus hujusmodi multis prosequitur lamentis. Alverus porro ita ex pacto convento, gloriâ & victoriâ privatus, in Sueciam remeat, ubi comperiens Beram interea uxorem cum fratre scortatam Ingone, hunc gladio transfodit, & à moribundo mox etiam perfossus, cum ipso in planicie contumelatur Furisvoldensi. Verùm Haldanus permultis inclarescens trophæis, ex Russia in Daniam proficiscitur, & cum viragine quadam, veteri regum Danicorum sanguine oriunda, regni gubernaculo potitur; illam vero sterilitati obnoxiam intelligens, oraculis Upsaliæ consultis, monetur, ut prolis gratiâ suscitandæ, fraternis primum manibus parentet, monitisque obtemperans, ipsi uxor Haraldum genuit, cognomento Hildetan; Qui post obitum parentis Daniæ adeptus sceptrum, gloriose in ea regnavit, & laceratam ad pristinum dominationis habitum revocavit.

XLVI. HUGLETUS, Alveri filius à patris interitu Sueonum clavo moderator accessit, qui plus avaritiæ, quam militiæ deditus, immensum cumulat thesaurum. Hujus autem potiundi gratiâ, velut etiam throni causâ Suetici obtinendi, illustris quidam Norvegiæ princeps Haco, illud divitiarum & artium magicarum impugnat mancipium, istoque cum duobus filiis occiso, thesaurum, Sueciamque occupat, quam triennio gubernat.

XLVII. HACHO, quem Jorunderus ac Ericus Ingonis filii admodum bellicosi, ad deferendum Sueciam, & Norvegiam repetendum, provocaturi, hanc navalibus infestant irruptionibus, atque Gudlogum, Helgalandiæ regulum, Hachonis consanguineum, bello captum strangulant. Verum sua nihilominus frustrati spe, hinc victoriosa in Hachonem signa convertunt, quibus ipse congressus, Erico vitam eripit, Jorundero sibi per fugam consulente. Hacho autem in conflictu mortiferum nactus vulnus, uni navium cum reliquis cæsorum corporibus imponitur, quæ panis velis ex portu digressa, incenditur, cumque funeribus consultò exurit.

XLVIII. JORUNDERUS, Haraldo Danorum Regi, amissas patriæ regiones per fas nefasque subjuganti, & Sconiam, Hallandiam atque Blechingiam, Gothiæ provincias, pariter occupanti, succensens, bello eas repetere statuit. Nec molitio Jorunderi Haraldum latuit, & propterea se Gothorum, Sueonumque potentiæ imparem fore considerans, Norvegiæ regem, paternæ mortis cupidum vindicandæ, ad suam pertrahit militiam. Inde tamen Jorunderus nequaquam deterritus, Danos, Norvegosq; simul aggreditur, ac de hostibus victor evadens, præfatas recuperat ditiones, & captam Haraldus germanam, cum aliis preciosissimis, amplissimisque manubiis, in Sueciam transmittit. Huc autem victor mox subsecutus, cum virgine nuptias celebrat, Haquinumque ex ea filium deinceps sustulit. Porro Haraldus sororis, & regionum amissione, Daniæque vehementer offensus devastatione, bellum restaurat, revocato in subsidium Norvego. Jorunderus itaque parta defensurus, terra marique Daniam invadit, & habito cum hostibus sub Jutia conflictu, de ipsis triumphat. Quamobrem Haraldus suo diffidens marti, ad artes dolosque confugit; Etenim colloquio Jorunderi flagitato, & impetrato, fraudulentè cum ipso transigit, Suecusque nimium credulus inde seductus, exercitu in patriam remisso, illic cum paucis moratur servitoribus, nec Haraldus, velut affinitate conjuncti, formidat insidias, quas tamen actutum experitur; siquidem Danus & Norvegius præcipuè mortem parentis ulcisci cupiens, Jorunderum appræhensum in sinu Jutiæ Limefiordensi perfidissimè suspenderunt.

XLIX. HAQUINUS seu Agnius, cognomine Ring, minor annis, quam ut indignum parentis interitum protinus vindicare possit, cogitur ultionem aliquandiu prorogare; amicum Haraldo se avunculo simulare, ipsiusque favo-

re in Suecia & Gothia regnare. Sed cum illam attigisset ætatem, & hujusmodi acquisivisset interea potestatem auctoritatemque, ut Danorum sibi potentiam non magnopere formidandam existimaret, cum Haraldo cæpit expoſtulare, super administrata minus æque tutelâ; Scondiâ, Hallandiâ & Blechingiâ Gothiæ Provinciis per Danos violenter interim occupatis, deque nefanda patris occisione, adversus datam irrogatâ fidem. A quo autem inconvenientius responſum nactus, bellum avunculo palam denunciat, ipsique postquam septennio vires, viros & robur omne mavortium utrinque comparassent, tantus mari, terraque ab Haquino & Haraldo exercitus ad campum in Gothia meridionali Bravalinum, prælio deputatum adducitur, quantus sub nullis prius regum signis Scandicorum fuisset conspectus.

Enimvero in sola Haquini classe duo millia navium & quingentæ numerabantur; nec pauciores dubio procul in Danica reperiabantur, indeque magnitudinem utriusque exercitus, non obscurâ licet conjecturâ investigare. Porro terrestres Sueonum copias ipsemet ducebat Haquinus, & navales fortissimus Princeps Olo, Sivardi filius in Norvegia dominantis, Haquini que consobrinus, avunculo non minus etiam Haraldo infestus, quasdam propter injurias, sibi & patriæ illatas; Atqui Danicis cum summa præfuit copiis potestate, bellacissimus pugil Ubbo Frisius, Haraldî quoque sororius, quandoquidem Danus nimium grandævus supremi officio ductoris haud fungi valeret, qui tamen prælio interfuit. Itaque congregato utroque, ad pugnamque ordinato exercitu, gravi reges oratione suis causas belli commemorant cohortibus, & simul easdem instigant ad dimicandum pro patria quam fortissimè, indeque miles utrinque animatus & efferatus, audito classico pugnam orditur; Quæ non paucis continuata tempore, postquam Haraldus ipsemet, & Ubbo cum XXX millibus procerum Danicorum, excepta innumerabili gregariorum multitudine, cecidissent, inclytam Sueonibus victoriam adjudicavit. Nec tamen incruentam; siquidem XII millia optimatum, præter inferioris homines conditionis quam plurimos, occubuerint, Sueticorum & Gothicorum.

Clarissimâ vero Haquinus victoriâ potitus, receptui canit, investigatum avunculi cadaver, quo par erat honore, moreque præterito, cum omnibus summatum Danicorum funeribus sepelit; Daniæ regnum Sueciæ submissum, illustrissimæ, pugnacissimæque viragini Hethæ, annua inde sibi tributa soluturæ, tradit regendum, ita non modico incolas despectu cumulans. Ast Sconiam, Hallandiam & Blechingiam Gothiæ restitutas, Oloni consobriño committit, etiam sub annua gubernandas pensione. Cæterum Dani scæminæ imperio diu subesse magnum sibi dedecus reputantes, Olonem, consensu Haquini, regem designant, solo Jutiæ dominio Hethæ permissio. Nimia vero tyrannide Olonis oppressi, permutationis illos pœnituit, & percussore propterea submissio, tyrannum regimine, vitæque privarunt; & ipsi tamen filium subrogarunt Omundum, velut præterito regum sanguine Danicorum oriundum. Interea temporis Haquinus, Sueciæ, Daniæ & Gothiæ supremus dominator, tranquillo fruitur regimine, cujus nomine diis gratiam relaturus, atque diuturnam ab iis vitam impetraturus, solennissimum Upsaliæ sacrificium vanis exhibuit numinibus; Quando in somnis admonitus, ut Othino filiorum immolaret unum, ita LX. deinceps annis supervicturus, obtemperavit; hisque transactis, nova sacrificii celebrat iterum solennia Upsaliæ, illicque dormienti revelatum, quod vita impoſterum tam diu esset fruiturus, quam diu unum ex filiis reliquis decennio quolibet immolaret Othino. Nec recusavit Haquinus, & cum VII. hoc pacto crudeli obtulisset filios, præ nimio senio nixus scipione incedebat. Nihilominus octavum immolavit, & lecto per illud adhæsit decennium, quo completo nonum sacrificavit, sequentibusque X annis velut infans, corneo lactabatur ubere. Attamen decimum sacrificio destinavit filium, sed cum uni-

unicus esset regni hæres, morti hujus Sueones consentire nullo modo voluerunt. Quamobrem fatis Rex sublati, in præcelso terræ cumulo sub Upsalia conditur.

L. EGILLUS, paterno deinde sceptro donatus, isto per Thunnonem quendam parentis quæstorem ferme privatus fuisset; Is namq; post Haquini obitum non modicam regii thesauri portionem expilaverat, & cum propterea in ordinem nonnihil esset redactus, ad sylvarum profugit latebras, eoq; multa nebulorum ac latronum colluvie convocata, & salariis donata, imprimis illac facientes iter, deinde viciniam incolentes, ac demum universas regis ditiones occæpit infestare. Atque ut cõmilitones sibi redderet magis propensos, quaslibet ipsis permisit manubias, ideoque innumera hominum frequentia prædarum dulcedine illecta, Thunnonis ad partes confluerat. Quocirca Egillus illas prædonum cohortes quantocyus extirpaturus, ipsarum adoritur latibula, indequæ profligatus, hostes palam in regno grassantes, denuo simili fortuna invadit. Proinde cum octies diverso esset conflictu ab iisdem superatus, Omundi Regis consanguinei subsidium flagitat, illudque nactus, nonò Thunnonem aggreditur, ipsoq; trucidato, & agmine illius omni debellato, clavum regni tranquillè gubernat. Quando autem vitæ curriculum metæ, hominibus præfixæ, appropinquabat, Egillus venationi dans operam, in admissarium fortuito incidit taurum præferocem, qui vano petitus telo, acutum validè cornu regio immerfit pectori, eoque princeps exanimatus vulnere, juxta parentem Upsaliæ humatur.

LI. OTHARUS, Egillo natus, qui ad regium Sueciæ fastigium subvectus, primam super conjugē sibi providenda suscipit cogitationem; Cumq; soror Danici Regis, Sivardi, potissimum ipsi arrideret, expeditis eò legatis, illam sibi despondet. Inde autem postea sponsam adducturus, Ebboni procerum uni Suecicorum primario illud commendat negotium; Qui propterea insigni apparatu, comitatuque Daniam versus festinans, in Hallandia latronum insidiis impetitur, quas difficulter evadens, ad Otharum tristissimus, ob comitum internecionem, revertitur. Suecus porro hujus culpam sceleris Sivardo imputans, germanam ægrius forsitan elocanti, Dano insonti bellum denunciat, ipsiq; congressus in Hallandia palmam reportat. Deinde Scaniam nuper Gothis ablatam occupat, eaque Sibboni commilitonum præcipuo commendatâ, reliquas Daniæ provincias peragrât & devastat, quousque sponsam invenisset, quam illustri cum triumpho in Sueciam perduxit.

Interim Sivardus ex Hallandia profugerat in Jutiam, illiusque infortunio Visimirus Slavorum Princeps animatus, ibi fugitivum bello excipit: Victor jutiam subjicit: captas divendit filias, unam quidem Norvegis, alteram vero Germanis; sed Jarmericum, Dani filium, obsidis loco in vinculis censuit retinendum. Difficili proinde fuga Sivardus in Sielandiam dilapsus, hanc sub tributo Slavis pendendo retinuit; Ac Sconiam Sibboni erepturus, illam sæpenumero impugnavit, & demum in ea graviter fauciat, vivorum numero demigravit. Buthlus autem fratri subrogatus in Sielandiæ dominio, annuos similiter census Visimiro numeravit, nec Sconiam, Hallandiam & Blechingiam affectavit; Quæ profecto regiones, pomum velut æridos, Suecis atque Danis identidem fuere. Nec multo post tempore Jarmericus, ex custodia Slavorum elapsus, in Daniam remeat, hujusque gubernaculum patruo extortum occupat. Quando Rex Sueonum Otharus, Sibbonem Scaniæ vasallum sororis stupratæ insimulatum occidit, illamque Sibbonis cædem cognati vindicare cupientes, ad Jarmericum profugiunt, ipsi Sueciæ, Gothiæ & Sconiaë dominium offerunt, dummodo ho-

homicidæ velit Otharo bellum quantocyus inferre. Hac lætus occasione Jarmericus Sconiam recuperandi, & non contemnendis profugorum viribus, virisq; fretus, arma in Otharum expedit. Nec ea formidans Suecus, hosticum prior invadit, ubi à Danis debellatus, occubuit, non tumultus; ipsius siquidem cadaver victores in præcelso montis jugo corvis & cornicibus dilaniandum exposuerunt, ligneamque Suecis corniculam, hujusmodi verborum contextu inscriptam, transmiserunt: *Non plaris fuit æstimandus vester Otharus, quam lignea præfens est cornicula.* Indeque à posteris Otharus cognomine Vendilchraca nuncupabatur. Cæterum Jarmericus victoriam prosequens, Sconiam, Hallandiam & Blechingiam, non reliquum Gothiæ, Sueciæve subjugavit.

LII. ADELUS, illustribus admodum Jarmerici victoriis, de Slavis & Livonibus reportatis, non nihil territus, necis vindictâ paternæ aliquandiu superfedit. Atqui tandem more pertæsus, obvagantem in Oceano Jarmericum, & quodammodo triumphantem, binis in auxilium fratribus vocatis, adoritur. Post triduanum verò prælium Jarmericus cum hoste ita paciscitur, quod venustissimam esset Adeli sororem Suavildam habiturus uxorem, & hanc singulari amicitia culturus affinitatem. Aliquanto postea secundum nuptias tempore, Suavilda in suspicionem adulterii vocata, cum privigno commissi Brodero, innocentissima morti adjudicatur, ac jumentorum prostrata unguis, immanissimeque conculcata, mactatur. Quare Adelus crudelissimo parentis & sororis interitu gemens, furens, fremensque auxiliariis undequaque cohortibus in tyrannum ferocissimum comparatis, Dania cum frequentissimo ingreditur exercitu. Jarmericus autem nec ab indigenis, nec alienigenis, quibus propter bellicinam fuit crudelitatem merito invisus, opem nactus summopere postulatam, arce quadam munitissima captavit refugium; Quâ demum plurimo Sueonum labore, sudore & cruore expugnata, Jarmericus membris truncatur, & thesauro, vitaque spoliatur: Ita inhumanissimam Othari, & Suavildæ cædem, Sueones atque Gothi vindicarunt. Quos Saxo vocat Helleponticos, non accolas freti, Ægæum mare à Propontide determinantis, intelligens, sed populos orientem versus, portum Scondiæ, & finem accolentes Balticum, alias absurdissimi convinceretur mendacii. Verum ad victorem redeat calamus Adelum, qui hostibus devictis, Scaniam & conterminas Gothis restituit regiones, Daniaque fortassis pariter subjugatam, Brodero Jarmerici filio, tributa inde pensuro, annuit. Tantam porro victoriam suis referens idolis falso acceptam, magnificentissimum illis Upsaliæ sacrificium exhibuit; Quando circa Deorum fanum triumphans obequitat, & caballo nimium cespitante, corruens in terram, cervice fracta expirat, in propinquis sepultus monumentis.

LIII. OSTANUS, fato parentis superstes, orbem Sueciæ thronum ascendit, quando Broderus clavo affidebat Daniæ, horrendis tempestatibus quassato. Externis autem bellis Ostanus defunctus, internis & domesticis excipitur. Etenim præpotens quædam in regno familia, injuriis forsitan ab illo divexata, formidabilem in regno auspicatur rebellionem, seditionemque. Quod periculosum patriæ incendium, quando in Gothia Ostanus extinguere conatur, illic ab hostibus circumventus, in domo quadam vero igne concrematur.

LIV. INGVARDUS, ut rege fortissimo natus Ostano, ita dotes regias laudabiliter æmulatus est, & præcipue gloriosissimis bellorum studiis invigilans, clarissimos ex hostibus triumphos reportavit. Huic vero synchronus fuit rex Danorum, Sivaldus, qui pigritiæ magis, quam militiæ deditus, confenuit inglorius, & Snionem interea genuit parente virtutibus illustriorem. Is namque regia ornatus dignitate, non paucas Daniæ provincias domi-

dominio externorum subjectas principum, recuperare conabatur. Atque Sconiam in primis, quod prius Daniae aliquandiu auscultasset, subjugaturus, Gothici Regis familiaritatem, velut Sconiae dominantis, & affinitatem sedulo captavit, ut filiam hujus nactus uxorem, cum ea simul Sconiam, nomine dotis, consequeretur. Nec virgo principis illustrissimi conjugium averfata, magis à sponso inescatur; Sed Gothus cum tanto regni dispendio, filiam Dano abnuens elocare, ipsam corrivali despondit regi Sueonum, Inguardo. Itaque Snio nec virgine, nec Scondiâ potitus, magnopere indignatur, & hac Marte occupatâ, illam arte, fraudeque viro subducere clanculum meditatur. Neque vana illius fuit molitio, quandoquidem per occultos in aulâ Inguardi fautores, Reginam primò seduxerit, & ipsam deindè haud reluctantem, inde secum in Daniam abduxerit.

Quamobrem Svecus uxoris, & Gothus filiae, Sconiaeque infanientes propemodum amissione, ablata nequicquam repetunt; ideoque conjunctis armis raptorem invadunt, & diuturnum cum ipso bellum gerunt, antequam Snione trucidato, non modo foeminam, provinciamque recuperarint, sed Daniam quoque universam subjugarint. Inguardus autem Sveciae, Daniae & Gothiae (quam socero mortuo etiam consequitur) amplissimo haud contentus imperio, multas simul orientis regiones & nationes sibi facit vectigales. Quae tandem jugum excussuræ, Inguardum in quadam semel Baltici maris insula morantem, nihilque periculi formidantem, fraudulenter invadunt, & occisum, in littore regaliter sepeliunt.

LV. AMUNDUS, qui paternum ulturus interitum, hujus reum Orientis populum crudeliter admodum populatur, inde postea cum preciosissimis in Sueoniam remeans victor manubiis. Nec amplius bellis delectatus, se totum pacificis regni negotiis mancipat, vastissimis passim succisis nemoribus, crematis & feminatis, Sueciam multò cultiorem, feracioremque reddit; Sicut etiam commodissimas per illam vias quaquaversum aperit, & hinc propterea Braut Amundus, hoc est, eradicans impedimenta in sylvis occurrentia, indeque agros & vias præparans. Quocirca hujusmodi sedulus Amundi labor, fertilissimos Sueonibus annos & ingentem annonæ ubertatem diu conciliavit. Nec modo ipsemet regni Princeps hinc immensos comportavit thesauros, qui ut fuerat humanissimus, ita & ditissimus extitit; Sed etiam plerique Sueonum non modicos opum acervos cumularunt. Huic vero Amundi fortunæ & fortunis invidens frater ipsius Sivardus, & regiam affectans dignitatem, Amundo in Neritia congressus, illi utrumque, ac vitam simul ipsam, eripuit.

LVI. SIVARDUS, Fro cognominatus, quod inclytum duceret genus ab idolo Frejeri seu Froe, cujus progenies etiam Inglingar, ab eodem vocabatur genearcha, post fratris cædem violenter Sveciae clavum arripuit. Norvegiae etiam affectans dominium, cum Sivaldo illius rege deinceps belligeravit, ac æmulo cadente, victoriâ, Norvegiâque potitus, immanissimam in incolas exercuit tyrannidem, ne foemineo quidem imbelli parcens sexui. Mulierum præterea nobiliores, venustioresque, sibimet, & suo prostituit militi, foedissima omnino libidine Norvegis aliquandiu dominans. Itaque Norvegi spurcissimum veneris mancipium summopere detestati, opem flagitant Regneri Dani, quod paternam ex Norvegia traheret originem, & protinus adventanti Danorum exercitui, non viri modo, sed etiam foeminæ, armis formidabiles, se catervatim & certatim adjungunt. Harum porro singulari opera, contra suæ violatores pudicitiae acrius dimicantium, Regnerus Sivardum interfecit, sibi que Norvegiam subjecit.

LVII. HEROTUS seu Heroltus, Amundi vel Siguardi filius, aut fra-

ter utriusque, non paucò hæcenus tempore solis fuit Gothis dominatus. Et interim ille, Gethericusque Danorum Rex, à Gothis & Danis Vinetam, opulentissimum Vandalix inhabitantibus emporium, impense obsecrati, amplissimas conterraneis suppetias tulerunt. Præfati siquidem negotiatores à suis nimium divexati concivibus, opem à patriæ flagitant principibus, illamque nacti, non difficulter adversarios anno DCCC. superarunt, & urbe divitiis spoliata, soloque adæquatâ, Byrcam Sueoniæ, illorum plerique demigrarunt. Verum deinceps Herotus post Sivardi occasum, Suecorum etiam sceptro potitus est, quando Regnerus repudiatâ uxore Lantgertâ, pervenustam Heroti filiam Thoram postulat conjugem, nec impetrat, antequam pro hujus ævi consuetudine, magis virtutem quam sanguinem æstimante, heroicum edidisset facinus, prælustremque ita virginem promeruisset. Quamobrem immanibus ex pacto belluis, conclave virginis tutantibus, congregitur, & his obruncatis, Thoram tori consortem adipiscitur; Quæ non paucos illi filios genuit, horumque fuerant primarii Biorus, Sivardus, Ivarus & Agnerus, ac tyranni nefarii.

LVIII. INGELLUS, Brautamundi filius, qui cum interea sub occultâ Suibdageri curâ tutoris & nutritoris adolevisset, cognatorum & amicorum ope paternum Sueciæ thronum recuperavit. Mansuetioris autem naturæ fuit Ingellus in pueritia, & propterea nutritius ferocioris ipsum redditurus ingenii, frixa luporum corda illi præbuit crebrò manducanda: Quo evasit edulio identidem comesto ferocissimus, & quando regimen fuit suscepturus patriæ, quoslibet Sueciæ regulos admodum familiariter ad suæ inaugurationis festivitatem invitavit. In horum porro reliquorumque frequentia optimatum, Ingellus comparens, suppedaneo ante solium locato confedit; Cumque chrysendeton mero plenum, more veterum, ipsi porrigeretur, assurgit, & postquam juramento se obligasset, quod regni terminos duplo magis esset prolaturus, vel moriturus, auratum evacuat cornu, seque in throno collocat.

Proxima vero nocte præsentibus ibi VII regulos, & peculiari dormientes triclinio, igne tectis injecto, exurit, illorumque sibi regiones subdit. Hac proinde Ingelli perfidiâ & tyrannide, reguli Sueonum absentes, vehementer offensi, contra illum protinus insurgunt. Quibus cum Ingellus infeliciter præliatus, ad pristinos confugit dolos, ac institutâ cum ipsis amnestiâ fraudulentè, simulat amicitiam, indeque securos flammis similiter concremat. Ita XII Sueoniæ regulos sustulit, quorum potissimus fuit Gramus Sudermannix princeps, & gener Haquini Ostrogothiæ dominantis. Cæterum interea Ingellus, leges nihilominus æquissimas condidit, in unum congestas volumen, operâ Vigeri Spache, hominis prudentissimi. Et liberos genuit Olaum, & Asam, quæ admodum truculentæ fœmina naturæ, Gudroto Scaniæ regulo nupta, maritum & levirum perdidit, regnumque hostibus prodidit.

Inde postea in Sveciam ad gremium profugit parentum, quam Ivarus, Regneri proles etiam sævissima, insequens, statuit cædem cognatorum vindicare. Quocirca Ingellus adventu territus hostis ferocissimi, impio filix suavisu flammis domicilio subdit, cum illaque & familia propemodum univèrsa conflagrat. Sed Olaus regis filius sibi fugâ consuluit, in Vermelandiam cum plurimis hominum secedens, quam nemoribus passim succifis, quod reddiderit cultiorem, Tretelga, hoc est, arborum cæfor, fuit agnominatus.

LIX. CAROLUS, principum unus Sueticorum, mox sceptrum arripit, quod Regnerus suis ereptum filiis indignatus, Carolo monomachia prostrato, illud Beroni filio procuravit.

LX. BERO seu Biornus, Heroti ex filia nepos, Svetici moderabatur regni habenas, quando S. Ansgarius anno DCCC XXIX, ut certus opinor, missus in Sueoniam legatus à Ludovico Imperatore, illi verbum salutis æternæ annunciavit. Quod autem Deo non auscultaverit vocanti, regio deinceps fastigio deturbatus, permultas sustinuit calamitates. Etenim Esbernus procerum in Suecia potissimus, quod suam Regnerus filiam constuprasset, contractis undequaque copiis, ipsum impugnavit. Ac licet Esbernus cum plerisque commilitonum in conflictu occubuerit, tamen Sueonum reliqui jugo subesse Danico nulla diutius ratione volentes, bello quantocyus instaurato, Regnerum & Biornum regno expulerunt. Hic postmodum quandam in Norvegia provinciam fortitus, nec illa contentus esset, oceanum diu obvagatur, hujusque accolæ, fratribus in commilitium adhibitis, prædatur.

LXI. AMUNDUS, qui modico etiam tempore rerum in Sueonia potitus est, ob tyrannidem sceptro privatur, regnoque expulsus, horrendam in Christianos patriæ movit persecutionem; Qua inter alios Nitardus presbyter gloriosum pro Christo subiit martyrium. Amundus verò piraticam deinde amplexatus, crudeliter in Vandalos & Britannos fertur desævuisse, ibique demum periisse.

LXII. OLAUS, cui pridem nupserat Solvegis, reguli filia cujusdam in Solcægia Norica dominantis, illique plurimos genuerat filios, quorum primogenitus avo dudum materno successerat in Soloegia Haldanus, cognomento Huitben. Cæterum Olauus à Sueonibus Anundi detestantibus dominium, ad suscipiendum, defendendumque regni gubernaculum ex Vermelandia tandem revocatus, ut eo tranquillius potiretur, affinitate decrevit sibi adversarios devincire. Idcirco filiam Regneri suo poscit filio conjugem Ingoni, quam non difficulter obtinuit, & cum illa pacatum Sueciæ, Gothiæque imperium. Post modicum verò exinde temporis, supremus ille cæli terræque dominator, multò feliciorum cum Olao inivit transactionem; Quippe anno DCCC LIII. S. Ansgarius divino admonitus instinctu, in Sueciam festinavit, & Olauum Byrcæ morantem de suscipienda Christi religione compellavit. Nec frustra; Quandoquidem ille consueto Christi jactu, & oraculi responso, vel potius tacito Sancti Spiritus impulsu, commotus, non populo solum universo licentiam sacra suscipiendi Christiana indulserit, verum ipsemet etiam iisdem fuerit solenniter initiatus. Temporis deinde progressu, cognoscens Ericum Daniæ regem, cognomento infantem, rebus excessisse humanis, & Canuto minorenni filio, quendam Helgonem regni sceptrum eripuisse, consideransque commodam sibi occasionem modo oblatam, non Scaniam duntaxat recuperandi, sed quoque Daniam subjugandi, & calamitatem Sueciæ ac Gothiæ tot annis per Regneri filios inflictam, oportune compensandi, cum plurimis bellatorum millibus hosticum ingreditur, incolisque debellatis, thronum Daniæ adipiscitur. Quinquennio autem ibi rerum potitus, sceptrum Ennignupo commendat filio, & in Sueciam remeat. Hanc porro insignis tunc flagellaverat anno- næ caritas, quam Deos sacrificio placatos affirmant Ethnici averfuros, ad illudque propterea regem invitant, unâ Diis litaturum. Atqui cum vanis se numinibus nequaquam immolaturum responderet, illi culpam infrugiferi temporis imputarunt, & compræhensum Diis Upsaliæ immolarunt, Ingonem ipsi filium in throno deinceps subrogantes. Verum modò regum hitoria Danicorum revocat calamum.

REGES
In Dania Letrenses.

GRAMUS VII Danorum rex, & fortissimus Schioldi filius, Schioldingarorumque primus, ad regiminis consortium à parente susceptus decrepito, quendam inprimis Ringonem Sielandiæ Dynastam, scepro inhiantem, publicis oppressit armis. Æmulo proinde sublato, & regno ubique pæcato, Gramus Roarii filiam educatoris sui conjugem sibi delegit, sacrisque nuptiarum peractis, Sumblum Finlandiæ regulum bello infestat maritimo; Verum filiam illius Signem nactus sponsam, canit receptui, domumque regressus, priorem assignat conjugem Besso, commilitonum fidelissimo. Post temporis vero paululum intelligens, Signem ex perfidia parentis Henrico nupturam regi Saxonum, Finlandiam repetit, & habitu mutato ipsa nuptiarum festivitate, corrivalem gladio impetit, perimitque. Victor deinde Signem, plurima insignem venustate, secum inde abducit in Daniam, ubi filium sibi postmodum enixa fuit Hadingum.

Nec bino Gramus conjugio fatiatus, tertium secretus molitur; Enimvero cognoscens Gro, Sigtrugi regis filiam Suetici, formæ præstantiâ nulli secundam in Scandia, illustri cuidam esse pugili desponsam, ipsique virginem invidens, Signe repudiata, per legatos in Sueciam subito transmissos, Gro postulat uxorem. Ibi autem passus repulsam, secretis puellam nuntiis, litteris atque donis ad suos pertrahit amores, raptamque demum transvehit in Daniam, ac filium ex illa suscipit Guttormum. Porro Sigtrugus violentas ægrè ferens nuptias, raptori bellum denunciat, in quo victus occubuit, & Sueones, Suarino Gothorum ipsi rege quantocyus substituto, bellum renovant. Sed isto etiam Suarinus cecidit, victorque Gramus Sueciæ ac Gothiæ dominium suscipit. Nec tamen ipso fuit diu potitus; Siquidem incolæ rigidum nimis alienigenarum detestati imperium, Suibdagero Norvegiæ Regi sceptrum, velut propinquo Sigtrugi & Suarini cognato, deserunt. Quod propterea haud recusavit, eoque donatus cum frequentissimis ac fortissimis agminibus ex Suecia, Norvegia & Gothia congregatis, hostem persequitur, illumque in Daniam usque insequitur; Illic quoque Marte usus secundo, Gramum prosternit, & Daniam suo imperio substernit.

VIII. SUIBDAGERUS, qui post Grami occasum, Scandiæ dominium universæ sibi vendicavit, & ducta in matrimonium filia Grami, ex qua filium consequutus est Asmundum, diuturno in Suecia, Dania, Norvegia & Gothia tempore feliciter regnavit. Interim Brache, optimatum quidam Danicorum, filios Grami Gutormum & Hadingum primò in patria clanculum educaverat, deinde Suibdageri metuens infidias, alumnos secreto per mare in Sueciam ablegatos, Vagnosto & Haphlio gigantibus commendat porro educandos, atque protegendos.

IX. GUTTORMUS, quem Suibdagerus uxoris fatigatus precibus, ex latebris sub fide publica evocatum, suum in Dania proregem constituit, annua sibi tributa pensurum.

X. HADINGUS, fratris promotionem, & Suibdageri meritò subverens molitionem, comite Hartgropâ, Vagnosti educatoris filiâ, magicæ artis scientissimâ, in qua ipsemet etiam Hadingus fuit versatissimus, ex Sueonia in Daniam remeant. Sed neque in patria securam sibi diu mansiorem fore animadvertens, præcipue post amissam ibi pellicem, Hartgropam, ab infernalibus in via discerptam lemuribus, in cuius maleficiis omnem habuit spem collocatam, dæmonis patrocínio sub forma sibi Othini apparentis, piratam deinceps socium nanciscitur Liferum. Cum illo autem in Finlandiam

landiam matris profectus patriam, ibi cognatorum auxilio Locherum, Cur-
landiæ principem oppugnavit, ab illoque fauciat, & fugatus, præsentem
Othini opem imploravit, & impetravit. Nam ab illo vel potius diabulo, in-
de per aëra transvectus, tuto loco curatur; potione quadam vegetatur, &
demum incolumis reportatur. Nec difficulter Lochero hujusmodi deterri-
to præstigiis, reconciliatus, Handuvanum propinquæ regem ditionis aggre-
ditur, & Dunâ urbe, in qua ille delituit, per hirundines ignem sub alis fun-
go inclusum, ad nidos in civitatem deferentes, ipsamque accedentes, callide
inflammatâ, & isto stratagemmate occupatâ, Handuvanum adipiscitur;
Qui tamen lytro ingenti numerato, incolumis dimittitur.

Hinc ditatus plurimum Hadingus; cohortibus Orientalium nationum
roboratus, & suis animatus incantationibus, Suibdagero sub Gotlandia con-
greditur, & illo post acerrimum ibi conflictum perempto, Daniam recu-
perat; Quam Asmundus Suibdageri filius ipsi erepturus, & necem vindi-
caturus paternam, Hadingum invadit, qui bellum haud detrectans, hostibus
animosè occurrit. Atque flagrante vehementer prælio, Asmundus filium intel-
ligens Ericum corruisse, ipsum furiosus contendit ad Hadingum per densissi-
mos infestissimosque hostium cuneos, & mortiferum adversario telum inten-
dit. Qui suis proinde viribus diffusus, familiarem invocat dæmonem, & hu-
jus opera protinus comparentis, Asmundum trucidat; non tamen impunè;
Siquidem corruens illic Asmundus, tantum Hadingo vulnus in pede infixit,
ut perpetuam inde claudicationem contraxerit. Victoriâ potitus, in Sueciam
Hadingus effunditur, quem Uffo Asmundi filius, Sueciæ ac Norvegiæ mode-
rator, ad deserendam patriæ infestationem compulsurus, Daniam cum suo
invadit exercitu; De qua factus infestatione certior Hadingus, domum
properat, & Uffo vicissim remeat in Sueciam hostibus liberam.

Cæterum Hadingus se delusum tantopere indignatus, veris initio ho-
sticum repetit, & infortunatiorem ibi martem solito expertus, plerisque
suorum amissis commilitonum, per immensa diverticula & pericula in Da-
niam revertit. Postea uxoris quam belli amantior, Norvegiam adiit, ubi
Ragnildem, Nitherorum Regis Haquini filiam, & Frothonis matrem sibi
conjugem adscivit; Illic porro commorans, cujusdam ductu sagæ ad infe-
ros, velut Ænæas, descendisse perhibetur, & inde regressus, Daniam cum
Ragnilde revisit. Quando inaudiens se neci destinatum ab Uffone, percus-
sorem Biarmensibus stipatum profligavit, & dolum dolo compensaturus,
Uffoni vicissim struit laqueos, in quos ipsemet incidisset, nisi fugâ sibi quan-
toeyus consulisset. Non multo tamen post tempore, Uffoni magis prospere
insidiatus, ipsum sustulit, & Hundingo, alteri Regis Asmundi filio, sceptrum
Suecia contulit; Quo cum Danus non immemor variorum discriminum,
metuens belligerare, inviolabile pangit sædus, & cum temporis progressu
intellexisset, Hundinum illius vigore, mortem sibi conceivisse, ut amico sui
amantissimo vicem referret, in plurima ordinum Danicorum frequentia
spontaneo interire voluit laqueo, ex trabe admodum præcelsa propriis
suspensus manibus. Tragicum vero ante hunc interitum, florente Sue-
cos & Danos inter pace memorata, Hadingus Juthos, Toftone quodam
authore, rebellantes, armis mulctavit. Nec tamen Juthi obœdientiores redditi,
Sigfridum Saxonix regem subsidio advocarunt, qui tantam vindicandæ
necis paternæ, quondam à Gramo illatæ, haud negligendam ratus occa-
sionem, arma Juthis conjungit. Hostibus nihilominus intrepide Hadingus
congressus, inprimis superatur, & bello deinceps renovato, evadit trium-
phator. Reverso autem parenti cum victoriâ, insidias filia struxerat Ulvilda,
ut ipso fati ita sublato, Daniæ obtineret maritus Guttormus dominium.
Sed Hadingus de his per somnium admonitus, periculum declinavit, & ge-
nerum

nerum fraudis consortem illico mactavit, securus postmodum regnans, donec seipsum, ut præfatus sum, strangularit.

XI. FROTHO, Hadingo & Ragnilde fuit prognatus, qui reperto in terræ visceribus immenso sane thesauro, inde copiosum nactus belli nervum, inprimis cum Dornone Curetum, & postea Tronnone Russo- rum, dimicat principibus, ac demum utrique magis arte, quam Marte sub jugum misso, imponit tributa; Hinc vero domum regressus, promissos exigit ab illis census, sed Tronno legatum Frothonis jugulat, & omnem ipsi subjectionem renunciat. Quamobrem denuo illuc Danus exercitum traducens, munitissimas eripit rebellibus urbes, & diripit Rotalam, Pel- tiscam, Audunumque, ac tandem regis filiam adeptus conjugem, fœcero libertatem & pacem indulget. Interea cognoscens Suanhuitam & Ulvildam sorores, se inconsulto nupuisse, ac subverens ne potentes adeo sororii Da- niam sibi eriperent, quantocyus Scondiam versus properat, & in reditu Suanhuitam haud impune molestat. Ea siquidem virilis animi fœmina, ma- riti auxilio audacter fratri congressa, ipsum compræhendit, qui tamen donatus libertate in patriam contendit; Ubi sororium intelligens Ubbone- m, perfido uxoris consilio, ad supremum regni dominium conspira- re, ademptam ipsi Ulvildam Scoto commilitonum integerrimo dedit in ma- trimonium; Qui ab ea, dominandi cupidissima, etiam crebro instigatus, ad eripiendum Frothoni sceptrum, nec ad illud animatus piaculum, morti per Ulvildam destinatur, quam tamen evaserat. Froto autem rebus in Dania pacatis, cum Frisonum, Scotorum & Britonum aliquandiu bellige- ravit regibus, atque cum gloria & victoria inde reversus, quorundamque perversus suafu calumniatorum, Regnero Sueonum regi, sororio alteri, bellum intulit, in quo cecidit, Daniæque gubernaculum, Haldano, Roe ac Scato, filii, moriens tradidit.

XII. HALDANUS, qui monarchiam Daniæ sibi & filiis provisu- rus, fratres regiminis consortes, vita, regnoque spoliavit, & horum fauto- res diuturno carceris squalore cruciatos, laqueo consumpsit, in aliosque Danorum non paucos enormia perpetravit scelera; Et nihilominus tamen senio, non gladio, licet ea tyrannis mors raro accidere soleat, vitæ finem fortitus fuerat.

XIII. ROE, primogenitus Haldani filius, cum pacificè multo re- gnasset in Dania tempore, interimque Roschildiam, urbem Sielandiæ amænissimam condidisset, de suo & fontis nomine propinqui appellatam, ab Halvardo Hothebroto Sueonum rege ad bellum provocatus, cum ipso bis pari dimicat fortuna, & tertio prostratus conflictu, Daniam victori permisit.

XIV. HOTEBROTUS, propinquiorem se ratus hæredem Daniæ, quam foret Rœe Hadingi pronepos, utpote ipsius ex Suanhuita nepos, co- gnato, ut dictum est, perempto, Daniæ potitur. Helgo autem secundo geni- tus Haldani filius, cognito fratris interitu, & Hothebroti ex Dania in Sue- ciam reditu, patriam ex piratica repetit longinqua. Vicarios Hotebroti gubernatores ibi relictos interficit, ac regni clavum arripit. Ipsum vero Hotebrotus illi extorturus, cum instructissima Daniæ classe velificat, nec minori hostibus potentia occurrens Helgo, victoriam, cæso Ho- thebroto, reportat, & Sueciam Daniæ subjugat.

XV. HELGO, qui dum protinus à parentis obitu Haldani, Daniæ cum Rœe germano divideret regiones, maris forte nactus imperium, frequentissima, strenuissimaque commilitonum multitudine comparata, diuturna Oceanum & illius accolæ piratica infestavit. Inprimis autem ad littus Hallandiæ delatus, Roluonis ibi filiam cujusdam, nomine Thoram, deflo-

defloravit, indeque Urfam procreavit. Postea in altum denuo provectus, cum Scalco Slavorum, & Hundingo Saxonum regibus, tempore non modico bellavit, illosque demum prostravit; Quando iterum ad Thoræ vicinam Hallandiæ insulam appellenti, Thora virginittatis olim amiffæ medittans ultionem, Urfam modo nubilis filiam ætatis, substernit. Itaque Helgo fraudis ignarus, incesto se maculavit concubitu; Ex quo nascitur deinceps Rolpho, agnitumque Helgo scelus vehementer detestatus, illud Thoræ graviter exprobravit. Interim porro, velut præfati sumus, idem Sueciæ ac Daniæ potitus imperio, secundum Hotebroti cædem, potentissimus utriusque moderator evasit; nec tamen diuturnus. Quandoquidem nimio, propter stuprum filiæ illatum, pudore ac dolore consternatus, habenas Daniæ filio destinat Rolphoni adhuc minorenni, & filiam desponsat Urfam Attislo Hotebroti filio, Sueciamque novo assignat genero, velut magis legitimo illius hæredi. Ipsemet vero ad insulam incestu pollutam digressus, super proprio incubuit & occubuit gladio, ibidemque humatus.

XVI. ROLPHO, Princeps miræ proceritatis & liberalitatis, qui regiminis primordio Rutam despondit sororem uni principum Danicorum, Agnero; Quam tamen deinceps fuit conjugem adeptus Biarco, pugilum Scondicorum fortissimus; ipsa nuptiarum solennitate Agnero virginis sponso trucidato. Postea verò suafu matris doloso, in Sueciam profectus, illam cum immensis vitrici thesauris in Daniam fraudulenter abduxit, quos Atislus, bellis sæpius privigno illatis, frustra repetivit. Hic filiam ex Urfa suscepit Schuldam, quæ Hiortvaro nupta principi, Rolphonis in Sconia vasallo, irrogatum parenti furtum, & matris raptum, decrevit vindicare, maritumque ab illa conditione beneficiaria & tributaria liberare. Quamobrem Schulda, simul etiam à patre instigata Atislo, & roborata, suadet identidem Hiortvaro, fratrem astu quopiam Rolphonem quantocyus perimendum, illeque hinc persuasus, tributa simulat ex Sconia in Sielandiam se transportaturum, horumque loco classẽ armis, militeque onerat. Sub Lethram vero Daniæ regiam delatus, hospitio & convivio, ceu prægrandes apportans census, excipitur lautissimis. Verum advenæ cædem tyranni tacito secum animo machinantes, ebrietatem callide devitant, ipsaque Rolphonem cum stipatoribus videntes obrutum, arma corripiunt in doliis latentia, & Danos invadunt, quos cum rege obrutum truncârunt. Quâ Hiortvarus, minus tamen honeste, potitus victoriâ, Daniam subjicit, nec diutius illam retinet, quam paradiso fuit moratus protoplastus; Siquidem Viggo quidam solus ex Rolphonis servitoribus superstes, juramenti memor, quo sancte domino quondam sponsoisset, si contingeret ferro ipsum occumbere, regiam se vindicaturum internecionem, dum fidelia novo regi super districto, pro consuetudine Scondianorum, gladio, promissurus esset obsequia, obversum recusans mucronem, postulat capulum sibi tradendum; Huncque nactus, porrigentem mox Hiortvarum transfodit, ac extemplo ipsemet à satellitibus Hiortvari transfusus, simul occubuit. Quantum porro lætitiæ Atislo, Sueonum regicædes attulit Rolphonis, tantum profecto mœstitiæ interitus Hiortvari, generi plurimum dilecti eidem conciliavit.

XVII. HACHO, ut reor, frater Hiortvari germanus, orbum protinus capeffit Daniæ sceptrum, & Nannam deperiens Gevari filiam regis Norvegici, Hothero corrivali, filio Hothebroti, multum negotii faceffit. Plus tamen ipsemet passus fuit molestiæ; siquidem Hotherus virginem sibi dudum promissam Hachoni erepturus, ope foceri & Atisli fratris cum illo pugnavit, adversarioque fugato, Nannam sibi copulavit. Deinde considerans jure Daniam potiori ad se, velut legitimum Hotebroti filium, quam

Hachonem pertinere, æmulo adhuc latitante, conflictumque propter numerum trepidante, victricis properat classe in portum Sielandiæ, Iſoram; ubi à confluentibus undique regni ordinibus, hostemque tantum metuentibus, rex designatur Danorum, & post temporis paululum, etiam Suecorum, Gothorumque. Sub idem namque tempus, Hotherus obitu fratris Atisli cognito, inde patriam festinus accessit, & regia Sueciæ insignia simul capeffit. Interea verò latebras Hacho deferens, Hothero Daniam eripuit, ipsamque recuperare conanti audacter congressus, victoriam obtinuit. Hostis autem in Jutia per brumam delituit, indeque Hotherus initio veris in Sueciam regressus, & novo ibi exercitu quantocyus comparato, in Daniam reversus, Hachonem regno, ipsamque vita spoliare non dubitavit.

XVIII. FRIDLEVUS, regiâ dubio procul familia Danorum oriundus, filia Rolphonis in matrimonium ascita, in absentia Hotheri se pro regni domino etiam venditavit; Quem Suecus peregrè in Daniam reversus, inde haud difficulter exturbavit, & tandem prostravit.

XIX. HOTHERUS, qui propter mirificas animi, corporisque dotes, hominibus, quibus cum conversaretur, fuit charissimus, & potissimum Gevaro Noricorum regi suo educatori, filiaque hujus Nannæ virginum pulcherrimæ. Cum vero adolevisset Hotherus, & quadam vice propinquum lustraret nemus, incidit, ut ipsi videbatur, in domicilium fatalium Dearum admirabile, ibique de sua edoctus fortuna, Gevarum adiit, & ipsi visione manifestata, Nannam sibi postulat uxorem. Consensit Gevarus, & futuro pandidit genero tantæ virtutis ensẽ, in ædibus cujusdam Mimingi asservatum, ut illo hostium quoslibet liceret prostertere. Hujus igitur captus desiderio Hotherus, per summa vitæ discrimina illum Mimingo eripuit, nemorum satyro, & pertinacissimo istius acinacis competitore Saxonum rege profligato, retinuit; Cujus multa & occulta fretus dote, Hachoni prævaluit; Nannam sibimet, atqui Thoram, Finlandici regis filiam, Helgoni Norvegiæ principi obtinuit; Daniam Sueciæ conjunxit; regionesque orientis simul adjunxit. Quarum denique inhabitatores, languescente gladii virtute, rebellarunt. Hos propterea inuadit Hotherus, & ibi rex præstantissimus cadit. Ista est succincta Hotheri historia, quam Saxo copiosius & fabulosius contexuit; præcipuè tamen hallucinatur, quod Thorum, Othinum, Froyerum seu Fro, & Balderum, prisca Scandianorum numina, hoc asserat tempore in vivis extitisse; Hotherum cum Lothero, sub quo illorum vixerant plerique, turpissime confundens. Verum quod impressa Saxonis historia, non vetus manuscripta, memorat hoc loco primariam numinum Scandicorum sedem, isto viguisse seculo Bizantii, non vitio est Saxoni vertendum, aut Christierno Petri. Is namquè Chronicon illud primus typis publicaturus, pro Upsalia, inferuit Bizantium, Sueonum invidens gloriæ, quam inde viderentur assequi, quod præcipuus olim cultus in Scandia idolorum floruisset Upsaliæ; sicut etiam suam manifeste prodens malitiam & inscitiam, cum nemo Historicorum Bizantinorum hujusmodi faciat numinum mentionem; Prout neque Albertus Crantius legitime manuscriptum secutus exemplar, non impressum, à quo seductus Johannes Gothus, quanquam in hujusmodi rebus alias Argo videatur oculatior, illum quoque errorem in historiam Scandiæ imprudenter, quemadmodum Christiernus impudenter, invexit; sicut in censura historiæ Scandianæ sum luculenter evidenterque postmodum comprobaturus.

XX. RORICUS, Hothero patre vivo, Sueciæ Daniæque rex designatus, & illo vivis sublato, confirmatus, paternam inprimis mortem

vindicare, & Russos, Finnos, Slavos, Curlandosque perdomare decrevit. Itaque cum plurimis armatorum millibus orientales invadit regiones, & harum incolis probe multatis, denuoque subjugatis, in Slavos signa convertit victoriosa; Qui de hostium præmoniti adventu, agmine illos tripartito aggredi moliuntur, binis occultatis, unum ostentando. Nec Scondios infidiæ latuerunt, qui propterea dolum dolo, velut clavum clavo, depulsurum suum disposuerunt similiter exercitum, & latentibus hostium copiis obtritis, reliquas accesserunt. Istæ autem sociorum ignorantes agminum eladem, Scondiis magnoperè insultarunt, victoriam compendio reportaturi, hostium fortissimos ad duellum provocarunt, unoque illorum prostrato, sibi palmam arrogarunt. Sed tandem Ubbo, pugilum bellacissimus Scondicorum, athletam Slavorum prostravit audacissimum, cujus occasu, sicut etiam cohortium interitu insidiosarum, nunc primum cognito, Slavi animis consternati, Scondiis victas porrigunt dexteras, solitaque Rorico promittunt vectigalia. Hinc vero in Daniam cum triumpho reversus, Gervendillo, Jutiæ regulo, hujus filium substituit Horvendillum, quem etiam generum postea delegit, & suum in Dania proregem, quod princeps esset illustrissimus, ac heroicis facinoribus clarissimus. Ipsemet porro Roricus, vitæ reliquum in Suecia tranquillè transegit, Daniæ gubernaculo sub tributis, Horvendillo & Feugoni regibus, permissio.

XXI. HORVENDILLUS, qui triennio insignem navans operam piraticæ, celeberrimum sibi nomen in Scandia comparavit; Quam illi gloriam Colerus Norvegiæ rex prærepturus, instructissima Horvendillum classe persequitur, quem ille monomachiâ prostravit, ex pactoque splendide tumulavit, ac sororem deinde Colleri, Selam, piraticæ simul deditam, bello superatam navali, obtruncavit. His aliisque terra & mari rebus præclare admodum gestis, locupletissimus domum revertitur, & nobiliori prædarum portione Roricus ab illo donatus, muneraque & facinora Hörvendilli summoperè admiratus, ipsum Gerutæ conjugio filia, ac Daniæ throno dignissimum, ut præfatus sum, judicavit. Quocirca vectigalem nactus Daniam, & Gerutam simul conjugalem, indeque filium Ambletum, longe magis inclarescebat. Fraternalis autem invidens successibus Feugo, ipsum dolo peremit, & Gerutâ sibi copulatâ, gener atque vasallus Rorici similiter evasit.

XXII. FEUGO, alter Gervendilli filius, ita fratre per summum scelus necato, regnum & conjugem adipiscitur: Sed veritus ne illud sibi privignus, progressu temporis, eriperet Ambletus, ipsum quoque morti destinat; Quam simulatâ callidè insaniâ, ineptum se regimini demonstrans, subterfugit. Nec etiam domi audens patruus illum neci tradere, regi Anglorum destinat perdendum. Atqui prudentia quadam singulari has pariter illusit insidias, & primum Angli filiam, ac postea Scoti, repudiatâ prior, nanciscitur conjuges. Proinde socerorum, affinium & amicorum subsidio adjutus, impium aggreditur vitricum, ipsoque flammis absumpto, Jutiæ dominium assequitur.

XXIII. AMBLETUS, Rorici nepos ex Geruta, Juthiæ non contentus peninsulâ, totum Daniæ imperium affectat. Proinde Vicletus, qui vitâ functo nuper Rorico patre, sceptrum fuerat Daniæ consecutus, Ambletum sæpenumerò in ordinum conventu ambitionis accusavit, & molitione haud supersedentem, denique impugnavit; Ac fraude Sconici præfecti, cum hoste clanculum colludentis, fugatus, bellum protinus restaurat, in quo Ambletus occubuit, victorique uxor Hermutruda, contra fidem conjugii mortuo prius datam, nupsit.

XXIV. VICLETUS, Ambleti avunculus, & frater Atisli, Sueonibus dominantis, sublato regni æmulo, diuturnum & pacificum habuit Daniae regimen, ac interim filium genuit Vermundum, tandemque morbo interiit naturali.

XXV. VERMUNDUS, qui Sconiae ac Sielandiae acquiescens dominio, Jutiam Frovino, multis conspicuo facinoribus heroi, deputavit. Erat autem Frovino, præter Vigonem & Ketonem filios, venusta admodum filia, quam ideo Vermundus Ubboni filio minorenni obtinuit sponsam, ut siquidem ipsemet imbellis videretur, affinitatis jure à leviris progressu temporis, subsidium, ingruente necessitate, impetraret. Frovinus etiam hac audacior factus cum Dano affinitate, oceanum infestat, & sine respectu, obvios quoslibet opibus spoliatos molestat, nec Suecis & Gothis parcendum judicans. Hinc merito indignatus Sueonum Rex Atislus, Jutos prædationis hujusmodi omittendae frustra sæpius admonuit, & tandem armis ipsos aggressus, strato Frovino, exercituque hujus fugato, piratas perdomuit. Post reditum verò patrum, Vermundus Slesvicensem contulit centuriatum (quem Atislus Sueciae voluit subjectum) liberis Frovini, & inaudiens Suecum propterea novum moliri bellum in Jutos, his copias suppeditat auxiliares, à quibus adveniens illuc Atislus, subito fugatus, in Sueciam revertitur. Itaque subverens Vermundus, nè potentior multò regressus, Daniae subjugaret universam, per Frovini filios in Sueciam expeditos, illum fraudulenter usurâ vitæ privavit. Deinde post multam temporis intercapedinem, intelligens Saxonum princeps Vermundum, ob ætatem ac cæcitatem, bellis minus idoneum gerendis, nec Uffoni regis filio quicquam animositatis inesse arbitrans, utrique cæpit insultare; Daniae sceptrum affectare, missisque illuc legatis, de ipso se paratum dimicare significat, & Uffonem provocat, secum monomachiâ de imperio Daniae pugnaturum. Nec ille certamen detrectans, Saxonique congressus, ipsum & commilitonem insigni fortitudine exanimavit; ita Saxonum multans arrogantiam, & patriam à jugo illorum liberans.

XXVI. UFFO, qui nullam bonæ indolis spem in adolescentiâ præbebat, naturam postea, regiis prorsus decoratam virtutibus, ostendebat, partâque de Saxonibus victoriâ, secundum patris obitum, Daniae, Saxoniamque capeffit regendas.

XXVII. DAN, Uffone indignus parente; Ab eo siquidem degenerans, mentis elationi ac ventris curationi, opumque paternarum dilapidationi fuerat solum mancipatus.

XXVIII. HUGLETUS, fratri successit in Dania, & cum Hogmoto, Hogrinioque Sueonum regibus, bellum navale gessit, ac ipsos oppressit.

XXIX. FROTO, cognomine Robustus, quod excellenti corporis, animique foret præditus fortitudine: Nam denos Norvegiae principes, athletico armatos robore, inprimis devicit. Postea ipsi congressus Norvegiae regi Frogero, non prius illum prostermit, quam pulverem, antagonistæ vestigiis impressum, manu contrectasset; Quandoquidem beneficio Deorum, vel potius diabolorum, ea gauderet Frogerus immunitate, quod à nemine posset occidi, nisi qui certaminis tempore, looque, subjectum pedibus suis pulverem, manu convulsisset, quod fraude Danus executus, adversarium cecidit.

XXX. DAN, Frotone genitus, qui XII ætatis anno clavum nactus Daniae, hujusmodi Saxonum molestatur petulantiam, jugum Daniae detrectantium, & juvenem contemnentium principem, cujusmodi antea Vermundus; Ideoque regni proceres, bello contumacibus illato, ad pristinam illos obœdientiam compulerunt.

XXXI. FRIDLEVUS, inclyta Dani soboles, cujus auxilio Huyrvillus, princeps Hallandiæ, fretus, Rusilam, dominam Norvegiæ, feliciter impugnavit. Itaque Norvega de Fridlevo, hostibus opitulante, vindictam sumptura, pace cum Huyrvillo, & fœdere in Danos constitutis, Sielandiam populatur, à Fridlevoque protinus, cum insignibus copiis advolante, profligatur. Deinde pacatis domi rebus, & probè ordinatis, Danus foras progressus, Hyberniam infestat, captumque Dufflinum, urbem ibi primariam, immensis spoliat opibus, ac demum effusus in Britanniam, ab incolis cum prægrandi suorum clade militum excipitur; Quorum tamen evasit impetum, mirâ quadam astutiâ, & reversus in patriam, ibi moritur.

XXXII. FROTO, qui septennis paternum Daniæ imperium adeptus est, sub XII adolescentiam tutoribus, regni que gubernatoribus transiit; Horum vero primarii, Vestmarus & Colo, XV habuerunt filios, qui nimiam sub rege puero licentiâ, & parentum conniventiâ, in omni flagitiorum genere adoleverunt, & ipsum quoque Frotonem coætaneum, perverfis simul moribus imbutum, summoperè corruerunt. Hic postquam annos, conjugio idoneos, attigisset, tutorum consilio, Hannundam, regis Hunnorum in Russia filiam, sibi conjugem asciverat, quæ Fridlevum illi genuit. Secundum porro regis nuptias, præfati tutorum filii, præcipuis in aula officiis ornati, pravis Frotonem consiliis seduxerunt, nullam juris & æqui rationem habuerunt, quod libuit, iis licuit; quorum senior Grep nominatus, toro etiam regis poluto, sororem hujus Gunvaram, expetiit uxorem. Ideoque ne alius eâ potiretur, non paucos ipsius procos illustrissimos, astu peremit, sedulo invigilans, ne ullus regis ad colloquium permitteretur, qui turpissimum aulae statum, & miserrimam regni totius ipsi manifestaret conditionem.

Synchronus erat Frotoni Gotharus, Norvegiæ monarcha florentissimus, qui subaudiens, Danis invisum esse Frotonis dominium, ipsi clavum regni statuit eripere; Prius tamen Dani potentiam exploraturus, Ericum & Rollerum fratres, Regnero natos, pugile in Norvegia perillustri, prudentissimos, disertissimos & pugnacissimos juvenes in Daniam ablegavit. Qui difficulter ad regis permitti colloquium, sua mox prudentiâ ac eloquentiâ sibi Frotonem conciliarunt; illam nebulonum colluviem, partim verbis, partim verberibus superatam, extirparunt; reginæ adulterium prodiderunt, & tandem intelligentes, se propterea morti destinatos, classe regis perforata, inde profugerunt. Ipsos autem Froto persequens, perrebrato submergitur navigio, & ab Erico, Rolleroque, in aquas subito desiliens, periculo ereptus, incolumis littori restituitur. Quam Froto benevolentiam ab hostibus susceptam demiratus, ipsis præter amplissimos in regno centurionatus, proximum sibi dignitatis gradum assignavit, Gunvaram Erico sororem, & suam Rollero conjugem Hannundam, desponsavit.

Istorum deinde consilio & auxilio heroum, pristina restituit Froto patriam dignitati; consuluit æquitati, & bellorum inclaruit celebritate, adeo ut de illis, ac potissimum Erico, illud Ennii, jure Danus pronunciaret, modicè tamen immutatum: Unus homo nobis suadendo restituit rem. Nam primò in Norvegiam expediti, filiam Gothari, cum maximis vitæ periculis, suo domino uxorem adduxerunt. Alteram deinde operam, nec minus fidelem, Frotoni præstiterunt, in domanda Slavorum insolentiâ, his in debita continendis obœdientia, legibusque ibidem & in Dania æquissimis promulgandis. Ex Slavia porro reversum oppugnat Frotonem Gotharus, extorto filiae matrimonio impulsus, ipsoque industriâ Erici necato, Danus fratrem hujus Rollerum, ad Norvegiæ promovit solium. Interea Hunnorum rex, filiae offensus repudio, horribile Frotoni bellum denunciat; quod non de-

trectans, post conflictum, septiduò celebratum, Erici prudentiâ, incredibilem obtinuit victoriam, & potissimis hostium prostratis, aut fugatis, CLXX regulorum sibi dominia submisisse perhibetur.

Tanto itaque Frotonis successu, Gestiblinus Gothorum rex instigatus, ab illo postulat suppetias in Alricum, Sueciæ regem, Gothiæ inhiantem, & obtento cum subsidio Ericus, Gothis adjuncto, in hostem profectus est, ipsum prosternit, præmiique loco Sueciam inprimis, & deinde Gothiam, regna Scondiæ potentissima, meritò impetrat. Neq̄ istis Norvegi victoriis territi Frotonis ac Erici, Rollero se contumaciores præbuerunt; Qui propterea Suecorum & Danorum armis denuò perdomiti, constantem Rollero subjectionem sponderunt. In his præriorum conflictibus, insignem Froto expertus fortitudinem cujusdam Arngrimi, pugilis nobilissimi, & præsertim in debellatione Biarmensium. Ideo Erici regis intercessione, Ofuram ipsi filiam dedit in matrimonium; Inde XII nactus est Froto nepotes, re bellica clarissimos, quorum postea cædem, à quibusdam Britanniæ piratis in Oceano perpetrata, vindicaturus, plurimo Britanniam cumulavit detrimento, Hyberniamque simul propinquam, & tandem reversus in Daniam, XXX annis habuisse pacem memoratur.

Verùm quod asseveret Saxo Danorum historicus, Christum æternæ pacis authorem, naturâ hominum assumptâ, interim in Betlehem Judææ natum esse, magnoperè fallitur, & plurimos hætenus Scondiæ fefellit scriptores; utpote qui falsissima hujusmodi æra seducti, minus veros temporum calculos, nostrati passim historiæ adnotarunt. Alteram quoque iisdem hallucinandi præbuit Saxo occasionem, Longobardorum statuendo hinc egressionem sub Snione, quæ dudum antea contigisset; Sed tertiam in computu temporum signando, & legitimo regum catalogo investigando, illi ansam exorbitandi eminus à veritatis semita præbuerunt, qui Danum, rerum in Vitia potitum, ante Christi natalem MCC XLVII, mendacissimè posteris tradiderunt, cum penultimo circiter ante Christum seculo, in Dania sit ille dominatus. Quod plerique Scondiæ chronographi ignorantes, ponderata temporis diuturnitate, & regum interea dominantium paucitate, non paucos principum in catalogis desiderari crediderunt; Ideoque horum nonnulli, talem compensaturi secretò defectum, plurimos suæ patriæ reges affixerunt; prout alibi demonstrandum est, & modò ad Frotonis historiam remeandum. Qui postquam diutissimè juxta ac gloriosissimè, æquissimèque regnasset, à quadam malefica Jutiæ, in vaccam præstigiis transmutata, cornibus lethaliter impetitus, occubuit.

XXXIII. HIARNO, qui licet obscuro esset admodum natus genere, hæc tamen occasione scepro fuit Daniæ potitus. Mortem Dani Frotonis trienniò celarunt, ne obitu ipsius intellecto, nationes per illum subactæ, jugum excuterent, antequam mortui regis filius, in Orientalibus militans regionibus, ad moderandum patriæ gubernaculum esset revocatus domum, Fridlevus. Ac præterea Froto interim, ceu vivus in hexaphero, non ut mortuus in feretro, cum majestate, velut antea fuit solitus, per regnum, caute tamen, circumgestabatur. Sed cum putridos nimis artus non possent diutius extra tumulum conservare, nec uspiam regionum valerent Fridlevum indagare, regiam promulgant mortem, funereque regaliter humato, orbem regni thronum illi promittunt, qui tumulum regis charissimi epitaphio decoraret excellentiore. Ista vero gavisus conditione Hiarno quidam, in poësi versatissimus Danica, epitaphium paucis comprehendit versibus, & regni gubernaculum exacto mox apprehendit, pro tantillo quidem labore, grande nimis referens præmium.

XXXIV. FRIDLEVUS, qui cognita serò parentis morte, indignaque

que Hiarni forte, ex legatis Haldani, Sueciæ imperantis, & subsidium à Rufforum principe, adversus Norvegum nimis insolentem flagitantis, in Haldani gratiam amitini, se auxiliaris à Ruffo protinus missi exercitus præbuit ductorem. Has itaque copias in hosticum indè perductas, fortissimis Sueonum agminibus conjungit, à quibus Norvegi, cum insigni occurrentes quoque potentia, superati, fugam certatim arripiunt, & illorum primarii, refugio in arce quadam captato munitissima, inde crebro in Sueciam Gothiamque excurrunt, incolasque crudeliter diripiunt. Ideoque hostem indè profligaturus, obsidet castrum Haldanus, quod Fridlevus tandem admirabili occupatum fortitudine, præsidio illic jugulato, inflammavit, soloque adæquavit. Haldanus autem Norvegis domitis, Fridlevo gratiam pro tantis re-pensurus beneficiis promeritam, suam illi vicissim pollicetur opem, summo-pere hanc obsecranti, in subjiciendo Daniæ regno.

Tanto igitur promisso Fridlevus animatus, expeditis in patriam legatis, suum Danis, reditum significat, & regni sceptrum flagitat. Quod Hiarno præcise abnuens resignare, Daniæ populo, sibi ob generis æqualitatem, humilitatemque magnopere propenso, quantocyus attracto, partum throni honorem, armis se paratum defendere asseverat. Quocirca Fridlevus, hujusmodi nactus responsum, adversario concreditur, & ipso bis fugato, sceptrum patriæ nanciscitur. Dolo autem illud Hiarno recuperaturus, cum bello nullatenus posset, incognitus autem deinde petit regiam, ut Fridlevum oblata perimeret occasione, regimenque denuo invaderet. Atqui mox proditus, à rege monomachia excipitur, & occiditur. Ita æmulo sublato, & regno Daniæ pacato, Fridlevus, uxoris cupidus ducendæ, Frogertam Amundi filiam, regis Norvegici, per legatos consortem postulat. Verum ob suam in Norvegos nuperam, & veterem patris tyrannidem, passus repulsam, cædeque insuper legatorum ibi perpetrata, exasperatus, Norvegum auxilio Sueonum impugnat, & illo in pugna perempto, virginem haud difficulter obtinet, prolemque ex illa clarissimam suscipit deinceps Frotonem. Porro condolens amitino, Sueciæ regi, Haldano adhuc cælibi, venustissimam Hithini reguli filiam illi persuasit ducendam.

XXXV. FROTO, tantis animi corporisque dotibus excellit, ut his non parentem modo Fridlevum, & quotquot ante ipsum Daniæ sceptrum tenuissent majores, adæquare, sed plurimum superare videretur. Liberalitate autem fuit potissimum conspicuus, à qua Munifici obtinuit cognomentum.

Cæterum duodennis solum extitit, quando secundum parentis mortem, clavo regni admovebatur gubernando. Unde Saxones, puero rege contempto, palam illi cæperunt rebellare; Quos propterea tutorum consilio, auxilioque invadit, & illis denuò subjugatis, cuique Saxonum capiti nummum imponit quotannis pendendum. Id vero cum aliquandiu tributum impatientibus solvissent animis, & interea Hamam, viribus formidabilem nacti essent agonothetam, hunc pro patriæ, adversus Frotonem paratum, libertate, duello certare Danis significarunt. Verum isti hominem plebejum, rege indignum antagonista, considerantes, Starcaterum Hamæ objiciunt adversarium, illoque protinus obruncato, Danus solito gravius rebelles mulctavit, summo statuens rigore, ut Saxones pro cubitalium membrorum quolibet, annum dependerent sibi vectigal. Itaque Hanevus, optimatum quidam, patriæ misertus, Saxones ad arma convocat, quibus Froto congressus, duce factionis cæso, rebelles ad obœdientiam revocat. Nec ausi deinceps Saxones Danicæ jugum servitutis moliri palam excutere, sed clam id perfecturi commodius insidiis, has reguli arbitrio committunt Suertingi, velut præcipuo earum fabro; Qui non aliter quam proprio se

se patriam exitio liberare posse animadvertens, velut alter Samson, tyrannum cum præcipuis Danorum proceribus convivam adhibet, & compotatores vino solutos, flammis triclinio subditis, unà secum consumit.

XXXVI. INGELLUS, in regiis successit parenti honoribus, non moribus; Siquidem totus ventri & veneri deditus, sui muneris negligit exercitia. Quod averfatus vitæ genus Starcoter, desertâ Ingelli aulâ, Haldanum Sueciæ regem, heroicis intentum studiis, accedit; Ubi non multò post tempore rescians Helgam, Frotonis natam, fraterna corruptam conversatione, solis culinæ nidoribus, & cujusdam aurifabri mancipatam amoribus, Daniam repetit, concubinoque Helgæ multato, in Sueciam festinus remeat.

Helgo autem Norvegiæ Rex, præfatam Helgæ labeculam ignorans, illius conjugium expetit, & consensum ea obtinet lege, ut Angaterum, Ducis in Sielandia filium, viribus insignem, ejusdem quoque viraginis competitorem, duello inprimis superaret. Nec cum ipso detrectat Helgo congressum, sed octonis illum fratribus stipatum, intelligens pugnatum, suafu sponsæ, Starcoterum ex Suecia sibi advocat commilitonem. Qui tamen solus adversarios aggressus, ipsos, gravibus acceptis vulneribus obtruncavit, securisque ita Helgoni nuptiis procuratis, Sueciam versus, festinaverat.

Hactenus porro Suertingi VII filii, magnopere subverentes, ne patrem Ingellus ulcisceretur interitum, ut sua in matrimonium sorore accepta, offensam condonaret, vehementer laborarunt, ac demum voti compotes facti, primarios à fororio in Dania honores simul impetrarunt, regiamque exotico turpiter luxu magis contaminarunt. Hac verò perculsus fama Starcoterus, summopere indignatur, quod paterni liberos interfectoris, tanto Ingellus amore ac honore dignaretur, & prægrandi oneratus carbonum sarcina, Daniam versus peregrinatur. Interrogatus ab obviis, quid cum carbonibus esset facturus? hebetem & inertem Ingelli animum se exacuturum respondit. Nec promissis defuit; Siquidem ad regem perveniens, compotationi cum leviris indulgentem, proluxaque increpitum oratione, tantum commovit, ut furens, fremensque ex symposio Ingellus surgeret, & VII Suertingi filios, auxilio nixus Starcoteri, occideret. Qui progressu ætatis tandem morte stratus naturali, propè Letram Daniæ regiam, sepulchrum obtinuit.

XXXVII. OLAVUS, hæreditaria quadam successione parenti substitutus, genuit ex Alloga conjuge Frotonem & Haraldum. Moriturus autem Olavus, filios inter eo divisit pacto imperium, ut annua vicissitudine, non diutina usurpatione, alter terris, alter mari dominaretur, & opibus ex piratica cumulatis, hic frueretur.

XXXVIII. HARALDUS, ex defuncti ordinatione parentis, terrarum suscipit gubernationem, & Froto maritimam nactus dominationem, quod conjugato uteretur milite, majorem rei uxoriæ, quam victoriæ curam gerente, piraticam minus egit lucrosam & gloriosam. Haraldus verò pelagi sortitus postea regimen, & infortunio fratris admonitus, cælibe delecto milite, permultam nominis excellentiam, & opum frequentiam ex piratica reportavit. Quocirca Froto vehementer indignatus, quod senior juniorem non adæquaret fratrem rebus gestis, multo minus superaret, tacito ipsum odio persequitur. Ut autem illustri quopiam conjugio, sibimet in fratrem compararet subsidium, Alvildam, Sivardi Sueonum regis filiam, ascivit uxorem. Nec istam ignorans fraudem Haraldus, Signem ducit conjugem, Caroli Gothiæ dominantis filiam, ut foceri etiam frueretur in necessitate contra fratrem auxilio. Infestus porro

æmulum bello excipitur Regnaldum, occiditurque, mortis suæ ultionem filio linqvens Sivaldo.

XLIII. SIVALDUS, qui dudum conjugem adeptus Svartam, liberos ex illa consequitur, Sigarum & Syritam, hæcque tantæ fuit pudicitia ac verecundiæ, ut nunquam vultu paululum sublato, virum intueri, multo minus cum aliquo virorum confabulari voluerit. Quamobrem edicto Sivaldus proposito, illi pollicetur filiaæ amplexum, thalamumque, qui obtutu ipsius potiretur. Hunc autem vir quidam prælustri, nomine Otharus, miro consecutus est astu, virginem ex pacto etiam nanciscitur, & suam, focero nunc viduo, sororem largitur uxorem. Interea temporis, præfata Regnaldus victoria potitus, fugientes insequitur Danos, ipsique Sivaldus in Sielandia congregitur, ubi per triduum acerrimè confligitur, & tandem Othari potissimum fortitudine, Regnaldo corruente, Sueones fugam arripuerunt, horumque pugiles XL fortissimi, quos inter fuerat etiam Starcoterus. Nec securum in Sueciam reditum adepti, ad militiam se contulerunt Haconis Norvegi, unaque Britannia, velut horribilis tempestas, incubuerunt.

XLIV. SIGARUS, qui secundum fata parentis, ad solium Daniae promotus, liberos produxit illustres, Sivaldum, Alphium, Algerum & Signem. Alphius vero reliquis formâ præstantior fratribus, Alvildam non minus pudicam, Sivardi Gothorum regis filiam, quam amita fuerat sua nuper Syrita, tori expetivit consortem. Sed cognoscens, se non potiturum virgine, nisi prostratis primum immanissimis, illius conclave observantibus beluis, arduum & discriminibus plenum audacter opus aggreditur. Quod cum heroice admodum perpetrasset facinus, ad virginisque vita magis dilectæ, per horrendam belluarum cædem, penetrasset gynæcæum, Alvildæ conjugio dignus iudicatur; Quæ facilem nimis illi præbens consensum, à matre levitatis accusatur. Unde Alvilda vehementius commota, nullius se unquam viri amplexibus inhæsuram devovet; Ideoque plurimis in commilitium virginibus extemplo contractis, non modica pelagus classe oberrans, haud inglorium multo tempore agit piratam.

Huic etiam deditus militiæ Alphius, Oceanum simul infestat, & quadam delatus vice fortuito in eundem cum Alvilda portum, cum ipsa sibi prorsus ignota, primum acerrime dimicat, donec illam galeâ patefacta cognoscens, in ipsius rueret amplexum. Quæ in conjugem protinus ducta, Giuritam progeniit Alphio filiam, cuius deinceps progenies regiam in Dania profapiam, interitui propinquam, gloriosè restauravit. Porro festiuitate nuptiarum transacta, Alphius cum fratribus in oceanum reversus, in cognatos incidit Amundi regis Norici filios, Helvinum, Haborum & Anundum, subortaque inter Danos & Norvegos discordiâ, funestum utrinque prælium exarsit, quod nox diremit. Postridie autem reconciliati, simul Daniam adeunt, ubi deprehendens Habor procum Signis, quendam ex Germania principem, nomine Hildegisleum, virginis præoccupat amorem, & ipsam sibi clanculum desponsat.

Post abitum inde Haboris, illud Hildegisleus intelligens pactum, ut hoc quantocyus discinderet, inter Haboris ibi remanentes, & Signis fratres, largam odii sementem callidissimè sparsit, istaque Dani provocati, Norvegos trucidarunt. Quem fratrum intelligens Habor interitum, festinus in Daniam advolat, & duellis Alphium, Algerumque obruncat. Ast Hildegisleus natibus mutilatus, in patriam remeat. Habor etiam inde paulisper digressus, & modico post tempore, sœminea veste assumpta, reversus, tam constantem nihilominus Signem in pristino depræhendit amore, ut intimo ejus amplexu fuerit potitus.

Cæterum

Cæterum proditus Habor perfidiâ unius pedissequæ, tum comprædenditur, & velut regiæ prolis mactator ac stuprator, actutum suspenditur. Signes autem ex condicto simul moritura, flammâ gynæceo subijcit, & resti collum injicit, Haboremque vitâ chariorem, ad orcum infausta comitatur. Quem ignominiosum fratris interitum, ubi Haco percepisset, omiſſa Hyberniorum impugnatione, in Daniam traduxit exercitum, à quo Sigarus inopinatè oppressus, cum ipſo tamen congressus, occiditur.

XLV. SIGUALDUS, tertius Sigari filius, masculorum solus, ex regia Danorum familia superstes, vacuum morte parentis imperium Daniæ mox arripiens, hostibus crudelissimè in patria grassantibus se opposuit. Haco autem innumeram utriusque sexus multitudinem confluisse intelligens, metu concepto, discessu suis consuluit rebus maritimo. Sed unus commilitonum animosior, Haco etiam vocatus, cum reliqua copiarum parte remanens, Sigvaldum biduano excipit conflictu advenientem, in quo uterque ducum, cum plurimis hominum milibus, occubuit. Postera verò die Borcarus, Scanorum toparca, cum letissimo superveniens equitatu, reliquias hostium delevit, & Danos victoriâ, haud tamen incruentâ, decoravit. Deinde copioso vacuæ classi milite imposito, Haconem persequitur, hicque à Borcaro profligatus, ternis petit Scotiam navigiis; ubi perbenigno susceptus hospitio, illic biennium fuit commoratus, ac morte demum sublatus, tumulatusque. Cujus obitu regia Noricorum profapia finem omnis propemodum consequitur. Velut etiam in Dania, ubi mors Sigvaldi, masculum regiæ familiæ genus, ad unum cum Sigvaldo tumulum perduxerat; Fœmina tantum una fuit superstes Syrita, seu Giurita, cujus de progenie Haldanus quidam, post multum temporis, nactus conjugem, regem procreavit Haraldum, cognomento Hildetan, & ita priscam, regiæ apud Danos familiæ, ab interitu eripuit progeniem.

Nec enim vero Saxonis narratio similis, Giuritam Alphii filiam, Haldano consortem deputantis, cum plures inter Sigvaldi occasum, & Haldani dominium intercesserint anni, quam ut Giurita illis supervixisse potuerit, & nihilominus Haldano nupsisse, Haraldumque genuisse. Atque interea temporis XIII in Suecia reges, & non pauciores in Dania essent dominati, quorum plerique memorantur alienigenæ fuisse, Danisque crudeliter imperasse, usque tempora Haldani, qui Daniam à jugo Britannorum, Scotorum & Slavorum, potenter liberavit. Præterea, ut Saxonem porro hic convincam erroris, prius Haraldo Borcarum & Gro, postea Haldanum & Giuritam, parentes assignavit, ipsemet suum prodens paradoxum.

Verum ipſo, cum figmentis omiſſo, quorum est valdè fœcundus, ad Scoticam redeamus Haconis fugam, mortem & molitiones.

Enimvero ibi morans Haco, & de suo in patriam reditu desperans, Arthurnischelum Scotiæ, & famosum, imperiosumque Britannia regem, Arthurnum ad Scandia forsitan instigavit subactionem. Qui hinc persuasi, post obitum Haconis, illi se accinxerunt, & cum immensa Scandios potentia aggressi, Danos, Gothos ac Norvegos subegerunt, diuque admodum subactos tenuerunt.

Quando Lothus, Arthuri contribulis, Norvegiæ dominium obtinuit. Contigit autem præfata Scandia subactio annum circiter CD LXXXVIII à Christi nativitate, per ARTHURUM XLVI Daniæ regem, & Anglis postea, Scotisque sensim ex Scandia profligatis, in ea Slavi, & aliæ nationum finitimæ imperium affectarunt, donec & his in-

incolæ prævalentes, indigenas sibi reges constituerint. Ac inprimis quidem Norvegi, quorum regi Gunnarus Gothiæ princeps, gravibus de causis infestus Reginaldo, regnum hujus per summam impugnat tyrannidem, & ipso trucidato, id Gothiæ subjugat. Nec dominio contentus, gentem alias inclytam probro afficit, canem ipsi præficiens paulisper moderatorem. Ille met interea Regnaldi thesauro & filiæ intentus indagandæ, utroque potitur voto, Drotaque in matrimonium accepta, Hildegerum ex illa filium nanciscitur. Post modicum verò temporis, Borcarus Gothiæ eorum quidam optimatum, cæso propter tyrannidem Gunnaro, Drotam sibi conjugem ascivit, istoque natus matrimonio Haldanus, de quo infra copiosior mihi sermo futurus est.

Nec Dania sub dominio alienigenarum nimis dilacerata, ad monarchicum, ut Norvegia & Gothia, mox statum valens redire, plures sibi regulos ex plebe delectos, viros tamen regiis ornatos virtutibus, deputavit: Siquidem Sconi Ostmaro; Sielandi Hundingo; Fionenses Hannoni; Rorico Juti boreales, & Hathero australes, suæ regionis axiomata tradiderint. Istam propter Daniæ partitionem, Ingo Sueonum rex, haud negligendam esse occasionem ratus, illius subjiendæ, in Danos bellum molitur. De quo illi certiores facti, hosticum priores invadunt, Ingonemque ad tolerabiliores pacis conditiones impellunt. Interim Alverus Ingonis frater, Russiæ deditus oppugnationi, singularem Hildegisleri operam experitur. Nec minorem Haldanus frater hujus uterinus hostium castra secutus, apud Russum fortitudinis gloriam promeruit; Utpote qui cum ignoto sibi fratre illic acerrimè congressus, ipsum obruncat, frustra deinceps deploratum, & victoriam Russis illustrem procurat.

Nec obscura tantæ fortitudinis Haldanus adolescens, edidit specimina; Siquidem in ætate hujus juvenili, cum Retho quidam ex Russia, Daniæ piraticâ plurimum molestaret, & præcipuè Fioniam, nec Hano moderator hujus, injuriam populo illatam vindicaret, Borcarus & Haldanus filius, Daniæ miserti, prædonibus congregiuntur, victoriamque consequitur Haldanus Rethone occiso, non tamen incruentam; Quandoquidem in hoc parentem amiserit conflictu, & ipsemet graviter vulneratus, inde discesserit.

Isto autem Haldanus militiæ tirocinio animatus; sicut etiam generis claritate materni non nihil elatus, quandam in Dania virginem Sigari regis ortam progenie, super matrimonio secum contrahendo, sollicitat, & consensum denique virginis eâ obtinet lege, ut heroicis prius inclaresceret magis facinoribus. Rescientes porro XII pugiles, virginei custodes domicilii, Haldanum in absentia sua colloquio virginis usum esse, ipsi summopere irascuntur, & abeuntem insequuntur. Quos ille aggressus, illicò prostermit, istoque virginem facinore, sibi magis conciliavit.

Deinde Ruthenico perfunctus bello, ut præfati sumus, intelligit Sivarum, Saxoniam principem, virginis etiam connubio inhiare, ac extorto ab illa consensu, nuptias apparare. Proinde quantocyus in Daniam reversus, ipsa nuptiarum festivitate, rivalem obruncat, Sivarum, cum reliquis Saxonum, & sponsam jure pacti abducit, simulque Daniæ gubernationem sibi vindicat.

XLVII. HALDANUS, qui paternum ex Gothia, & maternum ex Norvegia genus ducens inclytum, beneficio uxoris clavum Daniæ, multis diu quassatum tempestatibus, & laceratum arripuit. Non tamen prima ipsi fuit cura regnum in corpus denuo unum redigendi, verum sobolis procreandæ. Itaque cum sterilitatis consortem vitio cognosceret obnoxiam, conciliandæ ipsi fecunditatis gratia, oraculum adiit, consulitque Upsalense, & monitus, ut parentaret fraternis primùm manibus, obtemperat

rat, ac filium postea Haraldum obtinet. Quocirca regni adeptus hæredem, Daniæ totius subactionem cæpit animo magis versare, machinari-que, ac Sielandiam inprimis subjugaturus, Hundingum ejus dominum adoritur, sed minus feliciter. Quandoquidem ibi ceciderit, & uxor habitu induta virili, pugnæ spectatrix, cum filio in humeros sublato, inde quam difficilima fuga evaserit.

XLVIII, HARALDUS, maternum ducens genus ab Alphio, Sigari regis filio, & patrem habens Haldanum, non paucis animi, corporisque fuit ornamentis conspicuus; Qui fertur illâ donatus ab Othinó, vel potius diabulo, ipsi sub Othini forma sæpius apparente, & belligerandi modos demonstrante, prærogativâ fuisse, ut nullo esset telo vulnerabilis. Is secundum fata parentis, Daniæ potitus throno, immortalia illius facinora, vastissimæ cuidam in Blechingia rupi procurat insculpenda. Deinde paternam ulturus cædem, & patriam solitæ restitutus integritati, potestati-que, Vesetum opprimit Haldani oppressorem, non tamen impune; Siquidem ille moribundus quosdam cælori dentes excusserit, horumque loco postea flavi quidam suborti, Haraldo cognomen Hildetan, hoc est, Sambucini dentis, indiderunt.

Nec inde moratus reliquos Daniæ tyrannos aggreditur, & Ostmaro, Hündingo, Hanoni, Rorico & Hathero, regni provincias armis extorquet. Jorunderus autem Sveciæ, Gothiæque monarcha, Sconiam, Hallandiam & Blechingiam, simul ab Haraldo subactas, ad suum spectare dominium contendens, harum flagitat restitutionem, & iis non impetratis, Haraldo bellum denunciat. Danus propriis diffusis viribus, regem Norvegiæ, quem Jorundero noverat etiam infestum, ob consumtum suspensio nuper parentem, deligit auxiliarem. Quibus nihilominus audacter Jorunderus congressus, obtentâ victoriâ, provincias recuperat, & sororem Haraldi, violenter ex hostico abductam, sibi matrimonio copulat, ex quo deinceps nascitur Haquinus connubio. Nec propterea Dani & Norvegi animum despondentes, bello renovato, Jorunderum acrius oppugnarunt, quos tamen ille nova profligatos clade superavit. Hostis proinde ad fraudes versus, cum Sueco dolose transigit, & redditum hinc securum promittens, in sinu Jutiæ Limefiordensi, adversus jura, pactaque, scelerate suspendit.

Ita infami Haraldus victoriâ potitus, Sconiam, Hallandiam & Blechingiam subjugat, atque tutelam Haquini regis in Suecia minorennis, sororeque geniti protinus sibi arrogat. Alteram vero Haraldi germanam habuit conjugem, Sivardus Norvegiæ regulus, quæ Olonem ipsi protulit filium, in aula educatum avunculi, miroque corporis robore ornatum.

Cæterum Haraldus pacem cum Suecis diutinam nactus, Olao Tronhemensium principi, à binis aliquandiu virginibus impugnato, Rusila & Sticla, opitulatur. Hisque debellatis, ab Asmundo Vichiæ domino, in subsidium quoque vocatur, adversus sororem ipsius scepro inhiantem, quâ etiam devicta, quietum Asmundo tradit Vichiæ gubernaculum.

In absentia porro Haraldi, Ubbo Frisonum pirata Jutiam infestat, quem ideo rex armis adortus compræhendit, militarique Ubbonis compertâ fortitudine, suæ illum militiæ adscripsit, libertate pristina, & sua donatum sorore.

Tantum itaque nactus bellatorem, clades ulcisci statuit, quas finitimæ olim nationes Daniæ intulissent; Et inprimis Rheni aggressus accolas, ipsos tributo submiserat Daniæ pendendo. Slavorum deinde plurimis subjugatis etiam provinciis, Aquitaniæ ac Britannia, velut sævissima incubuit tempestas, cumque alias diu occidentis regiones infestasset, cum celeberrimo in Daniam remeavit triumpho. Interea Haquinus Sueciæ rex adoleverat, & progressu temporis cum avunculo exoptulans, de admi-

niftrata male tutela , provinciis regno suo ablatis, ac parente olim perfidiffimè strāngulato, minus conveniens responsum acceperat. Quamobrem exacerbatis utrinque animis, horribile paratur bellum, à me in historia descriptum Suetica, in quo Haraldus occubuit, & Haquinus clarissimam ab hostibus victoriam obtinuit.

XLIX. HAQUINUS, cognomento Ring, parto hujusmodi ex Danis triumpho, potentissimus Sueciæ, Daniæ & Gothiæ monarcha evaserat, singularemque Olonis consobrini operam, in hoc sibi prælio luculenter exhibitam, remuneraturus, illi Sconia contulit præfecturam.

Nec minorem clarissimæ fortissimæque viraginis Hethæ, militarem expertus industriam, ipsi Sielandiam, Fioniam & Jutiam, sub annuo regendas tributo, Sueciæ pendendo, commisit. Ea sui tempore regiminis, illustrem fundavit in Jutia urbem, à nomine suo Heteby, & postea Slesvicum appellatam.

Interim Sielandi probro sibi ducentes fœmineo subesse imperio, ab Haquino regem flagitant Olonem, & nec difficulter impetrant, cum suo tamen detrimento.

L. OLO, nepos Haldani regis ex filia, princeps non tantum corporis nisu, sed ipso etiam visu formidabilis, qui transactis domi annis pueritiæ, in avunculi aula ephœbiam fuerat emensus. In adolescentia verò sui specimen roboris editurus, Gunnonem Thelemarchiæ tyrannum, latrociniis infamem, obtruncavit, & ætatis deinceps progressu, intelligens Scatum & Hialtum, insignes fortitudine palæstritas, Olao Vermelandiæ regulo tantopere insultare, ut Esam hujus filiam sub duelli comminatione flagitarent stuprandam, illuc contendit, initoque cum ipsis certamine, utrumque mactavit. Tanto autem victori filiam Olaus permisit lubens uxorem, quæ Oloni fuit Omundum enixa filium, parenti rebus gestis non inferiorem. Interea cognoscit Olo quendam in Norvegia regulum, Sivardo infestum parenti, & proinde relictis fœderi ædibus, Thoronem accessit, ipsumque fraudulenter oppressit; Qui moribundus vaticinatur percussori, fato ipsum simili occubiturum, responditque vaticinio eventus.

Ad Haraldum postea reversus avunculum, maritimis præficitur excursionibus, & his invigilans, LXX oceani reges fertur interemisse. Nec dignum tantis præmiis facinoribus ab Haraldo consecutus, ad consobrini Sueciæ regem se contulit Haquinum. A quo, Daniæ impugnaturo, navalibus præfectus cohortibus, tam insignem velut præfatus sum, illi operam navavit, ut post reportatam de hostibus victoriam, ipsum Haquinus amplissimis fertilissimisque Sconia regionibus donarit. Hetha porro Daniæ consequitur imperium, cujus parere dominio sibi probrosum existimantes Sielandi, Olonem ab Haquino impetrant regem, census quotannis Sueco pensurum. Itaque Olo Daniæ adeptus gubernaculum, Jutiam Hethæ sub tributo permisit, & horrenda passim scelera commisit, quibus regni optimates magnopere offensi, conducto postmodum ficario, tyrannum balneis utentem regno & vitâ spoliarunt.

LI. OMUNDUS, sceptrum Daniæ nihilominus fortitus, laudabilia parentis gesta superare, non solum adæquare, citra tyrannidem, conabatur. Illustrem porro virginem Esam, Ringonis in quadam Norvegiæ provincia dominantis filiam, sibi consortem destinavit, & illâ non impetratâ, bello se accingit. Atque copias nactus auxiliares ab Oddone regulo Jatriæ, Ringonis infestat absentis regionem, & reversum, sibi que congressum, vitâ & filiâ privat, ex qua procreat Sivardum ac Butlum, totidemque filias. Hoc itaque suppresso belli incendio, alterum protinus in alia Norvegiæ provincia exarsit; Siquidem Trondo regulorum unus, à sôre Rusla, patriæ gubernaculum

lum affectante, profligatus, Omundi flagitaverit subsidium, & Danis, Norvegisque Rusla intrepidè tamen congressa, illos superavit. Deinde victoriam prosequens, Norvegiâ subactâ, Hallandiam invadit, hincque fortioribus hostium viribus repulsa, patriam repetit, ubi à fratre, Danicis iterum agminibus roborato, cum sectatoribus traditur internecioni.

Bini autem fortissimi Ruslæ commilitones, Therias & Biorno, isti non præsentis prælio, cum dominam occubuisse intelligerent, memores juramenti de vindicanda ipsius morte quondam præstiti, Omundo duellum offerunt. Qui utrique simul congressus, alterum vitâ spoliât, alterum vitâ præfecturâq; ob singularem rei militaris peritiam, donat. His denique perfunctus bellis Omundus, Slavos perdomuit rebelles, & actutum ab Egillo Sueonum rege cognato, tumultu civili vehementer implicato rogatus, multa pugnatorum millia in Sueciam transmisit. Quibus Egillus adjutus, adversariorum agmina haud difficulter prostravit, turbasque patriæ sedavit, inde quietius regnans; velut etiam Omundus, qui tranquillo postea regni dominio usus, consenuit, mortemque oppetiit naturalem.

LII. SIVARDUS, natu major inter Omundi liberos, Daniae capeffit regimen, hujusque sororem obtinuit sponsam Otharus, Suecorum & Gothorum monarcha. Tempore autem nuptiis condicito appropinquante, Otharus Ebbonem, ex regni proceribus illustriorem, pro virgine in Sueoniam adducenda, honorificè Daniaem versus ablegavit. Sed antequam illuc pertingeret, à latronibus malè admodum in via mulctatus, & spoliatus, ad Otharum mœstissimus revertitur. Is tantum legato infortunium fraude Sivardi, germanam adeo potenti ægrè despondentis forsitan regi, accidisse perperam suspicatus, cum fortissimo properat Daniaem versus exercitu, occurrentemque in Hallandia Sivardum, in Jutiam profugere compellit.

Otharus autem victor reliquum Daniae armis devastat; sponsam indagat, & illam nactus, secum in Sueciam cum triumpho abducit. Visimirus igitur Slavorum princeps infortunio Sivardi animatus, jugo Daniae projecto, profugum adoritur in Jutia regem, & primum victus, & mox victor factus, Sivardum denuo fugat; Jutiam subjugat, & binas Dani filias captivat. Quarum unam Germanis, & alteram divendidit Norvegis, filium retinens illius Jarmericum in arctissima, obsidis loco, custodia, Sivarodoque sub annuis Sielandiam permittens tributis. Verum Sconiam, Hallandiam & Blechingiam Sueciae submissas, viro cuidam nobilissimo tradidit Otharus Sibboni regendas, atque protegendas; Quas Sivardus ipsi erepturus, exercitum in Sconiam traducit, ubi Sibbo, illeque acerrimè præliati, corruerunt, & Sueones provincias cum victoria retinuerunt.

LIII. BUTLUS, Sivardi frater, Sielandiam Slavis tributariam precario obtinuit, & Visimirus Daniae & Slavoniae simul dominio longè potentior factus, Visimariam fundasse, suo appellatam nomine, & Gedantum à Gethis & Danis nuncupatum, clarissimas ad mare Balticum civitates, ex sententia Polonicae historiae, perhibetur.

Interea temporis Jarmericus vinculis liberatus, agriculturæ traditur exercendæ, in eaque fidelis depræhensus, ad majora gradatim & nobiliora promovetur officia, donec potissimus regionum esset servitorum, ac Visimiro familiarissimus. Non tamen afflictissimæ oblitus patriæ, suam & ipsius noctu diuque meditatur libertatem, & quadam vice foris rege fraternis distento exequis, ac domi aliis regina negotiis intenta, ratus oblatam voto satisfaciendi percommodam occasionem, vigiles ebrietate obrutos, cum regina & stipulatoribus jugulat. Deinde thesauro, quam ocysimè ad latebras exportato, absentem accedit Visimirus, & subditis domicilio flammis, ipsum, con-vivasque epulo funebri hilariter & securius indulgentes, consummit.

Ita

Ita patriæ & suæ, quantum temporis permisisset commoditas, vindicata nonnihil calamitate, Daniam festinus ingreditur, ac benevolo patris consensu illius clavum adeptus, totam Slavis & Suecis subducere molitur.

LIV. JARMERICUS, Sivardi filius, admirabili fortunæ providentiâ, ab aratro ad sceptrum promotus, Jutiam primò Slavis abstulit. Quando autem Sconiaë machinatur occupationem, contigit Sibbonem illius gubernatorem & defensorem, stupri cum regia sorore commissi falsò suspectum, ab Otharo trucidari. Quamobrem Sibbonis contribules regi gravissimè indignantes, ad Jarmericum certatim profugiunt; A quibus ille provocatus, animatus & roboratus, oblatam sibi occasionem adeo commendam, non Sconiam modò, sed & Gothiam, Sueciamque subjugandi magnoperè lætatur, ac sibi & profugis gratulatur.

Tantum vero abest, ut hostem Otharus formidaverit, ut trajecto protinus in Jutiam exercitu, prius illum infestaverit. Ibi tamen quorundam perfidiâ commilitonum, profugis faventium, ab hostibus profligatus interiit, & Jarmericus cum victoria plurimum expetitas subdidit provincias Sconiam, Hallandiam & Blechingiam, non Sueciam vel Gothiam, ab Adelo Othari filio potenter defensatas.

Illarum tamen regionum accessione non parum confortatus, exemplo Slavoniaë, injurias suæ captivitatis vindicaturus, bellum intulit horribile, illique subactæ gravissima imponit tributa, & XL Slavorum principes exquisitissimis perimit tormentis, ne forent plebæculæ rebellionis auctores, ac militiæ ductores. Exercitu postea in Orientalium incolas regionum traducto, cum iis diu præliatur, ex regisque absentia, Vandalorum princeps rebellandi nactus opportunitatem, Daniam populatur. Quo percitus nuncio Jarmericus, conversis domum signis, patriæ congregitur prædatoribus, & victoriam adeptus, defectionis ac populationis auctores equinis alligatos tibiis, per invia & pervia, munda, immundaque loca, ut raptentur, & à grandibus infestentur molossis, crudelissimo sanè spectaculo demandat.

Ex Vandalia porro reversus, bellorum aliquandiu superfedit tumultibus, & interim quandam, in Dania condidit munitionem firmissimam, in ea thesauros repositurus, refugiumque in necessitate captaturus. Nec pacis diutius amans & tranquillitatis, bello dimicat maritimo cum Gothis ac Suecis, & triduanum post conflictum, receptui canitur; firmissima utrinque pax constituitur, quodque Jarmericus sororem Adeli Sueonum regis, Suanildam, habiturus esset conjugem, decernitur. Non multo autem post nuptias tempore, Suanilda mulier pudicissima, mendacissimè apud maritum delata, & adulterii cum privigno perpetrati Brodero, à quodam calumniatore, regisque osore, fraudulentè accusata, imprudentissimo & crudelissimo Jarmerici mandato, calcibus substernitur equinis obterenda & interficienda. Sed Broderus nullius reus criminis, paulisper tamen citra vitæ periculum suspensus dimittitur.

Adelus itaque Sueonum rex crudelem nimis interitum genitoris, & sororis ulturus, inito cum Vandalis fœdere, tyrannum aggreditur; Qui constructa nuper arce magis quam humanis fisis viribus, in illa se trepidus occlusit. Ubi diuturna impugnatus obsidione, & tandem expugnatus, manibus truncatur, opibus & vita meritò privatur, castrumque solo adæquatur. Victores deinde armis in reliquam conversis Daniam, hujus partem Vandaliæ & partem Sueciæ, Gothiæque subdiderunt, miserumque diu regnum affligerunt, & potissimum Vandali, multiplices sibi quondam clades à Danis illatas compensaturi.

LV. BRODERUS, qui Jarmerico quidem parenti fuit in throno Daniae subrogatus, non tamen à jugo Sueonum & Slavorum liberatus, nec magis à Scondiae chronographis celebratus, quod patriam exterorum servituti subducere, haud fuerit conatus.

LVI. SIVARDUS, cujus, eandem ob causam, nec genus nec gesta prodere voluerint Historici. Annum vero circiter CDLXXXV post Christi natalem, regnasse Sivardum, turpiter Gassarum quidam fuit commentus; ac demiror profecto Haraldum Huitfeldium, quod mendacissimos illius calculos, regibus Daniae appositos, in sua dignatus fuerit sequi chronologia. Nec minoribus quidam Jacobus Gislonis, suo historiam Sueticam computo tenebris involverat, prout alibi sum evidenter demonstraturus.

LVII. SNIO, qui patre Sivardo vivente, in senium tamen vergente, pristinae Daniae restituere libertati, potestatique conatus, tam laudabili post obitum parentis proposito excellenter satisfecit. Enimvero non patriam solum dominio exterorum fortiter subduxit, sed porro limites illius proferre molitus, Sconiam, Hallandiam & Blechingiam illi adjicere laboravit. Ut autem dotis ipsas nomine consequeretur, regis Gothici eas possidentis, filiam suo poscit conjugio. Sed Gothus tanto cum regni sui detrimento, natam abnuens elocare, potius ipsam Inguardo, Suecorum regi, promisit & permisit conjugem; Legatos vero Snionis, virginem contumacius & minacius flagitantes, laqueo consumpsit.

Itaque Danus, quod non modo utraque frustratus esset spe, verum insuper legatorum caede provocatus, regiones Marte occupat, & Inguardo uxorem arte, doloque erepturus, per occultos in aula Suetica fautores, reginam sibi magis conciliat, & denique consentientem inde clanculum in Daniae perducit. Ideoque tam gravibus Gothus & Sueclanculum in Daniae perducit. Ideoque tam gravibus Gothus & Suecus injuriis affecti, armis Daniae invadunt, quibus diutissime, gravissimeque Snio afflicti, illis tandem occubuit, & dominio Suecorum, Gothorumque Dania succubuit.

LVIII. BIORNUS, Snione genitus fertur, nec sub ipso vel hujus parente Longobardorum contigit ex Scondia progressio, quemadmodum alibi firmissimis rationum documentis comprobabo.

LIX. HARALDUS, cujus, excepto nominis vocabulo, nec memoria, nec historia ullibi reperitur, ut neque Biorni, Sivardi vel Broderi, Daniae prius dominantium, illudque rerum dispendium, injuriae temporum, & hominum incuriae isto mundi curriculo viventium, est adscribendum.

LX. GORMO, Haraldus filius, de quo fabulam, non historiam Saxo Grammaticus memorat, illamque propterea his inferere paginis, veritati, non falsitati deservientibus, piget, pudetque.

LXI. GETRICUS, seu Godefredus & Sigefredus Gormonem haberunt parentem, qui regno Daniae diviso, hostibus formidabiles occurrerunt, multisque passim victoriis inclaruerunt, velut ex ipsa liquet chronologia. Inclytos etiam genuit liberos Sigefridus, Henningum & Gevam, quae Vitachindo Saxonum principi nupserat; sed frater Daniae postmodum sceptro potitus fuerat.

LXII. OLAVUS, Getrici mortem parentis, sumpto de percussore supplicio, vindicavit, & deinceps anno duntaxat superstes, in pace regnavit, vitaeque migravit, anno Christi DCCCX. Reliquam vero Danicorum regum historiam, Scondiae manifestat chronologia, illaque proinde omissa, promissam quoque de Norvegiae regibus historiam aggrediamur.

REGES

In Norvegia Trunvangelenses.

SUIBDAGERUS, VI regum Noricorum, inclytam duxit originem ab Hemingo, II Norvegiæ monarcha, & Othini filio; Ac propterea ipsum Sueci, Gothique velut agnatum Sigrugi & Suarini, nuper à Gramo Danorum rege peremptorum, Upsalensi dignum throno censuerunt. Itaque Suibdagerus trium dominio regnorum ornatus & animatus, fœdere cum Saxonibus, Dano etiam ob regis sui cædem Henrici magnopere offensis, constituto, ex una ille hosticum parte cum fortissimis Suecorum, Gothorum & Noricorum agminibus, ex altera fœderati idem oppugnarunt.

Nec Gramus suis diffusis rebus, Suibdagero inprimis occurrit, à quo superatus, fugam arripuit. Victor autem Saxonibus conjunctus, Daniam devastat, & captas Grami sororem & filiam per vices ad stuprum evocat, ita raptum consanguineæ compensans. Hostis tamen natam ob miram corporis elegantiam matrimonio dignatus, Asmundum ex ipsa filium procreavit. Interim Gramus novum adeptus exercitum, grassantes in patria hostes invadit, ab iisque denuò superatus cadit.

Suibdagerus autem præclare admodum ultus Sigrugi & Suarini cladem, jure victoriæ Daniam, Norvegiæ, Sueciæ ac Gothiæ, adjunxit. Nec ullus priorum, vel posteriorum in Norvegia regum alius, his IV Scandianæ regnis amplissimis fuit simul dominatus. Postmodum vero Suibdagerus uxori gratificaturus, impense obsecranti, Daniæ commisit regimen Gutormo leviro, annuos inde census daturus. Sed alter levirorum Hadingus, majoris animi, quam ut vectigalis fieret Suibdagero, postquam adlevisset, copias in patria nactus maternas auxiliares, sororio sub Gotlandia congregitur, & cæso Suibdagero, victoriâ Daniæque potitur, non Sueciâ vel Norvegiâ, quas Asmundus sororis filius, sedulo propugnavit.

VII. ASMUNDUS, fidissimam nactus tori consortem Gunildam, Ericum, Uffonem & Huningum ex illa filios consequitur. Quibus etiam Daniæ comparaturus imperium, ac mortem vindicaturus paternam, Suecis, Gothis & Norvegis, ad bellum convocatis, in hosticum potentissimus, irrupit. Cum obvio autem confligens Gramo, Ericum cecidisse filium intelligit, hujusque morte dolens atque fremens, intermediis hostium agminibus prostratis, ad ipsum properat Gramum filii cæsorem. Qui demum præsentis fretus auxilio, Asmundum quoque trucidavit; à corridente tamen adversario in pedum uno sauciatus, jugiter Gramus claudicavit.

VIII. UFFO, qui ut hostem in Norvegia & Suecia grassantem, ac sceptrum utriusque affectantem, inde commodius, quam congressu eliceret, transmissis in Daniam exercitu, ipsius simulat impugnationem & subjugationem. Ideoque Gramus patriæ misertus, ipsam, omisso hostico, quantocyus repetit, illiusque Uffo exhilaratus reditu, non minus prope in Sveciam & Norvegiam reducit exercitum, easque ab hostium defensus incursionibus, multo protinus majorem conducit. Quocirca reversos proximo vere Danos tanta excipit potentiâ, ut eorum rex demum plerisque suorum amissis, cum præsentissimo propriæ simul vitæ periculo per devia refugerit in Daniam. Vindictæ porro cupidissimus Gramus, cum dolo sæpius tentato, Uffonem tollere haud possêt, martem denuò statuit experiri, quem magis sibi propitium nactus, stravit adversarium, & Upsaliæ humavit.

IX. HADINGUS, Norvegiam à Sueonia disjunctam Danico submitit imperio. Nec illam diutius impugnare consultum existimans, cum Hun-

Hundingus Sueonum rege tantam inivit familiaritatem, & societatem adeo stabilem, admirabilemque, ut alter cum altero vivere ac mori decreverit. Itaque Hunningus, falso dein nuncio de morte Hadingi accepto, in exequiis amici, vitam sibimet eripuit; Quod ipsum quoque fecit Hadingus, amore sui cognoscens Hundingum occubuisse. Desinat proinde Asia, distentis jactare buccis, tot fidelissimorum paria amicorum, cum neque Scandia Nisis ac Euryalis caruisse depræhendatur.

X. HAQUINUS, qui primum Hadingi subjectus imperio, uni solum in Norvegia provinciæ dominabatur, quando Ragnildem hujus filiam, plurimo conspicuam decore, pugilum quidam Noricorum expetebat protervè conjugem, nec parens virginis citra gravissimum vitæ periculum, illam proco, licet tali sponsâ indigno, denegare audebat. Haquino autem & Ragnildi compatiens adhuc in vivis Hadingus, athleticam, tempore nuptiarum appetente, duello oppressit, ductaque in matrimonium virgo, Frotonem genuit Hadingo. Post obitum verò generi Haquinus, supremum Norvegiæ dominium consecutus perhibetur.

XI. GEVARUS, omnimodâ prudentiâ, & rerum præscientiâ futurarum princeps fuit clarissimus, indeque Roricus, Suecorum & Danorum Rex, commotus, filios Gevaro suos, Atislum ac Hotherum commisit educandos & informandos. Temporis autem progressu Hotherus, Nannam educatoris sui filiam nactus sponsam, in gravissimam incidit propterea controversiam, cum Hacone Danorum regulo corrivali. Verum à futuro probè modum edoctus socero feliciter belligerandi, adversarium deinceps gloriose prostravit, Nannamque consecutus uxorem, illustri torum prole beavit.

XII. HAQUINUS, uxoris etiam cupidus ducendæ, venustam opipido Cufonis, in Biarmia dominantis expetiit filiam. Atque suâ frustratus spe, ad consilium & auxilium Hotheri confugit, quo velut sequestro, vel potius paranympho, virginem obtinuit.

XIII. & XIV. HERLETUS ac GERITUS, patre nati Gevaro, præsentem Hotheri opem quoque sunt experti, quando clavum patriæ consecuebantur. Enimverò quidam regni Satrapa, Gunno vocatus, Gevaro per insidias flammis consumpto, gubernaculum invasit. Proinde Hotherus Sueciæ ac Daniæ monarcha, exclusis compassus leviris, compræhensum igni tradit Gunnonem, & Herleto, Geritoque sceptrum porrigit Norvegiæ.

XV. COLLERUS, Horvendillo Jutiæ regulo, quod crudelem nimis ageret piratam, summoperè infestus, ipsum ad eadem toto perquirat Oceano, & tandem in quadam maris insula offensum, duello excipit. Prius tamen utrumque inter convenitur, ut innocuus mutilato, vel saltem vulnerato, X auri talenta in compensationem accepti numeret detrimenti; vel si alteruter occubuerit, mortuum superstes victor inferiis prosequatur. Deinde Collerus adversario congressus, sternitur, ex pacto sepeperitur. Hinc autem Sela, Colleri foror, non minus quam frater militiæ dedita, incolumis cum suis evasit cohortibus, illamque Horvendillus sedulo persecutus, pariter occidit.

XVI. FROGERUS in Norvegia rerum potens, quando in Daniâ Froto, vegetus cognomine appellatus, imperabat, & ab eo quasdam ob causas bello impetitur, idque non paucis tempore geritur. Interim verò Frogerus X agminum ductoribus per Frotonem spoliatus, ipsemet Danos congregari statuit. Nec indubiam sibi promisit victoriam, quod in arte foret palæstrica magnoperè versatus, & à dæmonio sibi familiari persequens, confideret, à nullo se prostratum iri antagonista, nisi qui confli-

ctus tempore, pulverem suis impressum vestigiis atrectaret. Froto haud ignorans Frogeri pervasionem, duelli tamen acceptat conditionem, & hujusmodi adversarium privaturus immunitate, faciliusque ipsum profligaturus, armorum permutatione, Frogerum ad deserenda paulisper vestigia, seduxit, & horum pulvere ita tacto, prælium animosus ingreditur, in quo Norvegus graviter vulneratus, moritur.

XVII. RUSILA, regio procreata sanguine Noricorum, & plurimis animi, corporisque dotibus, & præsertim militaribus ornata, regni dominium non immeritò consequitur. Verum Huirvillus Hallandiæ princeps, velut regia etiam Norvegiæ progenies, tantos invidens Rufi æ honores, auxilio Danorum illam impugnat. Quæ molitionis non ignara Danicæ, imperium affectantis Noricum, amicitia cum Huirvillo firmatâ consanguineo, & militiâ cum ipso adunatâ, Daniam infestat. Hallandis autem & Norvegis Fridlevus Rex congressus in Sielandia, plurimis suorum desideratis, hostibus superior evasit.

XVIII. GOTARUS, potentiâ & opulentiâ florentissimus, cum inaudivisset regem Frotonem, ob pravam regni administrationem Danis vehementer esse odiosum, non difficulter ipsum sceptro spoliandum censuit. Sed bellum in Danos molienti Gotaro discordes, Ericus quidam nobilis genere, atqui ingenio longè nobilior, utpotè corporis elegantia, sermonis eloquentia, rerumque scientia & prudentia ornatissimus, illud dissuasit. Ipsemet porrò Daniæ statum exploraturus, socio fratre Rollero, aulam petit Frotonis, ubi gravissimis deiunctus periculis, tantam suarum adminiculo virtutum Regis denique gratiam promeruit, ut ipsi sororem, & Rollero suam daret Rex conjugem, propter adulterium repudiatam, uxores, eximisque ornaret in regno proventibus. Horum intereâ juvenum relatione, Gotaro filiam esse pulcherrimam, nomine Alvildam, Froto cognoscens, Erico & Rollero in Norvegiam legatis, illam expetit thalami consortem. Verum Gotarus ipsam detulit hac Erico conditione uxorem, ut hujus conjux Gunvara, Frotonis germana, sibi vicissim nuberet. Itaque pertinaci Regis voto subdole consensit Ericus, donec Alvildam ad naves perduxisset, quacum prorsus intemerata, in Daniam velificans, virginem Frotonis thalamo præsentavit. Norvegus autem insigniter delusus, bello se accingit, qui ab hostibus oppressus, interiit.

XIX. ROLLERUS, frater Erii Sueonum regis disertissimi, & maritus Hanundæ, quam Danus nuper repudiaverat, Frotonique propterea meritò succensens Hunnus, Hanundæ pater, acerrimum illi bellum denunciat. Porrò, ut tantis Froto hostibus felicius occurreret, & concurreret, auxiliares undique cogit militum turmas, hasque inter non postremus fuerat Hithinus, in quadam Norvegiæ provincia rerum potens, qui CL navibus, re bellica instructissimis, classem auxerat Danicam. Nec Rollerus paucioribus stipatus copiis Frotonem accessit, suâ causâ belligerantem, à quo missus pro comæatu, ex Norvegia castris advehendo, Sudmoriæ ac Normoriæ incolas, regulo horum Artorio prostrato, Frotoni subjugavit, posteaque ad ipsum reversus, insignem navavit operam victoriæ ab Hunnis reportatæ.

Istud proindè, aliaque non pauca Danus obsequia remuneraturus, subactas Norvegiæ ditiones, Rollero donavit, qui reliquum patriæ occupaturus imperium, minus feliciter cum æmulis pugnavit, ab illoque Danus & Suecus in subsidium vocati, quantocius advolarunt. Neque inermes deprehenderunt adversarios, quibus nihilominus congressi, haud incruentâ potiuntur victoriâ, & Rollero Norvegi subjiuntur. Cæterum paulò ante hunc Norvegiæ tumultum, Alphius quidam Hetmarchiæ, & Biornus Vi-

nimum indè Helgonem æstimaret, illi condonat offensam, & victor in Sueciam properat.

XXIII. HATHERUS, Thorildam habuit filiam plurimâ oris venustate conspicuam, ipsamque pugilum quidam Grimo, rebus magnificè gestis illustrior, quam natalibus, suo poscebat thalamo nimis contumaciter. Haldanus verò II, Sueonum rex fortissimus, Grimonem tanto indignum connubio sentiens, cum ipso in arenam descendit, & rivali superato, virginis torum conscendit, insignem ex illa filium suscipiens Amundum, quem deinceps regni delegit hæredem avus maternus. Non tamen ab Haldano hujus parente, Norvegi se regium traducere genus olim gloriabantur, verum ab Haldano, regis Olavi Tretelgæ filio, velut alibi comprobabimus.

XXIV. AMUNDUS, clarissimos habuit filios, Haconem, Haborrem, Anundum & Helvicum, quorum primogenitus, fortissimis in commilitum adscitis pugilibus, piraticâ Britanniam multo afflixit tempore. Interea verò fratrum reliqui propinquiora maris littora infestantes, etiam cum filiis Sigari, Danorum regis, conflixerunt, & ipsis, finito certamine, reconciliati, Daniam unâ inviserunt. Ubi Habor, Signem regis filiam suis clanculum amoribus addictam reddidit, & comperiens suos inde fratres, dolo peremptos, hujus authores sponsæ germanos propterea necavit.

Non minus tamen Signi dilectus, assumptâ veste fœmineâ, gynæceum illius ingreditur, ibique proditus capitur, & à Sigaro filiorum interitum, ac filix stuprum vindicandi cupido, suspenditur; Quo cum una interiit Signes flammis absumpta voluntariis, quando Amundus domi vitam morte clauserat naturali.

XXV. HACO, qui paterno, fraternoque in Britannia obitu cognito, in patriam quantocius remeat, & hujus adeptus gubernaculum, Daniam acerrimè impugnat, turpissimum Haboris interitum vindicaturus. Proinde Sigaro imprimis morte multato, Sigvaldum hujus filium aggreditur, qui licet similiter occubuerit, tamen Dani victoriâ potiti, hostem insequuntur fugientem. Haco autem à reditu in Norvegiam prohibitus, in Scotia captat refugium, ubi moratus biennio, vitam terminat, genusque regium Norvegiæ universum.

Ab illius porro commilitonibus, celeberrimus Angliæ Rex Arthurus, & Agnifchelus, Scotiæ monarcha, instigati, vel propria dominandi potius libidine provocati, annum circiter Christi, CDLXXXVIII. Scondios invadunt, & Daniam, Gothiam, Norvegiam, ac fortassis etiam Sueciam, subigunt. Nec paucò Dania, Norvegiaque tempore, alienigenarum paruerunt dominio, & interea peregrinus quidam princeps Sueciæ, vel Gothiæ imperans, Christiana fuit sacra amplexatus, qui anno salutis humanæ, DCXC. sanctum genuit Sebaldum, admirabili virum sanctimonia, de quo in Chronologia copiosior sum futurus, nunc ad historiam revertendo.

XXVI. LOTHUS, consanguinei beneficio Arthuri, sceptrum adeptus Norvegiæ, illud tenuit aliquandiu. Quando famosus & bellicosus ille Ivanus, Georgio natus parente, Russorum principe, ac primarius Equitum pugilumque, in honestissima regis Arthuri aula, inter Britannos & Scondios magnoperè facinoribus inclaruit heroicis, idque prope annum Christi, CDXCVI; cujus historiam, Scondicis contextam eleganter rythmis, propediem, si Deus voluerit, promulgabo.

XXVII. REGNALDUS, qui diuturno alienigenarum finito imperio, indigena sceptrum patriæ consequitur. Inter ipsum porro, & Gunnarum Gothiæ regem, vehemens progressu temporis suborta discordia, hor-

horrendis calamitatum procellis, denuò Norvegiam obruit. Quippe Gunnarus, traducto illuc fortissimo exercitu, incolas rapinis, flammis atque cædibus crudeliter admodum affligebat, hostibusque occurrens Regnaldus, prosternebatur. Gunnarus autem prosequens victoriam, universum sibi regnum subdidit, & postea subaudiens Drotam Regnaldi filiam, cum immenso regni thesauro, in quibusdam terræ specubus absconditam latere, illius se accingit investigationi, ac denique repertam sibi jungit matrimonio, quæ Hildegerum illi pepererat.

XXVIII. GUNNARUS, qui Norvegiam, cum regis filia & thesauro ita consecutus, sævissimè subacto caput populo dominari, minus tolerabilia illi tributâ imponit, bis annuatim pendendâ. Nec his contentus, insigni etiam contumeliâ gentem afficit. Nam remeaturus in Gothiam, suum in Norvegia proregem constituit Canem, huicque proceres & fervitores assignavit, hujusmodi non indignos domino, ac publicato crudeliter edicto, illi obtemperare mandavit.

XXIX. HILDEGERUS, quem deinceps Gunnarus, submotò cane, Norvegis dedit regem, priore haud mansuetiorem belluâ, sed multò truculentior. Quocirca Gunnarus tandem Norvegorum misertus, filium proscripsit Hildegerum, & ipsemet genti paulò clementius imperavit, donec à Borcaro, Gothiæ dynasta, ob tyrannidem trucidaretur. Extorris verò patriâ Hildegerus, militiam Àlveri Sueoniam regentis sequebatur, tandemque in Russia pro Sueco strenuè belligerans, ab Haldano, fratre uterino, prout Suetica recensuit historia, mactatur.

XXX. Tronvangensium Rex fuit OLAUS, cui viragines quædam mavortiæ, Sticla & Rusila sceptrum eripere plurimum conatæ, ab Haraldo, Danorum Principe, in subsidium vocato, profligantur. Asmundus etiam Vichiæ regulus, ejusdem auxilio Haraldi, sororem, regni similiter æmulam, debellavit.

XXXI. SIVARDUS, germanam Haraldi nactus uxorem, nullos formidavit adversarios, securusque non paucò regnavit tempore, ac interim ex Dani sorore, filium adipiscitur Olonem, insigni principem fortitudine ornatum, quæ ipsum ad regni Danici provexit deindè solium.

XXXII. RINGO, quod filiam Omundo Danorum regi Esam abnueret conjugem, & hæreditarias Omundi provincias in Norvegia occuparet, suo ipsemet infortunio dedit occasionem. Enimverò hinc Danus ad bellum lacesitus, armis cum Oddone, Jatriæ Norvagiæ domino conjunctis, Ringonis, in Hybernia absentis, invadit regionem. Qui domum protinus reversus, hostes in regno grassantes animosius excipit, indeque abigit. Sed actutum regressi, prævalent Ringoni, & Omundus illo perempto, optatis Esæ fruitur amplexibus, & non modicam Norvegiæ portionem adipiscitur.

XXXIII. OMUNDUS, primarium sibi dominium Norvegiæ vendicabat, & Daniæ simul imperabat, cujus illic historiam sum prosecutus.

XXXIV. TRONDO, qui beneficio Dani regnabat in Norvegia, deoque soror, virilis non servilis animi fœmina, fratri graviter succensens, ipsi clavum regni armis extorsit, & Danis ex Norvegia fugatis, sibi universam subdidit. Omundus Ruslæ propterea indignatus, & à Throndone simul de auxilio rogatus, fortissimas in Norvegiam expedit cohortes; quibus illa profligatis, etiam Daniæ spem subjiciendæ concipit haud indubiam.

XXXV. RUSLA, quæ proinde Hallandiam inprimis fuit aggressâ; Verum illic ab occurrentibus repulsa hostibus Norvegiam repetit, reducemque Throndo adortus, superatur. Quamobrem Omundus cum pluri-

plurimis bellatorum millibus illuc profectus, Ruslæ perdomuit insolentiam, & pristino Thrononem dominio restituit. Quo ille beneficio animatus, germanam indagat fugitivam, & depræhensam obruncat, hujusque infortunium bini commilitonum vindicaturi, Omundum provocant ad duellum, in quo unus illorum trucidatur, & alter ob singulares animi, corporisque dotes, centurionatu in Norvegia donatur.

XXXVI. GOTHO, princeps sanè liberalissimus, nec tamen ipsius acquiescens munificentia quidam Islandus, licet singularem foret expertus, Gotricum Daniae regem, liberalius ab eo donandus accessit. Nec ibi voto frustratus, in Norvegiam remeat, & Gothonis filiam fraudulenter inde perducit in Daniam, Gothrico actutum desponsatam.

XXXVII. SIVARDUS, princeps adeò illustris, ut illum Gotricus, Daniae monarcha potentissimus, conjugio filiae dignaretur, istoque genitus est Sivardus, qui dominium Sconiae ac Sielandiae fuit postmodum sortitus, & filium laude bellicâ clarissimum, Regnerum: Sed paternus Regneri avus, Sivardus, armis Sueonum occubuit.

XXXVIII. SIVARDUS, Fro cognominatus, cæso Noricorum rege, istud subdidit Regnum Sueciae, Gothiæque, & mox perdidit. Quippè Regnerus, Danorum princeps, avi cognoscens interitum, ac crudelissimum, fœdissimumque Sivardi dominium in Norvegia, cum lectissimo illuc festinat exercitu, quem frequentissimæ incolarum cohortes, plurimum auxere. His proinde stipatus agminibus, ex utroque sexu conflatis, hostes adoritur, qui viso Regis occasu, fugam arripiunt, & Norvegi dominum suscipiunt Regnerum.

XXXIX. REGNERUS, Daniae & Norvegiae gloriosus, victoriosusque moderator fuerat, velut alibi ex historia utriusque liquet abundè, quam Lector oro consulat, & novam hic non exigit.

XL. BIORNUS, Regneri filius, Sueciae throno propter flagitia parentis exutus, Norvegiae capeffit gubernaculum. Minus tamen delectatus horridâ provinciâ, reliquum vitæ amœniori & lucrosiori piraticæ impendit exercitio, in quo demum interiit.

XLI. HALDANUS, de candido agnominatus offe, Huitbenius, O-lao fuit Sueonum rege procreatus, & sub avi cura materni, Sologiam obtinentis Noricam, educatus, à morteque hujus Sologense nactus dominium, Romrichiam, Hedemarchiam, Thottiam, Hadelandiam & Vestpholdiam, amplissimas Norvegiae occupavit simul provincias, ac demum totius regni monarcha fuit salutatus. Conjugem porrò Asam habuit, Ostano Hedemarchiae regulo prognatam, quæ binos illi fuerat enixa filios, Ostanum & Gudrotum; Quibus præter immensos divitiarum acervos, etiam liquit Vermelandiam, Sueciae, seu Gothiæ avulsam. Postremò autem sublatus morte in Schiringfalia Vestpholdiae, regiâ tumulatur magnificentiâ.

XLII. OSTANUS, parenti subrogatus in Norvegiae imperio, Hildam Vestpholdici reguli filiam duxit uxorem, quæ liberis non paucis in lucem productis, regium in Norvegia genus restauravit, à quo sequentes Noricorum principes se oriundos esse, sibi oppidò gloriosum existimarent, ab Haldano Ostani parente, non Haldano regis Danici filio, ut Saxo perperam testatur, suam retexentes genealogiam. Cæterum Ostanus, quando in mari cum Schioldo Vermensium præliatur dynasta, ex navi lapsus in aquas, fluctibus obruitur, & tandem inventus tumulo prope Borriam conditur.

XLIII. HALDANUS, proles Ostani regis incluta, focerum habuit Liusdagerum Vestmariae regulum, qui piraticâ tot corrasit opes, ut suo daret

daret militi tantum auri, quantum alii principum numerarent suis commilitonibus, argenti.

His tamen divitiis injustè partis, mors haud placata, Haldanum denique abripuit, in sepulchro humatum sub Borria paterno.

XLIV. GUDROTUS, Haldano natus, ex prima suscipit conjugem Olavum, cognomento Girstadium; Ex altera verò Haldanum, illaque marito propter necem suo parenti ab eo illatam summoperè offensa, ipsum, conducto clanculum Sicario, interemit.

XLV. OLAUS GIRSTADIUS, quo rerum potiunte, Norvegia de novo inter varios distracta fuit regulos. Nam Sueones Vermelandiam recuperarunt; Gandolphus quidam optimatum, Vingulmarchiam, & Haquinus Uplandensium princeps, Hedemarchiam; Thottiam atque Hadelandiam, subjugarunt. Olaus autem occiduae solum dominans Vestpholdiae, orientalem hujus portionem, Haldano fratri assignavit, ingloriusque de vita migravit.

XLVI. HALDANUS, Olai frater, Nigri fuit cognomen sortitus, qui paternum recuperaturus imperium, sub germano distractum, imprimis dimidium Vingelmarchiae, Gandolpho regi, bello saepius commisso, eripit. Deinde Romrichiam abstulit alteri regulorum, Ostano, partem ipsi solum Hedemarchiae permittens, quod consanguineus esset. Reliquis verò regulorum, Hadelandiam & Thottiam extorsit, Sogniamque foci ditionem Harald, post hujus, uxoris, ac filii obitum consequitur.

Tantae porrò Haldani fortunae invidens Gandolphus, ipsum in Vingelmarchia securè convivantem, fraudulenter adoritur. Quas tamen insidias evadens, coacto protinus exercitu, hostem persequitur, istoque ceciderunt praelio, Hisingerus & Helsingerus, Gandolpho geniti, atque totam subjicit Vingelmarchiam Haldanus. Pacato itaque regno, secundum contrahit matrimonium, cum Ragnilde Sivordi Hiort, Ringrichiae imperantis filia, Regneri Danici cognata, quae secundum nuptias hujusmodi fuit somnio admonita, super filii propediem concipiendi admirandis successibus.

Videbatur ipsi per quietem, quod spinam de suo produceret sinu, ex qua mox surculus ingens enatus, & in terra firmiter radicans, in tantam procreverat celsitudinem, ut ipsius cacumen visu non posset assequi. Truncus autem infernè rubeus, & supernè viridis, adeò patulos ac prolixos diffunderet ramos, ut totam illi Norvegiam cooperire viderentur, horumque unus praecipuo reliquos virore ac decore superaret. Eadem quoque Haldanus nocte Ragnildis inhærens amplexibus, somniabat, amplissimo, splendidissimoque se ornatum capillitio, in plurimos versicolores & rutilantiores diviso cincinnos, quorum nonnulli adeò essent promissi, ut terram attingerent; quidam ad gèna usque, alii umbelicum; reliqui ad scapulas vel cervicem propenderent; Atqui universos unus horum pulchritudine & magnitudine plurimum excelleret. Tale quidem utriusque fuit somnium, quod vocatus manè conjector, de filii exposuit procreatione, & hujus progenie illustrissimè propaganda, quae diu Norvegiae esset dominatura, non tamen potentia aequali; quodque unus posterorum reliquis esset praestantior futurus, sanctum intelligens Olaus; nec defuit vaticinio eventus.

Quandoquidem deinceps Ragnildis filium enixa fuerit Haraldum, cujus filii numerosi, & progenies gloriosa clavum tenuit Norvegiae annis postea quadringentis, prout sequens Chronologia manifestabit procurfus luculenter.

Isto proinde somnio Haldanus magnoperè exhilaratus, omnem curam cogitationemque liberorum & posterorum accommodat emolumento ac incremento; aequissimas promulgat leges, easque ut promptius subditus observa-

fervaret populus, ipsemet nunquam illas prævaricaretur, atque regnum continuo perlustrat.

Quocirca dum Hadelandiam postremo visitaret, & in tenui, fragile nimium equitaret glacie, ipsa subsidente, Haldanus cum stipatoribus demergitur, & fluctibus extinguitur. Siquidem verò populus illam annonæ copiam, quâ sub Haldani regimine fruebatur, ipsi, non Deo, perperam referret acceptam, eadem deinceps illos sibi persuasit fruituros, quorum in provincia regium funus tumularetur.

Propterea divulgato regis interitu, concurrrens ex variis regni ditonibus plebecula, de hujusmodi concertat prærogativa, nec prius sedata, quam conclusum esset, ut funus membratim dissectum, in quatuor primariis, nempe Vestpholdia, Romrichia, Hedemarchia & Ringerichia, humaretur provinciis.

Cæterum Haldano fuit synchronus quidam Norrebothniæ regulus, nomine Dumbus, focerum habens finitimæ principem regionis, quæ tum temporis vulgò Quenlandia, videlicet terra fœminarum, à Gothis ex Scandia dudum egressis ibi relictarum, seu Amazonum, & hodie corrupto nimium vocabulo, Kajanlandia nuncupatur.

XLVII. HARALDUS, Illustrissimus, fortunatissimusque Haldanifilius extitit, cujus juvenili admodum ætate reguli provinciarum contemptâ, non modo amplissimis ipsum regionibus exuerunt, sed etiam vitâ privare decreverunt. Quas ignorans insidias Haraldus, cum ephœciam egressus esset, Gœdam, principis Hordelandici natam, misso ad illam legato poscit concubinam. Sed abnuit virgo, asseverans nolle se maritum, unius, vel alterius duntaxat territorii dominum, multò minus concubinum. Ideoque si suum expeteret matrimonium, possessionem recuperaret inprimis paternam, & prout Sueciæ ac Daniæ reges, imperium propagaret, hisque in magnificentia se conformaret. Quo Haraldus responso confusus, & tanquam profundo excitus veterno, sanctè vovit, se nec barbam rasurum, neque comam incisurum, antequam totius esset Norvegiæ adeptus imperium.

Itaque voto satisfactorius, per decennium principibus & proceribus regni colluctatur, quos arte, marteque bonis passim mobilibus & immobilibus spoliavit, ex Norvegia certatim & catervatim profugientes. Quorum non pauci cum uxoribus & liberis, oceanum permenfi, habitationem in Gronlandia, Islandia, Ferogia, Sudoria & Manoria, insulisque pelagi aliis, delegerunt. Nec tamen primi has incoluerunt, ut Arngrimus falso affirmat; siquidem incolas longè prius habuerint. Cæteri vero Dofrinis alpibus superatis, in Jemptia, quam dudum Catillus Jemptesonius excolisset, & Herdalia pedem sedemque fixerunt, nec in patriam redierunt, Haraldus formidantes tyrannidem.

Contigit autem ista gentium migratio, sub annum Domini, DCCC. LXXIV. Remanserunt tamen multi optimatum in regno, suis ab Haraldo provinciis in feudum acceptis, quos inter fuerat Raugvaldus Merensium Dynasta opulentissimus, apud quem Haraldus post regni subjugationem lotus decennalem, caput tonderi, & mentum radi curavit.

Deinde pacifica Reipubl. negotia aggressus, paterna renovat statuta, & nova fabricat, quibus inter alia severe prohibuit quaslibet in regno direptiones ac prædationes.

In quam delinquens postea legem, Rolpho filius Raugvaldi præfati, ex piratica nuper reversus, paucis solum bobus & ovibus à quodam agricolarum violenter acceptis, actutum proscribitur. Qui propterea fortissimis undequaque viris contractis, anno Christi DCCC. XCV. patriam exilio

ilio haud infeliciter commutavit. Quandoquidem post varia cum Anglis & Gallis bella, XIX annis gloriose, laborioseque habita, tandem anno DCCCCXIII Neuftriam Franciæ obtinuit ducatum; Sed priusquam Rolpho solum verteret, & legem conderet memoratam Haraldus, Gæda regii consors thalami demum ascita, IV marito filios progenuit, nempe Roricum, Sigtrugum, Frotonem & Turgillum. Altera totidem pepererat conjux Haraldo filios, nomine Afa, videlicet Guttormum, Haldanum Nigrum, Haldanum Album & Sigfredum. Verum ex tertia unicum suscepit filium, Ragnilde, rege Danorum Erico fata, scilicet Ericum Blodxyium. Quartam deinde uxorem duxit Haraldus Suanildam, quæ O-laum, Regnerum, Richelium ac Biornum, S. Olai proavum, fuerat enixa. Quinta erat, Afildis, mater Dageri, Ringeri & Gudroti. Snefridis VI vocabatur, genetrix Sivardi, Haldani, Gudroti II, atque Ragvaldi. His denique mortuis, solâ Haraldus concubinâ usus, ex qua nanciscitur filium Haquinum.

Ast interim legitimi adoleverant filii, quos inter hæreditatem flagitantes, regnum divisit, potissimum Norvegiæ regem constituens Ericum, cæteris chariorem, & largam præbens ita filiis occasionem, se mutuis conciliendi cædibus, velut eventus postea comprobavit. Quo inaudiens tempore, Edelbrandum Angliæ regem, fatis sublatum, & præterito ipsius filio, quod esset degener, Adelstenio, Haraldum Daniæ principem, Edelbrandi ex filia nepotem, Thyra, throno destinatum Anglico, ut Dano hunc erexit, suis procuraret filiis, cum instructissima in Angliam contendit classe.

Illi autem potius sceptrum quam Dano Adelstenius annuens, cum ipso ita transigit, ut secundum suam ex vivis migrationem, Norvegi hæredes Anglico essent dominio potituri, proptereaque Haquinum Haraldus filium suscepit educandum; Quem deinceps fidei articulis Christianæ probe informatum, & sacro fonte lustratum, de suo appellavit nomine Haquinum Adelstenium. Atqui Haraldus interea reversus, vitam morte commutavit anno DCCCC XXXIII, Ericusque gubernaculum Norvegiæ gubernandum capeffivit. Cognomento autem Haraldus fuit appellatus, à cincinorum venustate, Pulchricomus, inclytam & pervetustam ducens originem ab Ingone Freii, Scandianorum numine, cujus progenies primò Inglingar, & postmodum Kœningar, hoc est, Ingonis minores, fuerat nuncupata.

Præfatum denique Haraldum Thiodolphi chronicon, quod ego in hoc etiam secutus sum, vocat Olai Tretelgæ trinepotem, quamvis ego potius existimem fuisse nepotem vel pronepotem, quod Olaus usque Haraldus supervixerit natalem; Nisi fortassis ille diu admodum vitam traduxerit, & progenies intercedens vitæ fuerit brevioris. Qui scrupulus licet plurimum in hac me chronologia molestat, nolo tamen veterum fidem scriptorum, pluribus reddere Lectori suspectam, modò pedem, seu potius calamum, referens ad intermissos paulisper annorum calculos, postquam tribus velut libris præcedentibus, Sueciæ, Daniæ & Norvegiæ descripserim reges, in iis à natali propemodum Dominico, ad hoc usque seculi curriculum, nempe annum DCCCC XXXIII summâ rerum potitos.

ITaque nunc reversus ad primum Christi seculum, comperio Upsaliam ipso currente, non regnante in Assyria Nino, velut quidam veritati minus conformiter asseverarunt, à Freyero rege conditam fuisse. Appellata vero Upsalia, quod Uplandorum esset forum primum; Siquidem in prisco Gothorum sermone, Salu locum exercendæ assignatum mercaturæ, depræhendatur significare.

Anno Christi LIV. S. Petrus in Germaniam ablegavit, Evangelii gratia prædicandi, S. Eucharium de LXXII Salvatoris nostri discipulis unum

unum, & cum ipſo SS. Maternum, Valerium ac quendam alium. Illi quidem Trevirenſium ſucceſſivè præſules evadunt; Hic autem Elſatiæ, Saxoniarque Apoſtolus, ut etiam gentium finitimarum factus, Chriſtum iis fideliffimè annunciavit; Ubi tandem vitâ functus, ſepelitur Bardevici, florentiffimâ hoc ævo Saxonum urbe, in qua uſque tempora Henrici Leonis, in honore ac amore fuit, plurimis coruſcus miraculis. Tum quippe ſubverſâ civitate, illius Apoſtolici viri reliquiæ dono ceſſerant regi Danorum, Canuto. Quocirca reor, Scondiotas ex prædicatione hujus viri Apoſtolici, nonnullum ſimul guſtum fidei Chriſtianæ iſto tempore percepiffe, quem dubio procul auxere populares, in exteris ad Chriſtum converſi regionibus, domumque ſubinde reverſi.

Anno CCLVI. Quidam Gothorum orbem pervagantium exercitus, primò in Hiſpaniam penetrans, incolis ferro ſubactis, diuturnam ibi conſequitur habitationem, dominationemque.

Anno CCCLXXX. Viſigothi, miſſis ad Valentem legatis, imperatorem, Mœſiæ portionem, ab Hunnorum excuſſionibus ſecuram, & pariter ſinceros Chriſtianæ religionis poſcunt doctores. Quando regionem quidem obtinent, non orthodoxam religionem, cum ipſemet Cæſar Arrhianifmo addiſtus, ejuſdem magiſtros dogmatis in proprium & totius eccleſiæ Catholiciæ maximum detrimentum, aſſignaverit Viſigothorum populo.

Anno CCCLXXXIV. Longobardi, â bipennium quantitate, non barbarum prolixitate nomen adepti, ex Scondia, nimium annonæ penuriâ laborante, in Rugiam per oceanum erumpunt Balthicum, ibi aliquandiu confidentes.

Anno CCCLXXXVIII. Angloſaxones Jutiæ inhabitatores, â Vertigero Britannorum rege vocati ſubſidio adverſus gentium irruptiones finitimarum, claſſe III navigiorum illuc proficiſcuntur, ductoribus Hengiſto & Horſo fratribus, Othinique pronepotibus, â quibus heptarchia & nomen Anglicum in Britannia ſumpſerant exordium.

Anno CCCXC. B. Suniva, reguli Hybernici & XI millium virginum poſt S. Urfulam primaria, tempeſtatibus â claſſe ſocia in Selium Norvegiæ inſulam, depulſa, Ethnicis ibi Chriſtum annunciat; Quorum propterea inſidiis appetita, in montium illic cavernis ad mortem uſque cum comitibus latitat, hosque Paulus Diaconus intelligit dormientes in littore Norvegico.

Anno CCCXCIV. Longobardi regem ſibi primum conſtituunt Agelmundum.

Anno CD. Ulphilas Viſigothorum pseudopræſul, ſacrum Bibliorum codicem primus in vernaculum Scondiorum convertit, ſeu potius pervertit ſermonem.

Anno CDXII. Calendis Aprilis Gothi, auſpicio regis Alarici, Roman fortiter expugnatam populantur, Eccleſiis tamen parcentes, ad illasque confugientibus.

Anno CDLVI. Quidam urbis optimates Romanæ, ſcilicet Publius Palæmon, Libo & Proſper, ex illuſtri Columnarum orti familia; Julianus Dorsprongus, Centaurini, Urſinus & Hector Roſani, ſtemmatum, ut lævitiâ Attilæ in Italia crudeliſſimè graſſantis evaderent, cum uxoribus, liberis, cognatis, affinibus & cæteris amicitia, ſocietatiſque ſibi fœdere junctis, inde navigiis, per vaſtiſſima oceani ſpacia, in mare delati Balthicum, in parte Scondiæ, Finlandia, ſicut & Livonia, Curlandia, Pruſſia, Samogitia, Lithuaniaque ſibi & poſteris adeo diuturnam armis habitationem compararunt, ut progenies illorum in Polonia & Lithuania noſtro etiam ævo, ſupremum obtineat cum gloria dominium.

Anno CDLXXVI, Longobardi, Rugiâ poſthabitâ, Danubio adjacentes, & Ungariæ adhærentes, invadunt regiones.

Anno

Anno CDLXXXVIII. Artus seu Arturus rex Anglorum potentissimus, Scandiam armis suo adjecit imperio, nec paucò Dania, Norvegia & Gothia temporis decursu, alienigenarum paruerunt dominio.

Anno D. horum potentiâ Rodolphus Gothorum rex in Scandia compulsum, patriâ desertâ, ad regem Theodericum secessit in Italiam suum contribulem.

Anno DXX. Heruli, bellicosa Scandiorum progenies, pio Justiniani Cæsaris conatu, religionem amplectuntur Christianam; Sed veterem horum idololatriam Procopius Lib. II, belli Gothici, describit.

Anno DXL. Heruli Illyricum incolentes, regio apud illos sanguine, per Anirici mortem penitus exhausto, in Scandiam legatos, priscam expediunt patriam, & regem sibi adducunt inde, peregrinos isto non dignantes honore principes, solumque originis tanto adhuc amore completentes.

Anno DXLVIII. Bellacissimus ille Totilas, viribus suorum fretus Gothorum, Romam mundi dominam suo addidit imperio.

Anno DLX. Ablabius natione Gothus, & functione senator Romanus, XII libris Gothicè conscriptis, gentis suæ complexus est historiam, quorum deplorant hodie interitum rerum studiosi Gothicarum.

Anno DLXIV. Jornandes etiam Gothus, seu Alanus, & Ravenatensium antistes, præfatos Ablabii commentarios redegit in epitomen, unicâ duntaxat fretus illorum pervolutione, indeque Gothorum ex Scandia emigratio posteris evasit manifestior; De qua multo prius tempore scriptores fuissent corrixati, & nunc Jornande sequestro reconciliati.

Anno DLXXIII. Longobardi, superatis Alpibus, Italiam ingressi, regnum illic de suo nomine auspiciantur, quod maxima cum laude annis deinde CCVI administrarunt.

Anno DXCIV. Richaredus LXX, Gothorum rex, in concilio Hispaniæ Toletano, hæresim abjuravit Arrhianam cum suis proceribus, quos inter fuit Aphrila, comes ex Scandia illustris, unaque subscripsit Synodi decretis. Unde manifestius liquet, Christianam Scandiis fidem, hoc tempore haud fuisse penitus ignotam; Manifestissimè autem sequens de S. Sebaldo, idem comprobatur narratio.

Anno DCXC. Perseverante adhuc dominio Britannorum in Scandia, rex Gothiæ Christianus, & hujus conjux, suam magnopere deplorantes orbitatem, Deo castimoniam nuncupant, si filium modò unicum imprimis consequerentur. Divinitus autem exauditi, filium genuerunt B. Sebaldo, & cælibem postea vitam egerunt,

Anno DCCV. S. Sebaldo ad Parisiensem transmissus scholam, insignem navat operam litteris per triennium sublimioribus.

Anno DCCIX. Ut illustrem ex filio parentes Sebaldo nanciscerentur progeniem, ipsi ex studiis revocato sponsam procurant, comitis in Gallia filiam. Verum castitatis amantior B. Sebaldo, prima nuptiarum nocte, virginem permovit ad vovendam una secum perpetuam Deo castimoniam, moxque domo patris aut foceri egressus, eremum petit, in qua divino se totum annis XV, mancipavit obsequio.

Anno DCCXVI. Gothorum natio à Saracenis in Hispania prope modum extirpatur, postquam illic annis CCC rerum esset gloriosissime potita, & duo millia CL transivissent anni, à prima illius ex Scandia migratione; superstes tamen ibi, & in plerisque Europæ thronis, celeberrima ipsius progenies hætenus perseveravit.

Anno DCCXX. Torchillus Adelfarius, optimatum Danicorum potentissimus, Christiano apud Flandros dogmate imbutus, regem in patria

tria Gormonem ad illud pertrahere conatur; sed præpropera utriusque mors Danorum posuit modò obstaculum conversioni.

Anno DCCXXIV. B. Sebaldu illo Euangelii dicto admonitus, quod nemo accendat lucernam, ut ponat ipsam sub modio, verum supra candelabrum, omnibus qui domo sunt, lumen præbituram, suam videbatur sibi lucernam in eremo, velut sub modio abscondisse, & commissum à Domino talentum terræ infodisse. Quamobrem eremo derelicta, Romam festinat, ubi à Georgio II veniam Euangelizandi nactus, primum nudis pedibus Italiam peragrat, & incolas sermonis vehementia, ac miraculorum potentia ad vitæ pertrahit emendationem. Postea Germaniam ingressus, plurimos hominum ibi similiter fuit lucratus, & præsertim Ratisbonæ atque Nurenbergæ conversatus, directam inhabitatoribus semitam in cælum verbis, signisque demonstravit, ac ibi demum ad superos translatus, admirandis diu Nurenbergæ miraculis emicuit.

Anno DCCLV. S. Vinifridus, cognomento Bonifacius, Frisonibus & finitimis prædicans nationibus fideliter Euangelium, ab ipsis martyrio coronatur.

Anno DCCLXXII. Saxones, Christi & Francorum detrectantes jugum, rex caput CAROLUS MAGNUS impugnare, & plus quam XXX annos cum illis belligerat, donec gens effera tandem victa, subderet utrisque colla. Moliebatur & Carolus Scandiorum, Christo itidem & Galliarum regno, magis infestorum subactionem; Ideoque ut commodius rem gereret, Saxones prius esse armis domandos, censuit. Nec Scandios Carolina latuit machinatio, & propterea Saxonibus in Gallos promptum ferunt subsidium, & præsertim Dani, quibus cum prius Saxones diuturnum gesserunt de limitibus bellum.

Anno DCCLXXIV. Rex Carolus Italiæ simul incumbens, Longobardis ibi expugnatis, Desiderium, gentis regem Longobardicæ ultimum, in Gallias abduxit captivum, & suo Longobardiam subdidit imperio. Ita potens illic regnum Longobardorum nanciscitur finem, postquam Longobardi à primo de Scandia egressu, XXXII habuissent reges.

Deinde Scandii sub Normannorum vocabulo, Saxoniam, Frisiam, Britanniam, Galliam, Italiam, & ipsam sæpius Asiam, copiis infestantes maritimis, non minus inclaruerunt.

Anno DCCLXXVII. Rege Carolo in Saxoniam cum grandi potentia adventante, Vitachindus rebellium antesignanus, suæ timens vitæ, profugit in Scandiam.

Anno DCCLXXVIII. Copias Vitachindus in Scandia nactus auxiliares, regreditur, & præsidia Caroli non segniter profectò aggreditur.

Anno DCCLXXXII. Carolus Lippenhemiarum, Danorum Legatos, pro Vitachindo perorantes, auscultavit.

Anno DCCLXXXV. Saxones demum rebus suis & commilitonum diffisi, Carolo victori colla submitunt, jugumque Christi leve admittunt, cum Vitachindo principe baptismum suscipientes.

Anno DCCLXXXVI. Scandii tribus Angliam myoparonibus infestant.

Anno DCCLXXXVIII. Saxoniam Carolus in provinciam redegit, inque certas divisit Episcopos, Colonienfem ac Moguntinensem, subjectas Archiepiscopis. Quas inter Bremensium diocesis, Nordalbingiam, nempe Holsatiam, Stormariam & Dithmarsiam, suo compræhendens amplexu, primum adipiscitur antistitem, pridie idus Julii, S. Vilhadum.

Judicia tua Domine abyssus multa! Etenim cum orientalis Ecclesia indi-

indignam se præberet contumaciter syncero Euangelii lumine, istud obscurissimis sub aquilone dæmonum mancipiis impertire non dedignaris, Germanis primum, inde Slavis & Saxonibus, demumque nobis Scandiotis, clementer manifestans.

Anno DCCXC. Octava die Novembris mortem oppetiit S. Vilhadus, Nordalbingiæ antistes, à cujus tempore M. Adamus suam exorsus historiam, deducit ipsam usque annum MLXXII, cum maximo rerum Scandicarum emolumentò.

Anno DCCC. Gothi Vinetam, opulentissimum Oderæ propinquum inhabitantes emporium, auxilio Heroti, seu Heroldi regis in Suecia, Gothiaque, & Danorum, suos impugnant concives, victoresque facti, urbem solo adæquant, olim quoque Juminum & Julinum appellatam, ac demum permisso regis Heroti, ad florentissimam Sueoniæ civitatem, Birnam, commigrant.

Anno DCCCIV. Cum Getricus Danorum rex, veteri quadam prætenfa in Saxoniam jurisdictione, illam aliquandiu infestasset, in postulatum à Carolo consentit colloquium, se conferens ideò Slesvicum; Quo tamen ipsemet periculum subesse veritus, abstinuit, legatis ad Carolum expeditis.

Anno DCCCIV. Primam Carolus imperator Hamburgi fundavit Ecclesiam, cuidam Herudago commendatam, Danorum & Slavorum conversioni operam navaturo sedulam. Quarum etiam nationum, illic propediem instituisset Episcopam, nisi candidati mors Herudagi, & turbæ quædam imperii intervenissent. Isto autem currente anno Villenius, alter Nordalbingorum præsul, Ecclésiæ suscipit Bremensis infulam.

Anno DCCCVIII. Getricus, Obotritos, bello compulit illato ad subjectionem, & Cæsaris formidans copias appropinquantes, remeat in Jutiam. Ubi consuetas hostibus prohibitorum incursiones, aggere Daniam, Holfatiamque interducto, Danaverche nominato, subditos sibi populos posterum longè securiores reddidit, à finitimis irruptionibus gentium.

Anno DCCCIX. Getricus, fœderis cum Imperatore nuper constituti transgressor proclamatus est, idque propter Obotritorum impugnationem, & infontem se declaraturus, novum poscit & obtinet cum legatis Caroli colloquium. Sed æquis Danum conditionibus à Saxonum infestatione nequaquam posse avocari cognoscens Imperator, insignem in collimino Danorum excursionibus objecit munitionem.

Anno DCCCX. Normanni, seu Scandii, instinctu Getrici, Carolo infesti, classe CC navium Frisiam populantur; tributa exigunt, & arces, urbesque passim subigunt, cognitoque Cæsarei adventu exercitus, prædis onusti, Scandiam repetunt. Cæterum ipsemet Getricus, dum Carolinis obviam procedere meditatur, à proprio satellite fuit trucidatus.

Successit ipsi filius Olaus, & huic primo regni anno morte sublato, Hemingus subrogatur patruelis, & fratres Olai, Haldanus atque Helgo, in Sueciam profugiunt exulatum.

Anno DCCCXI. Rex Daniae Hemingus, domesticis liberatus regni æmulis, cum externis decrevit hostibus pacem inire; proptereaque veris initio, in gratiam cum Imperatore Carolo rediens, Egdoram pro limite Holfatiam & Daniam discernente, suscipit, eximiisque Cæsarem donis Aquisgranum transmissis, afficit.

Anno DCCCXII. Hemingus vitam cum morte permutavit, & Sivardus, alias Sigefredus, Ringoque, Danicorum quondam regum nepotes, thronum invaserunt; Illi quidem Scanis & Sielandis; Huic autem Jutis suam deferentibus operam, subjectionemque. Quamobrem cum nulla esset fides regni sociis, qui bella sequerentur, dum Sivardus, pro istius

ævi consuetudine, foris piraticæ indulget, Ringo domi Sielandiam sibi non invitam subjugat. Quod Sivardus inaudiens, festinat domum, & aggressus æmulum, cum ipso & XI hominum præterea millibus occumbit. Porro Ringonis sectatores victoriâ potiti, haud tamen incruentâ, Haraldum & Regnerum ipsius fratres, ad regni fastigium sublimaverunt.

Quando Normanni, Scondiæ quoque inhabitatores, infestâ in Britanniam classe delati, à Scotis intrepidè occurrentibus inde profligantur.

Anno DCCCXIII. Haraldus & Regnerus honorificâ ad Carolum legatione missâ, pacem cum illo, per Hemingum prius sancitam renovant, roborantque, fratrem recipientes Henningum, qui firmioris ergo transactionis, obses fuisset datus Imperatori. Ita securo in Scondiam transitu pro Euangelii prædicatoribus Cæsar obtento, Scondiorum conversionem Ebboni Rhemensium Episcopo frustra commendat, quod is ocio maluerit domi torpere.

Anno DCCCXIV. XXVIII Januarii, Christianissimus Imperator Carolus, fatorum violentiæ succumbit, filio transmittens Ludovico sceptrum.

Quando filii regis Getrici, auxiliaribus in Svecia, Daniaque contractis armis, postliminio regressi, Haraldum & Regnerum exturbarunt regno, & ipsum occuparunt.

Anno DCCCXV. Haraldus & Regnerus cum subsidio ab amicis etiam impetrato, in patriam reversi, Haldanum Helgonemque regni gubernaculo vicissim spoliarunt, & renovatâ cum Ludovico Imperatore amicitia, pacem confirmarunt.

Ipsimet vero protinus discordes facti, ad arma profiliunt, quibus Regnerus in exilium detrusus, oceanum latrocinio annis non paucis infestat, & Haraldus interim domi eum formidans, cum Ludovico Cæsare fædus in ipsum pangit.

Anno DCCCXVII. Tali Imperator fretus fœdere, & ratus tam crebras de Scondia piratarum excursiones, prius finem non habituras, quam incolæ, Christo penitus agnito, suis vivere contenti, & aliena non rapere addiscerent, in concilio Aquisgrani celebrato, cum Stephano deliberat Romano Pontifice, de Scondiorum conversione.

Anno DCCCXVIII. Nihilominus tamen simul armis Scondios compressurus, Britannis contra ipsos tulit subsidium, & victoriam retulit.

Annum circa DCCCXX. Ingellus Sueonum monarcha, spontaneo cum familia periit incendio; scepri linquens hæredem Olaum; Qui à crudelibus Regneri filiis regno pulsus, in deserta Vermelandiæ cum sectatoribus & fautoribus secessit, ubi annis multis delituit.

Cujus interea filius Haldanus, cognomento Huitbenius, avo successit materno in Norvegia, quam ipsius exinde posterius ad annum usque MCCCLXXXVII. regia sibi potestate vendicarunt, & continua successione gubernarunt.

Anno DCCCXXIII. Novam Ebbo, Rhemensium Episcopus, accipit commissionem à Paschali Romano Pontifice, atque Ludovico Cæsare, Scondiæ Christo lucrandæ; Verum curis seculi nimium implicatus, domi resedit, & tam laudabili negotio turpiter supersedit.

Anno DCCCXXVI. Regnerus Suecorum, Gothorum & Norvegorum succinctus potentia, binam de Haraldo victoriam reportat, & ipsum Daniæ regno exturbat. Itaque Haraldus patria extorris, amicitia ac fœderi cum Imperatore quondam contractis fîsus, ab eoque propterea subsidium postulaturus, Moguntiam cum uxore, liberis & fratre Erico, multisque Daniæ proceribus, festinavit.

Anno

Anno DCCCXXVII. Votis Ludovicus Haraldi perbenignè suscepti, eâ consentit lege, si sacra ipsemet Christianorum imprimis amplexus, eadem per Daniam promulgari pateretur.

Nec æquam Haraldus conditionem respuit, de religionis probè informatus mysteriis, & cum comitibus sacrum postulat baptismum, quem neophytis solenniter contulit Rabanus Episcopus, in Ecclesia S. Albani, propinqua Moguntia, regem imperatore, reginam Judita Imperatrice, liberos & fratrem, proceresque aliis, imperii principibus & magnatibus de fonte salutifero cum ingenti pompa levantibus.

Inde vero remeanti Haraldo, donat prius Cæsar non modicam Fregia portionem, ut, si patriam ingredi prohiberetur, ob susceptum dogma Christianum, illuc cum suis haberet aliquandiu refugium, piratisque obsisteret.

Simul etiam præteralia multi precii donaria, & instructissimum ex Saxonibus exercitum, binos Euangelicæ præcones intrepidus, de Cœnobio Gallorum Corbejensi petitos, Ansgarium & Autbertum, regi adjunxit imperator, Danis verbum salutis æternæ annunciaturus.

Haraldus in Daniam reversus, absente vel fugiente Regnero, thronum recuperat, & novi Euangelicæ præsidio regis, idololatriam acriter in patria subvertentis, dogmaque Christianum promoventis, regnum sedulo peragrantes, incolarum plurimos Christo per biennium lucrantur.

Anno DCCCXXVIII. exeunte, Ansgarius & Autbertus ad Ludovicum regressi, quam magnalia Deus per ipsos in gentibus esset operatus, cum gaudio annunciant; Tantoque proinde religionis incremento, pius Cæsar plurimum simul exhilaratus, Ansgario persuasit, Sueonum quoque & Gothorum tentandam esse conversionem. Sed alios pariter concionatores Norvegiæ, Feroigiæ, Islandiæ & Gronlandiæ, cum grandi animorum lucro, ablegandos procuravit.

Anno, ut reor, DCCCXXIX. S. Ansgarius Euangelicæ imperterritus orator legationis, Daniam, comitibus Gislemaro & Vithmaro, repetit, illoque ibi relicto, cum isto in Sueoniam, litteris commendatus Haraldi, alacer properavit.

Celebrius porro ea tempestate totius fuit regni emporium, civitas Byrcensis, adeoque potens, ut XIV hominum millia, in hostes producere, absque civium diminutione quapiam, posset; Et propterea securius, libentius, ac frequentius reges in ipsa morabantur, illucque S. Ansgarius cum socio delatus, humaniter à rege Berone suscipitur, ab eoque impetrata Christum annunciandi licentia, non Byrcensibus modo, ac Sueonum reliquis, ast etiam Helsingis, Vermelandis, ipsisque Schifinnis rectam veræ beatitudinis semitam, anni spacio fideliter demonstravit, plurimis hanc amplectentibus, quorum primarius fuit Herigarius, Byrcensium prætor. Is autem tanta floruit deinceps vitæ sanctimonia, ut miraculis fulgeret, & propriis ædibus in Ecclesiam conversis, neophytos, annis non paucis sacerdote orbatos, in fide confirmaret nutabundos.

Cæterum Scondiis veram Christi doctrinam à S. Ansgario fuisse manifestatam, omnes hujus peninsulæ scriptores testantur, præter M. Laurentium Nericium, primum novatæ in Suecia religionis Archiepiscopum; Qui libro contra Herbestum edito, asseverat, anno post Christi natalem CCC XX, pristinam fidei in Ecclesia Romana puritatem occæpisse labeculis aspergi nullis; In præfatione tamen Sueticæ, ut vocant, ordinantiæ, Ansgarium Scondiæ legitimum reputat & nuncupat Apostolum; idemque perhibet illi testimonium in sua historia.

Huitfeldius autem in proloquio Chronici Ecclesiastici, D post Christum anno, memorat nævis Romanam fuisse conspersam Ecclesiam, hincque insinuat

finuat Ansgarium, qui CCCXXVI exinde annis, Romani auspicio Pontificis, Scondios Christi nomine compellavit, minus veram nostris doctrinam prædicasse, ac consequenter usque MDXXIV turpiter Scondios in negotio religionis errasse. Verum in progressu historiæ politicæ, hujusmodi non sat memor assertionis, contrarium sentire videtur. Quam quoque Vellejus, Scholiasten agens Adami Bremensis, controversiam, subveritus naufragium, ceu scopulum pertransiit.

Anno DCCCXXX. S. Ansgarius ex Sueonia remeavit Corbegiam, tot populorum conversione clarus, & cœli terræque imperatoribus charus. Atqui mox diabolus tantis fidei Christianæ invidens successibus, Regnerum & filios in subversionem illius instigavit; Nam peregrè domum reversi, expulsis iterum Haraldo & Erico, in Dania Sueciaque novellam suffocare conantur sementem; Ac ea quidem quæ in corde cecidit Haraldi, minus firmiter radicata hæctenus, mox exaruit, & lolium idololatriæ in eo iterum fœcundius succrevit, non pectore Herigarii, quod utique multiplicem apud Sueones protulit fructum.

Cæterum alii Scondiorum in oceano grassati, Saxoniam, Flandriam & Galliam crudeliter affligunt.

Circa annum DCCCXXXI. Sueones & Gothi, libidine ac tyrannide Regneri, plurimum offensi, dum bello fortassis fratribus illato distineretur, jugum excutiunt Danicum, Beroneque filiorum uno, impium oppugnare patrem recusante, hinc exturbato, indigenam substituunt Anundum, sævissimum quoque Christianorum persecutorem.

Anno DCCCXXXII. Regnerus in quendam Norvegiæ provinciam filium intrusit Beronem, & hujus fratres crudelissimi, Agnerus, Vitfercus & Ivarus, Sueciæ, Gothiæque graves incubuerunt, interea Sivardo primogenito Daniam in absentia parentis administrante, quam postea Haraldus tertium recuperavit.

Quando Ludovicus Imperator pro sua pietate ac prudentia considerans, tantæ vineæ Ansgarium non sufficere solum excolendæ, novam in Saxonia fundat Corbegiam, deque veteri transfert eò viros non mediocriter doctos & religiosos, quibus S. Ansgarium præficit rectorem, statuens, ut ipsis in Scondiorum & Slavorum uteretur conversione.

Anno DCCCXXXIII. S. Ansgarius Haraldum Daniæ regem, in fide nimis vacillantem, vel idola prorsus colentem, salutiferum Christi dogma iterum traduxit.

Anno DCCCXXXIV. Paternis & suis Ludovicus votis satisfactorius, mense Maio, cathedram Hamburgi metropolitanam fundavit Nordalbingorum, Slavorum, Sueonum, Gothorum, Danorum, Norvegorum, Farrogiorum, Helsinglandorum, Islandorum, Gronlandorum, Schifinnorum, & omnium septentrionalium, orientaliumque nationum, quibus ostium fidei jam patefactum esset, illis metropolitanam deputans S. Ansgarium, nunc Aquisgrani à Dragone, Metensium Episcopo, Cæsaris germano, inauguratum.

Anno DCCCXXXV. S. Ansgarius Romæ constitutus, obtinet à Gregorio IV officii & beneficii roborationem ac pallium, insigne Archipræfulum, unaque fuit deputatus cum successoribus, Romanæ sedis per regna borealia legatus & Apostolus.

Quo tempore Scondii occiduas Britanniaë regiones sunt ingressi, quibus rex occurrit Echbertus, & multiplici affectos clade ad myoparones redire compellit.

Imperator pro Scondiorum Christo lucrandorum adhuc sollicitus conversione, animadvertit novam non posse Corbejam, tantæ necessarios messi

meffi subministrare operarios; Ideo Turholtensium in Francia Cænobium, etiam S. Ansgario permittit, inde Doctores Evangelii pro tempore ac necessitate in Scandiam transmissuro.

Anno DCCCXXXVI. S. Ansgarius commissi non immemor officii, cum Ebbone consultat Rhemensium Episcopo, uter illorum Sueoniam, pastoribus orbam, esset aditurus. Sed Ebbo prætendens corporis imbecillitatem, & itineris difficultatem, Gaudbertum, sorore vel fratre genitum, pro se obtulit vicarium; Quem ambo consecrantes Episcopum, Simonem vocarunt, divinæque commendatum protectioni, socio Nitardo presbytero, in Sueciam ablegarunt. In Norvegiam quoque & ad alias suæ curæ commendatas nationes, non impigros destinavit concionatores, ipsemet propinquiores invisens populos, & ita multiplicem gentium frequentiam, emissis quaquaversum per provinciam Doctoribus, Christo concilians.

Anno DCCCXXXVII. Scandiotæ in Vestfalia Anglorum, cum rege congressi, ipsum trucidarunt, & sequenti ibidem anno, regem Heribritum ceciderunt.

Anno DCCCXXXVIII. Vestfaxonum in Anglia regulus, Scandiis ex Nortumbria fugatis, ipsam regno suo restituit.

Anno DCCCXXXIX. Villericus Bremensium antistes, mundo valedixit, illique postmodum Leudericus, tertius in hac præsul cathedra, subrogatur.

Anno DCCCXL. Christianissimo imperatore Ludovico fati assumpto, securius Scandii populantur Saxoniam, & potissimum desæviunt in Hamburgum, ac istius, Scandiæque totius primatem. Persecutionis autem tempore, delituit S. Ansgarius in claustrum Thurholtensium, & fundo Ramfolæ suburbano.

Nec minorem Anundus, Sueonum rex, movit domi persecutionem in tenerum Christi gregem, in qua martyrium subiit Nitardus presbyter, aliique Sueonum plurimi; Sed Episcopus Simon inde fugâ evasit incolumis Hamburgum. Postea caruit septennio Sueonia sacerdotis præsentia, & interim Herigarius, Byrcensis prætor, miraculorum potentia, doctrinæque vehementia, plerosque neophytorum in agnita fidei confirmavit veritate. Promeritas vero suæ tyrannidis pœnas mox Anundus perfolvit, regno pulsus, & Olaus Tretelga, ut reor, in ipsum ex Vermelandia revocatur. Verum Anundus piratarum ex Scandia erumpentium factus antesignanus, transmarinas diu afflixit regiones, & hoc anno cum Etelvulpho, Vestfaxonum regulo, navali confligit prælio, victoriam reportans.

Anno DCCCXLIII. Sergius II, suâ roborat bullâ, Ecclesiæ Hamburgensi privilegia, legationem præter alia confirmans Ansgarii, pro Scandiorum conversione susceptam.

Anno DCCCXLIV. Scandii armis Britanniam, pro lubitu flagellarunt.

Anno DCCCXLV. Roricus alter Scandianorum ductor, DC navium classe in Albi congressus, Ludovico Germaniæ regi, victus abcessit; Victor tamen Scandiis formidans amplius congregari, donis placat furentes.

Anno DCCCXLVI. Scandii Frisiam & Flandriam horrenda premunt clade; Immo Scotos armis subactos, ad pendendos sibi annuos census compulerunt, ac citeriorem Galliæ ditionem graviter afflixerunt, prædandi oportunitatem nacti, ex discordia nimium perniciose filiorum Ludovici.

Haraldus thronum Daniæ sepulchro permutavit, & Ericus illi frater

ter successit, quod rescians Guttormus Haraldi filius, longinquæ intentus piraticæ, auxilio patruelium, regimen patruo statuit eripere.

Sed anni primordio suis approbavit quoque literis, Leo IV, functionem & legationem Ecclesiæ Hamburgensis, S. Ansgarium serio exhortans, ad respondendum suæ vocationi, & gentium conversioni.

Anno DCCCXLVII. Vivis excessit Leudericus, Bremensium Episcopus, & rex Ludovicus Ecclesiæ misertus Hamburgensis, toties à Scondiis vastatæ, contulit S. Ansgario illam quoque Cathedram, Episcopo viduatam. Quamobrem licet Moguntinus & Coloniensis Archiepiscopi, litem hujus nomine deinceps sæpius Ansgario & successoribus moverent, tamen utraque diœcesis multo permansit ævo copulata.

Anno DCCCXLVIII. His Ansgarius successibus exhilaratus, & officii, admonitionisque pontificiæ recordatus, sedatâ nonnihil tempestate persecutionum, à Turholtensi Bremam rediit monasterio, ad gentium illuminationem ablegans Doctores, ac in Sueoniam quidem plus quam septenniò destitutam sacerdote, Hartgarium expediens eremitam.

Verum in Daniam ipsemet profectus, non difficulter ab Erico rege obtinuit, Ecclesiæ iterum reconciliato, ut suo faceret liberum diplomate, cuique incolarum religionem amplexandi orthodoxam, ac templum fundaret primum extra Slesvicensium mœnia. Quando per hanc Euangelii annunciandi libertatem, multitudo hominum plurima prædicatione S. Ansgarii conversa, ad baptismum festinavit, in quo non pauci simul à corporis, animæque liberabantur infirmitate.

Scondiotæ porro, prænobile Burdegalensium emporium, à Judæis proditum, occupant, diripiuntque, interea Scotis jugum ipsorum excusentibus.

Anno DCCCL. in Fresia, Bataviaque Scondii grassantur, & Gandavum violenter occupatum diripiunt.

Anno DCCCLII. Scondii classe CCL navium in Fresiam denuo perlati, crudeliter ipsam deprædantur. Unde cum turmatim & certatim iverint nostrates, hoc ævo in oras transmarinas, nobilium dulcedine manubiarum inescati, domi perpauca regum gesta scriptoribus reliquerunt perscribenda.

Anno DCCCLIII. Suasit B. Ansgarius Simoni Episcopo, reversionem in Sueciam, & non persuasit, illo corporis imbecillitatem, & Archipræfulis autoritatem, sanctitatemque exaggerante, ac magis ideocum religionis commodo, S. Ansgarii huc profectionem futuram protestante. Quamobrem vir sanctus, Heriberto quodam comite, Daniam repetit, & ab Erico rege commendatus Sueco, inde navigat, quando Sueoniam versus, ut reor, ab obviis spoliatur piratis, XL libris, ac suppellectile aliâ huic profectioni necessaria. Neque tantâ remoratus rerum jacturâ, Bircam contendit, ubi in frequentissimo ordinum conventu impetravit, ut Olai regis assensu; statuum consensu; fortis jactu, & idoli seu oraculi responso, Ecclesia illic fabricaretur, baptismique licentia suscipiendi omnibus concederetur, quo ipsemet simul rex cum Sueonum plurimis fuerat sollemniter lustratus.

Scondii famosissimas Galliæ civitates, Nannetum, Thuronium, Andegavum & Burdegalam fœdè afflixerunt; sed mox intestinâ confusâ discordiâ, in mutua ruunt præcipites vulnera, cædesque, cum interitu Rorici principis, & universæ propemodum nobilitatis; Indeque rerum nactus habenas Hadingus, diu mundum crudelissimè obvagatur.

Anno DCCCLIV. S. Ansgarius, commendatâ Heriberto, presbytero Byrcensium Ecclesiâ, inde Bremam revertitur, Sueciam non amplius invi-

invisens. Postea Heribertus Gothiam quoque ingressus, alterius foundationem, ut puto, Ecclesiæ apud Lincopenses obtinuit.

Anno DCCCLVI. Scondii Aureliam Galliæ urbem, & Sequanæ incurfant accolas, illic etiam hybernantes.

Anno DCCCLVII. Guttormus Haraldii filius, ex piraticis in Daniam reversus excursionibus, tanto patrum Ericum ardore aggreditur, & excipitur ab hostibus fervore, ut cum utroque principe omnis ceciderit ibi regia profapia, excepto Erico, Regneri nepote, & Sivardi filio. Qui sceptro Daniæ potitus, ut Guttormi fautores sibi magis obstringeret, illius duxit filiam, Canuti genitricem; Verum reliquis paganorum gratificaturus, secundam in Christianos movit persecutionem, ipsos vitâ, bonisque spoliis, & Ecclesiam ocludens Slesvicensem.

Normanni Scondiæ soboles, etiam Latium ingressi, cum Italis diu colluctantur, donec progressu temporis illic comitatum, postea ducatum, & denique bina obtinerent regna, utriusque nimirum Siciliæ.

Anno DCCCLVIII. Commilitones interea delectati Galliâ, Lutetiam ipsius regiam flammis absumunt, opibus spoliatam.

Anno DCCCLIX. Postquam in Francia diu esset hactenus disceptatum, de Hamburgensis & Bremensis unione diœcesium, tandem ob tantam gentium conversionem borealium, Nicolaus Archiflumen orbis, & Coloniensis præsul, à Ludovico rege persuasi, huic consensum præbent Ecclesiarum combinationi.

Anno DCCCLX. S. Ansgarius hoc plurimum confortatus & animatus beneficio, ad vineam Scondiæ magis excolendam, contempta Dani tyrannide, ipsum intrepidè accessit, & sua tantum effecit apud illum exhortatione, ut religionem amplecteretur Christianam, & Ecclesiam Ripæ secundam in Dania fabricaret, hancquè incolis fidem omnibus suscipiendam, edicto publicato mandaret.

Ragnildis Erici cognata in conjugem ducta, ab Haldano Norvegiæ rege, illi Haraldum genuit, cognomine Pulchricomum, qui gloriosissimus totius Norvegiæ deinceps evasit monarcha.

Classis Scondianorum victoriosa, novis Vandalos, Frifones, Anglos, Scotos & Gallos cumulavit detrimentis.

Anno DCCCLXII. Scondii totâ belli mole in Gallos conversa, flammis, ferro & rapinis illic horrendum grassantur.

Anno DCCCLXIII. Mota in Christianos Sueciæ persecutio, Gosbertum regni Episcopum expulit, qui Osnaburgensem postea rexit Ecclesiam.

Anno DCCCLXV. die IV Februarii, B. Ansgarius de mundo ad perennia cæli migravit gaudia, & Rembertus Decanus in utraque successit cathedra, vir religiosissimus; Quem præter, sequentibus LXXXIX annis, nemo ausus prædicatorum Sueones invisere, propter excursiones piratarum creberrimas. Has vero S. Rembertus non formidans, in Sueciam velificavit, ubi regem illius quendam scribitur baptizasse, tempestatem fedasse, ac cæcum illuminasse.

Interim Ericus Danorum rex, de vitæ migrans statione, liquit filium Canutum adhuc infantem; Ideo quidam Daniæ princeps religiosissimus, Helgo nuncupatus, Angliâ posthabitâ, patriæ sibi arripuit gubernaculum.

Secundum verò Helgonem, Olaus Sueonum monarcha, ad fastigium Daniæ regium provectus, illo per quinquennium residebat. Deinde filiis illud commendans Ennignupo atque Sivardo, in Sueciam recessit, illic loco parentis nimium grandævi, Ingo dominabatur, & hujus frater Haldanus, rerum in Norvegia potiebatur. Ita Olaus sobole gloriosus tanta, quæ Daniæ, Norvegiæ ac Sueciæ scepra teneret, ne Deo pro hujusmodi benefi-

ciis ingratus censeretur, nullum idolis cultum impendere voluit. Quamobrem gentiles annonæ flagellati caritate, culpam innocentissimo imputant regi, diis sacrificare abnuerunt, impetuque in ipsum facto, eum idolis immolant.

Paternum adiit thronum Ingo, & Daniæ sceptrum capeffit Ericus filius, secundum patruos ab incolis peremptos; Quod illi Canutus, ad virilem proventus ætatem, auxilio Noricorum, apud quos delituisset hactenus, demum eripiebat. Verum intermissos aliquandiu repetamus nunc annorum calculos.

Annum circiter DCCCLXVI. Regnerus in Hybernia captus, fame & serpentum moribus in carcere necatur; Quem parentis interitum soboles crudelis vindicatura, Britanniam diu cruciavit, Hyberniamque.

Anno DCCCLXVII. Scondii denuò Metensem in Gallia, Pictaviensem, Andegavensem & Turonensem, depopulantur provincias, ac Gallorum occurrentium cæsis ductoribus, Roberto & Ranulpho, ovantes ad classem cum manubiis redeunt.

Anno DCCCLXIX. Carolus imperator Scondiis numerare maluit IV millia talentorum aureorum, quam ipsos impugnare, quo precio ipsos à Gallia revocavit aliquandiu infestatione, interea Italiam & Flandriam oppugnantes.

Anno DCCCLXX. nova Scondiorum cohors erumpens, ferox Gallia incubuit, Aureliano, inter alia detrimenta incolis illata, flammis desolato.

Sed in Anglia grassatur Inguarus, Regneri filius, qui S. Edmundo regi paternam imputans cædem, ipsum in conflictu captum, scorpionibus immaniter cædit, & tandem occidit XIX Novembris.

Haldanus Norvegiæ rex, aquis domi submersus, vacuum filio Haraldo liquit thronum, qui expulsis undequaque regulis provinciarum, potentissimus Norvegiæ factus est monarcha, annis LXIII rerum in ipsa potitus gloriosissimè, quam multos inter filios postmodum divisit.

Anno DCCCLXXIV. Norvegiæ reguli, ab Haraldo ditionibus exuti hæreditariis, ad necemque quæsit, in Islandiam, Gronlandiam & Jemptiam profugiunt.

Scondii Andegavum, habitatoribus dilapsis vacuum, occupant, à Gallicis & Britannis illic oppugnati, se viriliter defendunt, ac denique suis diffisi rebus, quodam inde dolo ad classem evadunt incolumes.

Anno DCCCLXXXI. Godefredus & Sigefredus, Scondiorum reges, in Flandros nimium desævierunt.

Anno DCCCLXXXII. Godefridus Frisiam in perpetuam nactus possessionem, & Gislam, Lotharii regis filiam, adeptus conjugem, fidem amplectitur Christianam, & Gallia superfedet vastatione.

Anno DCCCLXXXIV. Altera Scondiorum classis in Galliam appulit, quæ XII millia argenti puri talenta à rege consecuta Carolomanno, totidem annis ipsi pacem sponndit.

Anno DCCCLXXXV. Hugo Lotharii filius, Godefredi affinis implorat subsidium, contra Carolum Gallia obtrusum.

Anno DCCCLXXXVI. Scondii Lutetiam Parisiorum obsidione cinxerunt, & imperatorias obsessis venientes subsidio copias, miro profligarunt stratagemate.

Anno DCCCLXXXVIII. mortem oppetiit S. Rembertus, Hamburgensium & totius Scoldia II Archiepiscopus, quem Adalgarius in cathedra subsequitur.

Anno DCCCLXXXIX. in officio confirmatus Adalgarius, XX fedit annis, & continua piratarum remoratus excursione, nullos Sueonibus destinavit concionatores.

Interea

Interea Sueno, morte patris Canuti vacuum conscendit Daniæ thronum, & Scandii denuo Lutetiam multò acrius impugnant.

Anno DCCCXCI. Cæsar Arnulphus tantâ Scandios strage cumulavit, ut vix unus illorum remanserit, qui cladis nuncium ad commilitones in classem perferret.

Anno DCCCXCIII. Hermannus Colonienfium antistes, in Trevirensi concilio, favore Pontificis Formosi, & Arnulphi Cæsaris subnixus, Bremam extorsit ab Adalgario, quem hujus amissio, à Scandiorum conversione non modicum etiam retardavit.

Anno DCCCXCV. Famofus ille Rolpho, filius Ragvaldi Jerlin Norvegia, legem Haraldis regis prævaricatus, ab illo proscibitur. Unde commilitonibus ex Norvegia, & reliqua contractis Scandia, primum Angliam, & deinceps Galliam feliciter impugnavit.

Anno DCCCXCIX. Haraldus insidias Rolphonis non amplius horrensens, Norvegiæ dividit imperium inter filios, legeque vetat promulgata, ne aliis quam suæ progeniei sceptrum posthac Noricum porrigeretur principibus, idque multis observatum est postea seculis.

Annum circa DCCCC. Ingo Suecorum rex prædicatione S. Rembergi, quondam, ut reor, conversus, sacroque flumine mersus, operâ prudentissimi viri Vigeri Spache, leges patriæ curavit emendandas.

Anno DCCCCI. Froto Suenonis germanus, regium Daniæ solum conscendens, Slesvicensem & Ripensem restaurat Ecclesias. Nec his piensissimus contentus princeps, qui fuit in Anglia fide imbutus Christiana, legatis Romam missis, plures flagitat Euangelii præcones, Danorum informationi necessarios, & ante illorum moritur reversionem.

Anno DCCCCVIII. Hac Sergius pontifex causâ motus, Bremam Adalgario resignat; privilegia confirmat; ad Scandianam deputat illi menses IV cooperarios, nimirum Halberstatensem, Ferdensem, Padebornensem & Osnabryggensem, Episcopos. Præterea senio nimium gravato Adalgario, chorepiscopum de Corbegia tribuit Hogerum.

Anno DCCCCIX. VII Maij, finem vitæ imposuit Adalgarius, & ipsi sufficitur Hogerus, quem Slavorum, Bohemorum & Ungarorum excursionses à Scandica plurimum avocarunt legatione.

Anno DCCCCXI. Gormo, filius vel nepos Frotonis, ad regni cum ipso admittitur consortium; Selandiam, Scaniamque consequitur; reliquum Daniæ Frotoni sibi reservante.

Anno DCCCCXIII. Gallus non valens diutius Scandiorum oblectari potentia, ab illis pacem mercaturus, Neustriam, Franciæ ditionem fertilissimam, ipsis jure inhabitandam, hæreditario assignavit, Rolphonique sororem desponsavit, qui cum universis ferme commilitonibus baptismo lustratus, Roberti nomen accepit, ac fidelissimus ille, posterique regno Gallia, deinceps perseverarunt.

Anno DCCCCXVI. XX Decembris, Hogerum sustulit mortis violentia, & Reginvardum Hamburgensis consequitur Ecclesia, Scandiaque præfulem.

Anno DCCCCXVII. Calendis Octobris, Reginvardus fati abripitur, & Unno, vir sanctissimus, insulam adipiscitur.

Circa Annum DCCCCXVIII. Christianissimus Daniæ rex Froto, primam Arusiæ fabricat Ecclesiam. Illo autem vitâ functo, impiissimus Gormo totum nactus regni dominium, in Christianos truculenter sæviebat, & Ecclesias subvertebat, nequicquam ipsum Thyra conjugem, Edvardi seu Edelbrandi regis Anglici filiâ, foeminâ religiosissimâ, identidem dehortante.

Anno DCCCCXX. Haraldum Gormo filium in regiminis Danici admittit

misit consortium ; sed alter filiorum Canutus , partem Angliæ Danis subjectæ administrat.

Circa annum DCCCCXXII. Thiodolphus Frode , poëta & historicus Scandiæ , pro illo non spernendus ævo , genealogiam Haraldī Pulchricomi , à Freyero Scandiorum numine conatus est deducere , non tamen continua ferie ; siquidem constet ipsum personas non paucas omisisse.

Anno DCCCCXXV. Haraldus Norvegiæ monarcha , Haquinum ex concubina genitum filium , Adelstenio Anglorum regi commisit educandum ; Qui de sacro illic fonte levatus , Haquinus Adelstenius , jussu educatoris appellatur.

Anno DCCCCXXVI. Ulfiotus nobili apud Islandos genere prognatus , legum exemplar Noricarum in patriam attulit.

Anno DCCCCXXVIII. Legum codex Islandicarum , præsidente Torlepho , juris patrii consultissimo , ad Norvegicum conformatur exemplar , eratque tantus juris Islandici rigor , ut basium fœminæ invitæ imprimenti , exilium comminaretur.

Anno DCCCCXXX. Primus Islandiæ designatur Nomophylax , Nafnerus , hincque ad annum MCCLXII in eodem habuit officio , XXXVIII successores , pro veteri Scandiorum consuetudine , qui morem Judaicæ æmulati Reipublicæ , supremos regnorum magistratus , suos agnoverunt Judices , quos Lagmaderos illi appellarunt.

Haraldus Pulchricomus , capulo jam propinquus , Ericum primogenitum nominat successorem , & Gormonis Dani filiam , Gunildam , procurat illi uxorem.

Anno DCCCCXXXI. Henricus Germaniæ rex , Gormonis sævitiâ Christianos nimium in Dania & Saxonia persequentis , permotus , armis compellit tyrannum , ad concedendum illic Christianis libera religionis exercitia , & limitem Danos , Saxonesque inter Slesvici agnoscendum. Ibi autem pro excursione Danorum reprimenda , fundat propugnaculum , munit illud præsidio ; Marchionatum instituit ; Ecclesiamque instauratam Herico mandat presbytero.

Hac plurimum gavisus occasione Unno , Bremensis Archiepiscopus , qui sævitiâ hæctenus Gormonis impeditus , Scandiis Euangelium non annuntiavit , mox Daniam ingreditur , ubi annis aliquot sua prædicatione multos Christo fuit lucratus , quorum potissimus erat Haraldus regis filius ; Qui matris cooperatione vero credidit Deo , baptismi tamen susceptionem prorogavit.

Anno DCCCCXXXII. Potentissimus Norvegiæ rex Haraldus , citra veri agnitionem Numinis , ut arbitror , naturæ persolvit debitum , XXI relinquens in regno filios , præter filias , ex septeno susceptas connubio.

Anno DCCCCXXXIII. Ericus primogenitus , plenum Norvegiæ dominium affecutus , ut illo securior potiretur , fratrum plerosque de medio tollit , Tryggone , Gudroto & Haquino mortem evadentibus. Ideo ipsum Norvegi vehementer detestati , securim appellant fraterno cruentatam sanguine , & Haquinum Adelstenium advocant ex Anglia ; cumque Anglorum mox adventantem subsidio , ad thronum regni sublevant , Erico in exilium migrante.

Haquinus regum Noricorum primus Christianus , XXVI regnans annis , multam navat operam patriæ ad Christum convertendæ. Verum regni optimatibus idololatriæ , heu nimium studiosis ! contumaciter oblitantibus , modicum profecit ; Quibus nihilominus extitit clarissimus , ob leges æquissimas , & vitæ innocentiam.

Anno DCCCCXXXIV. Gormo morte Canuti filii, propria magis vita dilecti, perceptâ, animam Christianis indignam sacris efflavit, & Haraldus plenas regni habenas arripuit.

Anno DCCCCXXXV. Ecclesiam Daniæ Haraldo regi catecumenno commendans Unno, in Sueoniam proficiscitur, quò secundum Remberthi obitum, nemo ausus fuit penetrare, & illuc perveniens, Gothos, Sueonesque Christi propemodum oblitos, sollicitè informat, ac confirmat, permissu Ingonis, qui admodum senex cum filio Erico & Emundo nepote hic rerum adhuc potiebatur.

Anno DCCCCXXXVI. B. Unno meditans reversionem, negotio religionis in Suecia probè constituto, Byrcæ lethalem contrahit ægritudinem, & Septembri mense, faustum reddidit Creatori spiritum, illicque decenter corpus terræ mandatum, præter caput, quod Bremam mæsti reportarunt discipuli, ibi solenniter à successore humatum Adeldago.

Mense autem priori, Ericus rex Norvegiæ profugus, piraticæ indulgens, impiam in ea exhalat animam, & uxor, liberique superstites, ad fratrem & avunculum, in Daniam confugiunt, Haraldum.

Anno DCCCCXL. Ingo Sueonum rex in bello cecidit, in throno Sueciæ, Gothiæque successores habens Ericum filium, & Emundum ex ipso nepotem. Ille porro cognomen à ventoso nactus est pileo, quod magicæ artis peritissimus, quocunque obverteret mitram, inde protinus auram consequeretur optatam. Idem quoque vanorum cultor numinum pertinacissimus, impiissimusque, cuique Deorum peculiare ordinavit sacrificulos.

Anno DCCCCXLIV. Haraldus Danorum rex, immemor pacti cum Henrico rege per Gormonem facti quondam parentem, Slesvicum invadit, & profligato inde Saxonum præsidio, Haricoque præfule, ditionem cum urbe Danis restituit, ac limitem alium constituit.

Anno DCCCCXLVI. Danus in auxilium vocatus à Richardo minorenni, Rolphonis abnepote, contra Ludovicum regem, à Scondiis Normanniam recuperare molientem, illuc advolat, & prælio commisso, capitur Gallus, moxque dimittitur, spondens Richardo liberam Normanniæ possessionem.

Anno DCCCCXLVII. Storbernus regis Beronis filius, cum Erico ventoso suo congressus ametino, in Daniam fugatur, redeuntique conquerens Haraldo sororio, ob abrogatam sibi portionem regni Suetici, opem flagitat in Ericum.

Anno DCCCCXLVIII. Haraldus levirum ditioni restitutus, Gothiam versus armatâ navigat classe. Interea vero Cæsar Otto cladem vindicaturus Slesvico illatam, Jutiam populatur. Quod Haraldus inaudiens, festinus regreditur, & hosti congreditur, à quo debellatus, Daniam in feudum suscipere, ac baptismum cum uxore, filioque Suenone percipere compellitur, in profluente sub Flensburgo, non Iffefiordio, administratum. Quando patrini fungens Imperator officio, Haraldum filium de suo curat nomine appellari Suenottonem, qui non eâ, quâ pater adhæsit constantiâ, religioni. Deinde curam Otto Slesvicensis Ecclesiæ, gentiumque finitimarum, Marco commendat presbytero, qui Holfatis, Vagriis & Oldenburgensibus Euangelium prædicavit, Haraldumque fortassis lustravit, & signa Imperator convertit victoriosa. Storbernus interim ope destitutus sororii, in gratiam cum Erico rediit, præfecturâ quadam regni impetratâ.

Anno DCCCCXLIX. Agapitus Præsul Romanus, Adeldago gentium

tium conversionem borealium impensè gratulatur, & ad porrò laborandum in vinea Domini hortatur; privilegia confirmat, & ordinandi per Scandiam Episcopus impertit ipsi facultatem. Hinc Archiepiscopus cum Cæsare ac rege consultat, de fundandis in Dania passim certis Episcopatibus, & per Scandiam destinat quaquaversum concionatores, Stercolphum, Folchbertum, Adalbertum & Merrham, ab ipso etiam Episcopos fortè initiatos.

Cæterum Haraldus Cæsareo fretus auxilio, ternas in Dania instituit Episcopas, videlicet Slesvicensem, Ripensem & Arhusiensem, quibus Adeldagus totidem contulit Antistites, Haroldum, Lifdagum & Reinbrandum. Existimant quidam simul Ottoniensem quoque fundatam cathedram, deque imperatoris forsitan nomine vocatam, sed primum haud nominant illius Antistitem; Verius tamen quod postmodum, & quidem ante DCCCCXCVI annum. His vero primis Daniæ Præsulibus, inspectio simul demendata Sueciæ, Norvegiæ, Sielandiæ & Scaniæ. Itaque Bruno Colonienfium Archiepiscopus, Hamburgensi tot etiam Episcopas subesse indignatus, veterem super Brema renovat controversiam; verum sibi hac ex parte Romanum Pontificem, & parentem Cæsarem adversari comperiens, litem seposuit odiosam.

Quando Haraldus rex clarissimus Selandiæ misertus, nullam habenti Ecclesiam, Roschildiæ primam ex lignis affabrè fundavit, honori sanctissimæ Trinitatis dedicatam.

Hoc insuper seculi currentis spacio, Ericus Suecorum princeps bellicosissimus, in Gothia morti succubuit, Emundo & Erico filiis sceptræ Gothorum Sueonumque capeffentibus. Et ille quidem Haraldo singulari amico gratificaturus postulanti, Christianis huc venientibus identidem Doctoribus fuit admodum benignus, & fortassis ipsorum exhortatione fuit conversus.

Anno DCCCCLIX. Haraldus Erici olim in exilio mortui filius, copias nactus in Dania auxiliares, Norvegiam invadit, illique occurrens Haquinus, adversarium in fugam avertit, & victor fugientem insequens, lethaliter vulneratur, ac eodem moritur scopulo, in quo prius nascitur, tamque inimicorum, quam amicorum, de tanti principis interitu querentium, cum lacrymis sepelitur.

Anno DCCCCLX. Haraldus Norvegiâ potitus, feuda patruelibus confirmat, unâque Sivardo Jerl. Quod ægrè ferens mater Haraldus, filium in necem Sivardi propellit, ob eamque nefariè perpetratam, filius Sivardi superstes, Haquinus, trienniò Haraldum impugnat, ac tandem fugatur in Daniam. Unde Haraldus liberatus æmulo, Tryggonem & Gudrotum, patruelles, etiam trucidat; Sed uxores cum filiis sibi fugâ consulunt, ac illius quidem conjux secum ducens Olaum filium, in Russiam incolumis evasit; hujus autem defertur in Sueciam, cum filio Haraldo, S. Olai parente.

Thyra prælustri heroina, Gormonis regis vidua, vallum, quod Daniam ab Holfatia determinat, vetustate collapsum, restauravit.

Helena vero Russorum princeps, nuper Constantinopoli baptizata, legatis ad Ottonem expeditis, synceros poscit Euangelii doctores, & missus quidam Albertus Episcopus, à genteque perfida & schismatica, malè illic exceptus, revertitur.

Anno DCCCCLXIV. Folchbertus à conversione revocatus paganorum, mortuo subrogatur Haroldo Slesvici, II. ibi Episcopus evadens.

Hunc etiam prope annum, S. Leofdagus Ripensium Antistes, illic furore gentilium occubuit, & multis diu miraculis emicuit, huncque

Nor-

Norvegi Apostolum quoque venerantur, prout Suecia Ottincarum fenio-
rem, qui S. Leofdago Ripæ subordinatur. Atqui post Reinbrandi obi-
tum, Arhusia multis caruit annis Episcopo, Ripensi obtemperans in-
terim.

Anno DCCCCLXX. Richardus Normanniæ princeps, novis à
Gallo impetitus infidiis, iterum Haraldi flagitat auxilium, quo præva-
luit adversariis, gratiamque Danis relaturus, magnam Normanniæ por-
tionem ipsis deputavit incolendam, & Gunrotam ex Dania virginem no-
bilissimam, sibi connubio sociavit; Quæ præter alios illi genuit liberos, Em-
mam, Edelredo Anglorum regi postea nuptam, Edvardi matrem.

Anno DCCCCLXXI. Diocesin imperator Oldenburgensem subdit
quoque Hamburgensi Archiepiscopo, quam Adaldagus Edvardo com-
misit Antistiti.

Anno DCCCCLXXIV. Fraudulento Haquini Jerl consilio, in Da-
niam accitus Norvegiæ rex Haraldus, jussu avunculi trucidatur, & Ha-
raldus, fratre regis Danici Canuto procreatus, eodem suafore, Norve-
giam ambiente, suspenditur, indeque consultor Haquinus ab Haraldo
Danorum monarcha, Norvegiam jure beneficiario consequitur, quam non
paucis gubernavit annis, per summam tyrannidem. Ideo malignus, &
propter immensas, quas corrasit per fas, nefasque divitias, Opulentus
vocabatur. Verum quod fidem, quâ in Dania fuerat imbutus, abjurave-
rit Christianam, posterii Haquinum apostatam ipsum quoque appella-
runt. Nihilominus tamen Haraldi mandato, Christicolis Norvegiæ
fuit benignus.

Interea bini athletæ fortissimi, Julino in Norvegiam profecti, admiranda
illic fortitudinis specimina ediderunt, donec à prorege Haquino trucidati,
singularem illi nominis gloriam pepererunt. Enimverò & Haquinus, ut gi-
gantum fuerat progenies, ita viribus corporisque mole suos æquavit ma-
jores, cujus genus deducit Evindarus poëta ad Hemingum, Othini filium,
& M. Adamus illi Freyerum, Scondiæ numen, assignat genearcham.

Hoc etiam anno memorat Schafnaburgius, Haraldum Daniæ regem
ab Imperatore prope Slesvicum, bello fuisse exceptum, pugnae subiticens
catastrophem.

Anno DCCCCLXXX. Proceres Danorum, Haraldo rigidius Chri-
stianæ religionis observationem mandanti, vehementer offensi, filio i-
psius Suenoni, repudiationem fidei, & impugnationem parentis, persua-
serunt; Qua Christianissimus occubuit princeps, Calendis Novembris,
& Roschildiæ illatus sepulchro, non obscuris innocentiae ac sanctimoniae
enituit argumentis. Impiissimus vero filius regnum adeptus universum,
Ecclesiam Christi truculenter persequebatur, Folchberto & Ottincharo
propterea Bremam ex Dania profugientibus Episcopis; Ac ne illic
interea ociarentur, hunc Adaldagus in Suioniam, & illum expedit in
Norvegiam cum plurimarum lucro animarum; Sed ipsemet tyrannum
accedens Suenottonem, frustra ipsum ad saniolem revocare mentem
conabatur.

Wlodemirus Moschoviæ princeps, acceptâ in matrimonium An-
nâ, Basilii & Constantini, Græcorum sorore Imperatorum, unâ fidem
suscepit Christianam, Russique omnes, multis vitiatam erroribus; Quam
hactenus tamen posterii mordicis observarunt, & novis interim cumu-
larunt.

Circa annum DCCCCLXXXI. Sueno blanditiis aggressus Emun-
dum Sueciæ regem, ipsum fraudulenter permovit ad subscribendum ini-
quæ limitum designationi, qua Scania, Blechingia & Hallandia regno

Gothorum fuerunt avulsæ. Hinc Emundus cognomentum Slemma natus, hoc est, provinciarum dilapidator. Etsi mox pœnitentiâ ductus, armis ditiones recuperare fuit conatus, quo in conflictu vitam & victoriam simul amiserat.

Anno DCCCCLXXXII. Victor hinc elatus Suenotto, in Julinenses, Danis subesse recusantes, arma convertit, à quibus captus, lytro insigni numerato, liberatur.

Torvaldus Islandus, in Saxonia Christo lucratus, inde secum adduxit in patriam quendam Fridericum, novæ peritiorem religionis; Quo adnitente, plurimi Islandorum idola contemnentes, Christo nomina dederunt.

Anno DCCCCLXXXIII. Sueno vindictæ cupidus, Julinenses demum invadit, ope Burislevi Vandalorum regis suffultos, & superatus ab hostibus capitur, auroque permulto libertatem secundo impetravit. Quamobrem furore magis succensus, tertio eosdem, pari tamen successu, impugnavit, cujus misertæ Danorum fœminæ opulentiores, congestis monilibus, captivum redemerunt principem, lytri precio destitutum; Quibus Sueno gratiam relaturus, illis facultatem impertivit capeffendi æqualem cum viris cohæredibus, hæreditatem, quâ deinceps usæ sunt prærogativâ.

Anno DCCCCLXXXIV. Ericus frater & successor Emundi, in Sueciæ ac Gothiæ regnis, tanto Suenonis infortunio sibi commodam ratus occasionem esse oblatam, avulsas recuperandi provincias, ipsum aggreditur, & trinâ potitus victoriâ, non Scaniam modo, Blechingiam & Hallandiam, sed totum Daniæ regnum suæ fecit jurisdictionis, adversario in Irlandiam profugiente, ubi novennio extorris delituit. Ita Deus rebellionem Suenonis in parentem, & apostasiam multavit. Verum Ericus Sueciæ, Gothiæ, Daniæ & Norvegiæ præpotens jam monarcha, ex his aliisque victoriis, cognomento Victoriosus decoratur.

In Islandia, zelo Torvaldi & Friderici, passim ædes sacræ fabricantur. Hinc autem post biennium, Torvaldo Hierosolymam peregrinante, res illic Christiana elangvit.

Anno DCCCCLXXXV. Ericus amplissimo Scandiæ non contentus imperio, armis quoque Anglos, Slavos & Estones, Curlandosque sibi tentat subjugare, sub hoc autem erupit rege quædam ex Scandia piratarum colluvies, dicta vulgò Ascomannica, quam Sigefridus Marchio, suis infestam ditibus, aggressus, XX Ascomannorum millia cecidit.

Anno DCCCCLXXXVI. Cum Ericus Scandiæ monarcha, Christianis non esset in ea mitior, quam fuerat Sueno, Saxoniamque crebrò infestaret, Otto III illud ægerrimè ferens, ferro ipsum perdomuit, & fœderis socium reddidit. Itaque religiosus imperator, ut aliquam Deo pro victoria gratiam referret, missò ad fœderatum regem episcopo, Poppone, viro sanctissimo, hortatur pro amicitia ipsum ad suscipienda Christianorum sacra. Erico autem Daniæque populo signa poscentibus, fidei veritatem adstruentia, præsul, in conspectu omnium, candentes inprimis ex ferro chirotechas, & deinde flagrans cerâ, igneque indusium, nudis manibus, corporeque gestavit reliquo illæsus, ac Christianæ veritatem religionis spectatoribus luculenter demonstravit.

Quo permotus miraculo Ericus, cum innumera Scandiorum frequentiam, undis prope Roschildiam lustratur Issfiordensibus, & hinc alterum nanciscitur cognomentum. Etenim à crebris dictus fuit victoriis, Victoriosus, à baptismo vocatus suscepto, Stenchil, hoc est lustratus; & ab annonæ sub illo ubertate, appellatus fuit Frugifer. Quæ cognominum varie-

rietas, anſam præbuit Sueciæ chronographis, binos hoc loco Ericos commiſcendi. Protinus vero ceſſat aliquandiu Chriſtianorum perſecutio; Eccleſiæ in Scondia reſtaurantur; Popponi thaumaturgo cura demum datur Arhuſienſis, Ripenſis, Ottonienſis & Slesvicenſis Eccleſiarum. Exploratio veritatis per duellum, Scondiis hætenus uſitata, exterminatur, geſtatioque in cauſa dubia, laminæ candentis, approbatur. Præfato denique inter Ottonem & Ericum bello, ſub vexillo merebat Cæſaris Olaus Trugotius; Aſt Haquinus Jerl, regis adhærebat partibus, ex illoque abiens Olaus, Angliam claſſe incurſavit, & delatus in Irlandiam, regis illic filiam ſibi deſponſavit, ac ibi aliquandiu pauſavit.

Anno DCCCCLXXXVII. XVIII Martii. Imperator, quicquid ſibi competeret juris in Slesvicenſem, Ripenſem & Arhuſienſem, Ottonienſemque Danorum Eccleſias, illud Adaldago impertivit archipræſuli univerſum, ipſas & Episcopos, horumque colonos, ab omni regia liberos pronuncians exactione, & veniam emendi prædia illis concedens.

Anno DCCCCLXXXVIII, XXVIII. Aprilis. Vitâ functo ſubrogatur Adaldago, Libentius, quo connivente, plurimi ex Anglia concionatores in Scondiam penetrarunt. Quando inſtructiſſima navigat claſſe rex Ericus, Islandos ad ſuam perducturus obædientiam, & Norvegiæ littoribus primum applicans, ut Haquino jungeretur armato, ab ipſo ad ſuperſedendum hac expeditione permoveretur.

Anno DCCCCXCI. Auspicio regis Erici, totam belli molem in Anglos transferentis, levant Scondii primum ibi tributum, ſcilicet X millia talentorum.

Anno DCCCCXCII. Gentiles Daniæ offenſi Erico, paſſim ceu idola ſubvertenti, & fidem Chriſtianam zeloſe propaganti, rebelles inſurgunt. Quos ille placaturus, licet apoſtaſiam ſimularet, tamen ab Ofſteno, procerum uno, trucidatur, & religio in Scondia iterum perturbatur. Furori autem paganorum tantisper cedens Olaus filius, in Sueoniam cum matre ſeceſſit Sigride, & Dani Suenonem, idololatriæ fautorem, ex Irlandia revocarunt.

Quamobrem Sueno, morte cognita Erici, Danorum ſuaſu patriam repetit, idololatriamque reſtaurat collapsam. Olaus etiam Trugotius ibidem exulans, obitu ſimiliter Erici animatus, ſoceri auxilio Norvegiam invadit, & jugulato Haquino Jerl, filiisque ipſius fugatis in Sueoniam, regnum ſubjugavit.

Anno DCCCCXCIII. Olaus, ingenti Suecorum potentia ſtipatius, in Daniam remeat, hancque, Suenone iterum profugiente, non difficulter ſibi reddidit obædientem. Hinc Norvegus, ſuis pariter rebus diffidens, Sigridem Olai matrem ſibi deſponſat, & regnum ſecurior gubernat. Ita foris ab hoſtibus non metuens quidquam periculi, domi ab æmulis regni bello impetitur, quos inter Haraldus, S. Olai genitor, qui declinaturus ſibi ſtructas ab Haquino Jerl inſidias, ante nonnullos profugerat annos in Sueciam, ubi piratarum cohortibus congregatis, Oceanum hætenus fuit obvagus, & nunc in patriam revocatus, Olao ſeſe oppoſuit, Sunlandiæque provinciam obtinuit. Quâ tamen mox ſpoliatus, in Sueciam revertitur, & Upſaliæ dolo Sigridis exurit, quod illi, vel ſponſo forſitan obloqueretur.

Anno DCCCCXCIV. Suenotto, priſtinâ cum Olao fretus amicitiam, exul Norvegiam adiit, quem ille velut hoſtem privigni repulit. Itaque Sueno cum Anſlavo, Norvegiæ regulo, etiam extorre, junctis copiis, menſe ſeptembri in Angliam appellit. Sed neque illic hoſpitio ſuſceptus, ab Edelredo, quod Anglus Olao, Sueciæ & Daniæ regi, eſſet confœderatus, in Scotiam conceſſit, ubi benignius ſuſcipitur, & paucis moratur annis.

Circa annum DCCCCXCV. Olaus Sueonum, Danorumque, & Olaus Noricorum incliti reges, Christo nomina dare cupientes, Johannem & Siguardum, Angliæ præsules, ab Edelredo rege impetrarunt, illorumque operâ probè informati & baptizati, subditis fidem populis sedulò inculcarunt; Quam tamen Sigridis pro tempore amplexari recusavit. Quando etiam Norvegus prima Nedrosianæ urbis, habitationisque regiæ collocat fundamenta, templo simul ibi, primo in Norvegia, fabricato. Corpora insuper sanctorum in Selio nunc primum innotuerunt, quorum calvariam unam signis proditam, & inde propterea per ethnicos allatam, Olaus aræ venerabundus imposuit Nidrosiensi.

Anno DCCCCXCVI. Olaus in Selium cum Sivardo regni episcopo, multisque Christianorum profectus, invenit integrum B. Sunivæ corpus, quod in templo, protinus ibi suscitato, decenter condidit.

Nec minus ille sollicitus de Islandorum & Gronlandorum conversione, illuc destinat Stephnerum Islandum, in Norvegia Christo initiatum, illiusque prædicatione multos Deo vero lucratur.

Interea quoque Suenotto in Scotia reversus ad cor, suam in Deum perfidiam agnoscit, & scelerum pœnitens, in gratiam cum illo, Ecclesiæque rediit. Deinde pro sua considerans prudentia, Daniam non sibi facilis, quam connubio reginæ Sigridis impetrato, restituendam, occultis illud nunciis dissuadet Olao Norvego, & suam ipsi filiam fraudulenter defert uxorem. Ille autem fraudis ignarus, oblatam cupidè amplexatur promissionem, & sub ethnicæ prætextu religionis, sponsam repudiat Sigridem, insigni præterea affectam contumeliâ.

Circa annum DCCCCXCVII. Dolum Sueno sibi pro voto cessisse plurimum lætatus, Sigridem poscit conjugem, obtinetque, & cum ipsa thronum Daniæ recuperat, non invito privigni consensu, inconstantiam Norvegi vehementer execrantis. Neque minus Suenonis fraudem Olaus detestatur, & dolum dolo compensaturus, Thyram, Dani filiam, nuper Burislavo Vandalorum principi nuptam, donis & blanditiis clam in sui adeo pellexit amorem, ut marito illa deserto, in Norvegiam ad Olaus profereret.

His Olaus turbis non immemor, fidei apud Islandos, Gronlandosque profeminandæ, illorum plurimos, industriâ Tangbrandi sacerdotis eò destinati, ad Christum perduxit. Et cognoscens primarios in his insulis viros quosdam, religionis obsistere innovationi, ipsos honorificè in Norvegiam invitatos, sedulò informatos, lustratos & insigniter donatos, in patriam remisit, cum maximo idololatriæ detrimento.

Anno DCCCCXCVIII. Ferogiensis insulæ populus, Islandis vicinus, zelo pariter Olai regis, ad sacra Christianorum suscipienda, hætenus stimulat, ac in iis fideliter eruditus, idolis nunc demum contemptis, in Christum verum Deum credit universus. Hoc etiam tempore Olaus Sueonum rex, Estridem, Boleslai Polonici filiam principis, duxerat uxorem, quæ Anundum genuit, Ingerdem & Estridem. Sed Amundum, Olaus ex concubina prius susceperat.

Circa annum DCCCCXCIX. Olaus Sueciæ, & Sueno Daniæ reges potentissimi, sacrum pangunt fœdus, de religione non suis duntaxat regnis proferenda, & stabilienda, sed quoque ad exteris Christo adversarias dilatanda regiones. Unde Suecus, suo difficulter voto satisfactum iri considerans, quamdiu idololatria Upsaliæ floureret, ipsius ac famosi pariter illic fani clanculum machinatur subversionem. Quam subodorantes & metuentes pagani, obsecrant regem, ut aliam pro arbitrio eligat regionem in Suecia vel Gothia, Christianorum idoneam commorationi, nec idola sub-

verteret Upsalensia, vel aliquem cogeret invitum ad sacra suscipienda peregrina. Illorum porrò consentit precibus Olaus, rebellionem subveritus, & Vestrogothiam eligit, urbemque pro metropoli Scarinam.

Pro eodem desudans pariter negotio in Norvegia Olaus alter, plenariam fermè Gronlandorum procurat conversionem. Verum Islandis nec dum illuminatis, Gisserum & Hialtum Christianos, magnæ autoritatis viros, præficit concionatores; Qui Thorgerum, insulæ nomophylacem, & supremum gubernatorem, inprimis ad Christum pertraxerunt.

Anno M. Thorgerus, Islandis in concionem vocatis, Christiani dogmatis manifestat veritatem, & idolorum prodit vanitatem, indeque populus persuasus, idololatriæ assentitur extirpationi, & fidei Christianæ subscribit propagationi, ad baptismi lavacrum properans universus.

Olaus Sueonum rex, hoc circa tempus, Gothiæ regnum in provinciam redigit, Sueoniæ perpetuò subjiciendam, ne amplius illa regnorum distinctio, pristinas bellorum produceret imposterum calamitates. Hinc permulto deinceps tempore, nec titulum, reges Suetici, Gothicum usurparunt.

Norvegius interea se adeò turpiter à Dano nuper delusum indignans, arma in ipsum molitur, & Sueno conjugis despectionem, filia seductionem, & Norvegiæ subactionem, Danis multo tempore prius subjectæ, quoque vindicaturus, advocato in subsidium privigno, immensam ex Dania & Suecia classem producit contra adversarium, in freto Cimbrico hostes animosè præstolantem. Quamobrem autumnii tempore, Norvegius Danis & Suecis hic congressus, profligatur, clamque de prælio evadens, in Syriam peregrinatur, ubi monasticen professus, vitam religiose finivit. Victores autem, Sueno, Olaus & Ericus, Haquini Jerl filius, Norvegiam inter se diviserunt. Ita pariter luit Olaus Trugotius occisionem Haquini Jerl, & quod extorri denegasset antea Suenoni auxilium. Nec conjunx Thyra suum tulit impunè scelus, quæ famis interiit acerbitate. Sed novi Norvegiæ domini, publico mandarunt incolis edicto, fidei susceptionem Christianæ, Gothebaldum ex Anglia vocatum episcopum, ipsis doctorem assignantes.

Cæterum S. Olaus in divisione exclusus Norvegiæ, ex Anglia modo in Normanniam abiit, Vilhelmum illius principem, & suum cognatum invisurus, ubi exhortatione Roberti, Rotomagensium præsulis commotus, sacrum ab ipso baptisma suscipit, & vitam deinceps Christiano dignam instituit.

Anno MI. Scondii, commilitones S. Olai, ex Normannia in Angliam reversi, Edelredum & incolas multipliciter affligerunt, donec XXIV milibus marcarum acceptis, paulisper conquiescerent.

Anno MII. Edelredus, Scondios nihil discriminis ibi formidantes, fraudulenter aggressus, quotquot illorum depræhendit, trucidavit, nec ætati, nec sexui, ullam ducens rationem.

Anno MIII. Tam indigna suorum clade, Sueno, Olaus, & Ericus Jerl, Dania, Sueciæ, Norvegiæque reges, meritò provocati, bello Edelredum adoriri constituunt, illique Sueno præfectus, aliàs Anglo propter suam offensum repulsionem, decennio ipsum graviter cruciavit. Et Suenonis interea S. Olaus militiam secutus, strenuam illi navat operam, confidens aliquantulam Norvegiæ portionem, tali se obsequio promeriturum.

Anno MVI. Exercendæ consuetudo monomachia, pro veritate hætenus elicienda, velut minus æqua, proscribitur ex Islandia.

Anno MX. Jutia in binas duntaxat Episcopas dividitur, cessante Arhusiensi & Ottoniensi; Quando in Scondiam Sueno destinavit ex Anglia Gerbrandum, ab Elnoto Cantuariensium Archipræsule consecratum Antistitem,

ftitem, qui Selandis atque Scanis aliquandiu cœlestia pandebat oracula, velut Asmundus Sueonibus, unâ huc ex Anglia adveniens.

Anno MXI. Ericus Jerl opem Suenoni laturus, copias per Oceanum traducit in Angliam, filio Suenoni & Haquino germano, suam in Norvegia ditionem committens gubernandam. Itaque S. Olaus de auxilio Suenottonis desperans, Erico absente Norvegiam decrevit subjugare, illamque frustra, paucis stipatus copiis, impugnavit.

Anno MXII. S. Olaus in patria repulsam passus, & nactus quædam à Sivardo vitrico subsidia, paternam de Sueonibus mortem statuit ulcisci, hacque populatur æstate accolas Meleri lacus; Verum autumnus tempore, ab exercitu Suetici regis, sibi reditum comperiens per Stokfundium esse prohibitum, isthmo Agniftiæ noctu perfosso, in oceanum salvus evasit, ac sub Gotlandia perhyemavit. Ita vero isthmus effossus, flumini præbuit Stocholmiæ australi exordium.

Roschildensis in Dania fertur hoc fundata tempore Episcopa, sumptibus Suenottonis, primumque accepisse præfulem Gerbrandum. Crypta etiam Lundensis ab eodem perhibetur rege nunc inchoata, inque ipsa Bernhardum Anglum requiescere.

Anno MXIII. Hybernâ sub Gotlandia S. Olaus deferens stationem, Angliæ prorâs obvertit, & timens vindictam Suenonis ob clades Norvegiæ ac Sueoniæ illatas, Edelredi cæpit partibus adhærere. Modò tamen Dânus totâ potitus Angliâ, horrendam in incolas exercet tyrannidem. Verum IV Januarii, Libentius Scondiæ Archimandrita, Bremæ decessit, & Unvannus cathedram accessit, qui Olao Sueonum regi Christianissimo amicissimus, plurimis sæpius ab illo donatur mnemosynus.

Anno MXIV. Sueno contumeliosus in S. Edmundum, ab illo se confodi palam vociferatur, & miseram actutum efflavit animam, & corpus Eboraci tumulatur.

Mox parenti Canutus, III Februarii, in throno Angliæ subrogatur, qui minus potens ad reprimendum Anglos, Edelredo protinus adhærentes, auxiliares ex Scondia copias adducere cogitavit. Ericus Jerl nunc quoque vitam in Anglia morte commutavit, & filius Norvegiæ provinciam acceptavit gubernandam.

Anno MXV. Canutus nuper in Scondiam reversus, præter insignem ex Dania collectum exercitum, ab Olao fratre, Sueonum & Noricorum rege, non contemnendas accepit cohortes, quibus cum in Angliam regressus, Edelredo multum negotii faceffit.

Hoc etiam tempore Unvannus, assensu regis Olai, Scaram Vestrogothiæ constituit regni metropolim, illic Thurgothum deputans primum antistitem; Qui Estridem, Olai conjugem, Anundum filium in baptismo Jacobi nomine donatum, & binas filias, Ingardem ac Estridem, Emundumque ex concubina genitum, fonte sacro abluit. Thurgothus deinde prædicationi se accingens, multos Vestrogothorum ad ovile Christi pertraxit, tantumque cæpit ibi religio incrementum Christiana, ut post decennium, MC per Vestrogothiam constructæ viderentur passim ecclesiæ. Unde nusquam in Scondia, etiam hodiè tot conspiciuntur templa, quot in Vestrogothia.

Annum circa MXVI. Ingardis Olai filia, Jarislavo Novogardiæ nupserrat duci, quæ neptis fuit Boleslai Polonorum principis; proneptis vero Geisæ, Ungarorum regis.

Egelrado Anglorum regi diem mors dixit supremum, & commilito ipsius S. Olaus, in Normanniam profectus, filios Angli, Edmundum & Edvinum, in patriam reducit, contraque Canutum producit. Hic proinde se parum aperto Marte effecturum considerans, ad alias confugit artes, &

spon-

spondet S. Olao portionem Angliæ, Novegiæque, si Edmundum suo vellet inducere consilio, ad divisionem regni faciendam. Obtemperat Olaus; Anglia, svasu illius, Edmundum & Canutum inter distribuitur, & tamen consultor nihil ex ea consequitur. Ideoque succensens graviter Canuto, comparata classe, militeque Norvegiam acriter impugnat, expugnat, atque hac occupat ætate, vitrici & quorundam auxilio procerum. Adversariorum verò primarios occidit, & Suenonem Erii filium in Sueciam, Haquinumque in Angliam profugere compellit; Ipsemet Nidrosiam ex Vichia profectus sub tempus brumæ, civitatem restaurat; Ecclesiam S. Clementis illic suscitavit; Leges Haquini Adelstenii nonnihil auctas denuo promulgat, & cultum abrogat idolorum ubique, ac reluctantes huic pio mandato, vitâ bonisque spoliavit.

Anno MXVII. Suecus Norvegiam recuperaturus, illuc ablegat exercitum, qui, ductore in via mortuo, quem existimo Suenonem Jerl extitisse, in Sueciam delabitur. Norvegus autem illa liberatus formidine, prohibet servitoribus Sueci census levare, & monitus, ut se igitur vasallum Canuti & Olai agnosceret, præcisè abnuit, bellumque ipsis denunciavit, & Norvegis mercimonia cum Suecis quælibet interdixit. Hoc itaque incommodo uterque commotus populus, crebrisque suorum cædibus, & bonorum direptionibus, reges ad pacem seriò hortatur, tali proposito transactionis medio, nimirum, ut Norvegus filiam posceret Sueci uxorem, & cum ipsa tranquillam regni possessionem. Quod hic inprimis proterve rejicit consilium, & demum à conjugè, Ragvaldo Vestrogothiæ comite; Optimatibus aliis, & reliquis incolarum, persuasus, consentit, Estridisque Tonsbergam honorifice destinata, Olao copulatur, & pax comprobatur. Quâ Norvegus, focero vivente, fruebatur illibatâ, interea sedulam religionis propagationi per se, aliosque impendens operam. Quando rigidis admodum S. Olai edictis in idololatrias prolatis, bini regulorum offensi, rebellarunt, & ipsis protinus superatis, uni oculos eruit, ac alteri linguam præscidit, ita gentilium compelescens tumultus, Christumque ipsemet pagatim incolis annuncians.

Canutus jam cognomento Magnus, per obitum Edmundi, monarcha factus Angliæ, ut incolas sibi redderet fideles, Emmam Normannici principis filiam, & viduam Edelredi, sibi conjugem delegit, matrem Canuti ac Gunildæ. Verum ex altera uxore vel pellice, Alfuina, suscepit Haraldum & Suenonem. Filios vero Edmundi competitores throni Anglici propinquiore, regi Sueonum misit perdendos, quorum ille miseratus, eos Stephano affini Ungarorum regi, commisit educandos.

Odincarus Junior, insigni adolescens indole, à Canuto agnato vocatur in Angliam, illic Philosophiæ operam daturus. Verum senior Odincarus, præful multæ scientiæ & sanctimoniæ, ac filius Tochi, Vensyselensium in Jutia Ducis filius, jam Bremæ mundo valedixerat.

Anno MXIX. Canutus, pacatâ hætenus Angliâ, Daniam invisit, quando Norvegiam S. Olao ademisset, nisi filiam Olai fratris habuisset uxorem. Hac de causa ipsi reconciliatus, poscenti spondet se missurum ex Anglia concionatores, & Olao Sueonum regi, Scandici gnaros sermonis.

Anno MXX. Canutus in Angliam reversus, nec immemor promissum, Regnerum, ab Elnoto Cantuariensium Archipræsule, consecratum Antistitem, destinavit in Daniam, qui Ottoniensem consequitur cathedram; Grimchilum in Norvegiam, ac B. Sigfridum ab Eboracensi ad Episcopalem promotum fortassis dignitatem Archiepiscopo, in Sueciam ablegavit; Isque Deo percharus episcopus, per Daniam ingressus Gothiam australem, comitibus Vinamanno, Unamanno & Sunamanno, sua de sorore
vel

vel fratre genitis, atque ordinis Cluniacensium sectatoribus, mox indegenas Verendiæ cæpit Christi nomine compellare.

Hic aliquandiu subsistens, non paucos convertit Gothorum, & visione per somnium monitus angelica, in fundo, vulgariter Ostrabo, & monte Gelboge dictis, fabricat ecclesiam, quam, neophytosque præfatis commendat monachis, & accitus à rege Olao Scaram festinat. Ille siquidem Vestrogothiâ magis delectatus Christiana, Scaræ libentius, sicut etiam propinquus in arcibus, Aranensensi videlicet & Husbyfensi, pro tempore morabatur. Quem successores in throno imitati, plus quam annis deinceps centum, Vestrogothiam regiâ frequentius dignabantur mansione, causâque inducti eâdem, non Scaram solum, Husbyfium & Aranesium intereâ temporis, & diutius, incoluerunt, sed etiam Levenum, Ingatorpium, ac Vifingensem inhabitaverunt insulam.

Sanctus vero Sigfridus ad Christianissimum perveniens regem, velut angelus cælo missus, suscipitur, & ab ipso rogatus, pro fidelium sepultura, trina illic cæmeteria consecravit, nimirum in Fricheracher, Girkhem & Angerstad. Nec solum Gothi, Sueonesque, B. Sigfridum agnoscunt Apostolum, sed etiam Norvegi, quod hos subinde pariter inviserit; illorum conversione ac S. Olai conversatione plurimum delectatus; Præcipue tamen pro Suecorum & Gothorum salute desudavit annis plurimis, apud hos tandem sibi continuam deligens mansionem.

Anno MXXI. Unvannus Scondiæ metropolitanus, ægre admodum tulit, quod huc Canutus, se inconsulto, tot ex Anglia destinaret prædicatores. Illius porro indignationem Norvegus, plus quam Anglus formidans, Grimchilum Bremam quantocyus ablegat, hacque motus obædientiâ Unvannus, & simul perpendens, quam messis Scondiæ copiosa, raros haberet operarios, Anglosque Scondicæ peritos linguæ, huic magis negotio idoneos esse, quam Saxones aut Belgas considerans; Grimchilum sibi fidelitatis juramento obstrictum, in Norvegiam remisit.

Circa annum MXXII. Pagani Verendiæ, propter injunctam adulteræ pœnitentiæ, & sibi negatam cum fidelibus sepulturam, utque preciosa Ecclesiæ potirentur suppellectile, relictos ibi à B. Sigfrido viros religiosissimos, innocentissimosque occiderunt, & opibus Ecclesiæ direptis, detruncata cæforum capita, urnis inclusa saxo gravatis, stagno propinquo demerserunt. Quo percussus nuncio episcopus, regis implorat opem, huicque cum exercitu in gentis totius extirpationem adventanti, fiunt supplices Verendenses, & veniam obtinent B. præfulis intercessione, auri multum contributuri; Quod acceptare nolens B. Sigfridus, illius loco amplissimos impetrat fundos ab Olao, aurum capeffente, in Hoff & Thiurby, ex quibus deinceps Episcopa fundatur Wexionensis. Gunnarus tamen Grœpa, regionis dynasta, cædis author primarius, à rege proscriptus, fugit in Blechingiam, illicque miserrimam efflavit animam, & martyrum capita signis prodita, cum lacrymis S. Antistes decenter humavit.

Gronlandi & Ferogiani se Norvegiæ submitunt, non Islandi, quamvis ipsos S. Olaus ad obædientiam sollicitasset. Illuc nihilominus, sicut etiam ad Gronlandos & Ferogienses, crebrò expedit præcones Evangelii.

Odincarus junior insulam jure meritissimo nactus Ripensem, plurimis ipsam ornavit prædiis; Ideo privilegium obtinuit, ut superstes quamdiu foret sua profapia, Ripensi sola cathedræ præfules esset datura. Quam verò uterque Odincarus de Scondica sunt Ecclesia præclarè meriti, non silet historia, ut neque illorum in cælo memoria & gloria sempiterna.

Anno MXXIII. Richardus Normannorum dux, à sororio Carnotensium Comite, impugnatus, opem Scondicorum regum implorat, &

confanguinitatis jure classem hinc obtinet instructissimam. Sed interim, rege Gallorum sequestro, reconciliatus adversario, auxiliares remisit cohortes, insigniter ornatas & donatas.

Divus traditur Olaus prima cathedralis apud Nidrosienses, posuisse fundamenta ecclesiæ, quæ admirabili deinceps magnificentia, sumptuque incredibili, ad fastigium tam excellenter procreverunt, ut illa quondam basilica, inter septem orbis miracula, octavum non immeritò censeretur, quæ hac tempestate ne umbram quidem retinet pristini splendoris.

Circa annum MXXIV. Morte abripitur Olaus, Suecorum rex Christianissimus, & longiore dignissimus vitâ, ac Scaræ honorifico conditur tumulo, Sueonum, Gothorumque lacrymis affatim immadente. Is primus Suecorum monarcha Christianus ideò plerumque scribitur, quod zelo illius omnium maxime fuerit religio Christi per Gothiam, Sueciamque propagata, & cuilibet incolarum, ipsam suscipiendi libera concessa potestas. Cognomentum vero Scötkonung, quod gremio portabatur, & Skotkonung inde sortitus est, quod persuasione Præsulum Anglicorum, regno imposuerit, Romfchot, censum videlicet Romanum, alias denarium S. Petri dictum, quotannis à quolibet indigenarum, qui trinas denariorum possideret marcas, præter vestimenta & arma, solvendum, Romanque destinandum, quæ multis observata seculis deinceps consuetudo.

Paternum protinus thronum acceptat Anundus Jacobus, juvenis quidem ætate, verum probitate ac pietate, sapientiâque quoslibet antecessorum præcedens, & favore subditorum insigniter florens. Ipso rerum in Suecia potiunte, Christi per regnum cognitio quaquaversum fuit profeminata, sed postmodum fermè conculcata. Canutus autem Daniae & Angliæ rex, obitu fratris intellecto, gaudet sibi oblatam invadendæ Norvegiæ occasionem, & actutum Olao mandat, ut se vasallum Daniae agnosceret, censusque penderet ex Norvegia annuos, vel armis ad imperata cogendum faciendâ. Quamobrem Norvego illud obsequium penitus averfante, bello se Canutus accingit, quod ipsum sollicitè facit quoque Olaus, ac Jacobus Sueciæ rex à sororio imploratus, patruum detestans avaritiam & perfidiam. His deinde Canutus in Scania congressus, insigni eorum stratagemate profligatur.

Anno MXXV. Canutus, quod ferro nequivit, auro effecturus, potentiores Norvegiæ proceres, Olao clanculum infestos propter extirpationem idololatriæ & diabolicæ magiæ, severamque piraticæ inhibitionem, largitionibus ad suas pellexit partes. Horum itaque conspuratione, Canuti roboratâ subsidio, sanctus princeps regno expulsus, ad charissimum in Sueciam cum uxore, liberisque secessit levirum, regem Anundum, ubi susceptus perhumaniter. Canutus vero in Norvegiam vocatus, festinanter advenit, & regnum protinus occupatum, pro regi commendat Haquino Jerl, sororis filio, inque Daniam remeat, cum triumpho non satis honestè obtento,

Hunc circiter annum B. David, audita nepotum cæde B. Sigfridi, & ipse martyrii cupidus, ex Anglia in Gothiam festinus migravit, ac non paucis in Verdensium quoque informatione annis consumptis, Sueciam ascendit; Vesmannos suscipiens erudiendos, habitansque prope Suaningensem diu ecclesiam, in prædio eapropter *Muncketorp* nuncupato, quod illic cum aliquot sui ordinis moratus sit monachis. Ex hoc autem primo Sueciæ cænobio, S. David Abbas concionatores per regnum continuo emittit, & ipsemet pariter doctrinâ, miraculisque, plurimos gentilium ad salutare Christi dogma pertraxit, donec hujusmodi fessus labore, spiritum cælo, & corpus Muncketorpii faustus terræ tradiderit.

Circa annum MXXVI. Valfridus, natione Anglus, de contubernio forfitan S. Davidis, contumacibus concionans Sueonum quibusdam, zeloque percitus, arrepta securi, propinquam Thoronis statuam demolitur. Quo circa mox à furente trucidatus plebecula, gloriosum pro Christo subiit martyrium.

Quamvis Anundus S. Olao insignem Sueciæ portionem obtulerit, tamen uxore, liberisque hic relictis, maluit in Russiam ad congenerum proficisci Jaroslavum. Qua etiam æstate Haquinus, Norvegiæ prorex, in Angliam, gratia nuptiarum, navigavit, illisque transactis, cum uxore sub initium autumnus, inde solvens submergitur.

Anno MXXVII. Quidam Norvegiæ proceres Haquini morte nequam tristati, quod nec ille, nec Canutus pactis stetit, & patriam crudeliter afflixissent, occultis in Russiam nunciis expeditis, Olaum inde revocant, spondentque auxilium.

Anno MXXVIII. Suasoribus S. Olaus obtemperans, in Sueoniam re meat, & auxiliares hinc atque ex Norvegia nactus copias, cum tribus armatorum millibus in patriam festinat; Quem adversarii, X millibus stipati pugnatorum, in villa excipiunt Stichelstadiana, XXIX Julii, prælioque commisso, victores evadunt, & cum præcipua commilitonum parte corruit Olaus, ac loco pugnae sepultus à quodam clanculum amico, prodigiis innotuit, Nidrosiamque translatus, denuò humatur.

Hoc autem fauciatus prælio Haraldus, S. Olai frater uterinus, fuga in Sveciam relabatur, & inde cum Magno fratris occisi filio in Russiam contendit; Ubi aliquandiu moratus, porro Constantinopolim pergit, inque Cæsaris militia, singularem fortitudinis gloriam, ac peculiarem sibi annis aliquot thesaurum comparavit. Verum Canutus de pugna certior factus memorata, victoribus summoperè gratulatur, amplissima ipsis præmia, & toti regno spondet privilegia, nihil minus quam promissa exequens. Etenim regno mox filium obrudit Suenonem, qui parentum consilio tantopere Norvegos triennio afflixit, ut ipsos rebellionis in S. Olaum pœniteret, & de filio in regnum Magno quantocyus advocando, frequenter deliberarent.

Anno MXXIX. Unvannum Bremæ mors, XXIX Januarii, abripuit, & Libentium II fors melior in cathedra substituit. Quando similiter fatorum succubuit violentiæ, S. Poppo, Slesvicensium Antistes.

Anno MXXX. Thurgothus, Vestrogothiæ præful, hærens valetudinis gratiâ recuperandæ aliquandiu Bremæ, illic morbo epilepsiæ finivit vitam, & Scarensibus à Libentio episcopus Gotfscalcus quidam ordinatus, otium tanto prætulit negotio, sicque pastore Vestrogothia proprio mansit orba, donec S. Adalvardus illi destinaretur.

Anno MXXXI. Præfules Scandiæ, Odincarus Daniæ, Sigfridus Sueciæ, & Rodolphus Norvegiæ, novo præstituri obedientiam Archiepiscopo, Bremam navigarunt; Quos Libentius audita & collaudata gentium conversione, ad vineam porro excolendam, cum amore ac honore, lubens remiserat. Quo tempore B. Sigfridus, de pluribus in tanta messe sollicitus operariis, Omundum Suecum, Bremæ tradidit eruditione ac religione imbuendum. De Selandis quoque episcopo destitutis, Libentius curam gerens, Achonem ipsis destinavit.

Interea potentissimus Angliæ, Daniæ & Norvegiæ rex Canutus, Romam versus votivam suscipiens peregrinationem, hoc itinere in criminum expiationem plurimas erogat elemosynas, & urbem ingressus, coram sepulchro SS. Petri & Pauli provolvitur, vitæque spondet emendationem, & à Johanne obtinet Pontifice, ut peregrini ex Anglia & Dania Romam proficiscentes, essent impostorum immunes à vectigalibus in Italia solvi passim consuetis.

Demum inde regressus, & imperatori Conrado amicè congressus, ipsius filio suam desponsavit filiam.

Anno MXXXII. Hermannus Libentio de vita migranti Bremæ succedit. Et hoc floruit tempore apud Norvegos S. Halvardus, pietate in Deum, & charitate erga proximum conspicuus, hancque propter occisus, multis diu signis illustratur, ac XV Maij, dies illius memoriæ dedicatur. Fuit vero Halvardus S. Olai consobrini, utpote illustri genitus patre Veberno, & matre Thorâ, Gudbrandi comitis filia, sanctique regis materterâ.

Beatus similiter Enevaldus, Norvegis, hoc prope tempus, fuerat quoque venerationi, & calendis Juliis, festivitatem illius quotannis celebrarunt. Atqui apud Sueones hac ætate citeriores, quidam peregrinus, Ericus, Christum annuncians, capitis obruncatione palmam martyrii, & honorem in cælo pro laboribus in terra promeruit.

Anno MXXXIII. Inaudiens Thryggo, filius Olai Thryggonis, exul, Norvegos Suenoni ob tyrannidem offensos, copias in exteris comparat regionibus, & regressus in patriam, alacriter tyrannum oppugnat, ab illo tamen superatus, occiditur. Itaque fortunatius Scondii, Thryggonis contranei, hæctenus Italos impugnarunt, utpote qui regnum hoc anno Neapolitanum feliciter sunt auspiciati.

Anno MXXXIV. In sepulchrum descendit Hermannus, Nordalbingorum & Scondianorum metropolita, Berelinusque, seu Alebrandus exedram conscendit, qui antecessorem imitatus, gentium non magnopere studuit conversioni. Hanc tamen rex Anundus in Sueonia minimè neglexit, quamvis bellorum tumultibus crebrò esset impeditus; Cujus etiam secutus est militiam Sueno Estritius XII annis, interea filiam Anundi, Gude, ambiens, & illam deinceps obtinens uxorem. Natus autem fuit Sueno patre Ulphone Sprachelegio, illustris in Suecia profapiæ viro, & matre quidem Estride, Canuti Magni sorore; A qua Suenonem Danici scriptores appellant Estritium, ipsum erubescens immerito Ulphonidem nuncupare, propter figmenta quædam Saxonis de avo Ulphonis vanissima.

Sed primordio veris, jugum Norvegi Danicum & Anglicum haud diutius sufferre valentes, binos occulte ablegant optimates in Russiam; Qui Magno humiliter congressi, ab illo cæsi veniam parentis flagitant, & ad suscipiendum patriæ afflictissimæ gubernaculum sedulo invitant.

Anno MXXXV. Magnus votis Noricorum consentiens, ex Russia & Suecia prægrandem cogit exercitum; Quo cum per Jemptiam intelligens Sueno ipsum adventare, & incolarum pertimescens insidias, sibi vehementer infestorum, præsubitâ petit Daniam fugâ, Magnusque nullo adversante, Norvegiam suo submisit dominio. Canutus interim filia intentus nuptiis, quam Henrico imperatoris filio nuptum dederat, Suenoni nequit succurrere; Alios quoque inter filios regna modo partitus est, Angliam Haraldo, & Daniam Canuto, assignavit.

Anno MXXXVI. Ineunte, moritur in Dania Sueno ex Norvegia profugus; Verum XII Novembris Canutus pater illius clarissimus, naturæ debitum persolvit, Vintoniæ tumulatus, & superstites sceptrâ capessunt filii memorati.

Anno MXXXVII. Canutus II. Danorum rex, Norvegiam revocaturus ad obedientiam, primo vere armatus illam ingreditur, quem Magnus haud imparatus excepit; sed procerum interventu ea placantur conditione, quod alterutro vitâ functo, demortui regnum superstes acceptaret.

Anno MXXXVIII. Magnus proinde nullum amplius formidans adversarium, vindictam cædis paternæ ocepit machinari, prima-

rios ficariorum proscriptione, bonorumque plectendo confiscatione.

MXXXIX. Nimum fenefcenti Odincaro, deputatur Ripæ coadjutor à Bezolino Christianus. Verum priori anno Rodolphus Slesvicenfibus dabatur Antiftes.

Anno MXL. Haraldus morte compulfus, Angliæ diadema fratri Canuto assignavit, qui Daniæ fimul insignibus per fequens fulgebat biennium. Magnus vero paternæ intentus apotheofi, argenteo S. Olai corpus imponit loculo. Sed in Gothia vergens B. Sigfridus in fenium, cognatum ex Anglia vocat S. Eſchillum, qui deinceps Sudermannorum designatur antiftes, apud Forſenſem reſedens Eccleſiam. Nec multo poſt tempore, ſanctus præful Sigfridus, immenſis pro Chriſto deſeſſus laboribus, ipſi coronandam reſtituit animam, XV Februarii; Quem poſtea diem illius natalem, Eccleſia Sueonum decrevit ſollennem, & præcipue Vexionenſis, quæ ſacras corporis exuvias, reverenter humandas ſuſcepit.

Anno MXLII. Canurus Angliæ ac Daniæ rex, VIII Junii per mortem utrique valedixit gubernaculo, Vintoniæ paterno humatus ſepulchro. Abſolutis autem exequiis, Edvardus frater uterinus thronum conſcendit Angliæ, & Magnus ex pacto ſubrogatus in Dania, Norvegiam repetit, Suenone Eſtritio in illa prorege conſtituto. Atqui cum ipſe regni optimates ad ſe fraudulenter pertraheret, abſolutumque ſibi vendicaret dominium, Magnus non immerito exacerbatus, poſtquam Julinenſes jugum recuſantes Danicum, compeſcuiffet, in rebellem convertit ſigna Suenonem victorioſa. Hoſtis autem congregari non audens, in Suecia captat refugium, ibique naſtus ſubſidium ab Anundo rege, ac Tuphone Jerl, frequenter Daniaſe infestat.

Anno MXLIII. Alebrandus vitæ ſtadium emenſus, Adalberto infulam porrigit Bremenfem, totiuſque Scondiæ relinquit procurationem. Qui extemplo hortatus, gentium prædicatores, ad ſtrenuam Chriſto operam navandam, nulli parcit labori, vel impenſis, XXX quibus federat annis, pro Scondianorum converſione. Interim vero Epifcopos, IX in Dania; VI in Sueciam, & II in Norvegiam, ordinavit, quos inter vir religioſiſſimus fuit Egiſo, ad Scanos miſſus, etiam Blechinganos, Hallandos & Borcholmenſes, Chriſto ſubjugavit.

Alter horum Stephanus, qui Helſingis, Schifinnis, Jemptis, Angermanis & Bothnienfibus, viam ſalutis æternæ demonſtravit, ac demum in Helſingia ab infidelibus occiſus, in Norala ſepelitur. Tertius erat Johannes Hiltinus, primus Byrcenſium epifcopus gentiumque vicinarum. Anno denique præſenti Odincarus junior, ſanctiſſimus Ripenſium præful, vitæ finem impoſuit, Chriſtiernum habens ſucceſſorem.

Circa annum MXLIV. S. Vilhelmus natione Anglus, olim Canuti Magni archigrammataus, pedo decoratur Roſchildenſi, qui non paucis ſimul annis Sconenſium & Fionenſium fidelem geſſit curam. In Dania etiam commorans Magnus, Slesvicum, collocuturus cum Archiepiſcopo, proficiſcitur, ubi ſororem, Ulphildem Ordolpho Vandalorum principi, deſponſavit.

Anno MXLV. Vandali Magno ſuccenſentes ob cladem Julino illatam, ipſique congregantes, XV hominum millia amiſerunt. Hactenus verò Haraldus Magni patruus, inſignem terrâ, marique præſtat operam Michaeli, Græcorum imperatori, Aſiam populans, & multum illic auri cumulans. Deinde Hieroſolymam profeſtus, ſepulchro Domini ſuam exhibuit liberalitatem ac pietatem, indeque reverſus parat reditum in Ruſſiam; Quem ægerrimè ferens Cæſar & mater Zoë, Haraldum accuſat ſpoliatæ

Aſiæ,

Asiæ, & ipsum ideo captivat. Verum auxilio amicorum mox liberatus, hoc profugit tempore ad Jaroslavum Ruffiæ principem, cujus filiam & Olai Scotkonung neptem, ibi conjugem obtinuit. Altera verò Jaroslavi filia nupsit Henrico, Gallorum regi, genuitque Philippum; Et tertia Andreæ Ungarorum principi copulata, Salomonis mater evasit.

Anno MXLVII. Haraldus Jacobo Anundo fretus, velut uxoris avunculo, cum ipsa festinat in Sueoniam, & illius patrocínio mediocrem Norvegiæ portionem impetrat, Magnoque vicissim non modicam sui partem thesauri donat.

Anno MXLVIII. Sueno Estritius indignans se utroque regno profusus exclusum, Daniam invadit, censusque colligit; In quam propterea Magnus & Haraldus ex Norvegia ducunt exercitum, ipsumque inde pellunt. Deinde victor Magnus morbum in classè contrahit, & mortem sibi comperiens imminere, Suenoni Daniam, & Haraldo assignavit Norvegiam, ac tandem mortuus hoc autumno, Nidrosiam deportatur, multoque incolarum gemitu ibidem prope tumulum parentis humatur. Sueno autem princeps, eruditione ac religione præclarus, ita regno potitus Danorum, Gudam Suetici regis filiam, sibi propinquo nimium sanguine junctam, citra præsulum consensum duxerat uxorem.

Anno MXLIX. Cum Vilhelmus & Eginus aliquandiu regi suasissent repudium Gudæ, quod illius esset amitino nata, nec ipsum permovissent, tandem insurgunt Papa & Archipræsul Adalbertus, difficulterque admodum compellunt Suenonem ad obtemperandum Ecclesiæ, cognatamque repudiandum. Sed Gude, mulier religiosissima, lubens admittit divortium, & reversa in patriam, Deo vitam egit gratiorem, donec à Thore Suenonis concubina veneno tolleretur. Interim fortassis, cænobium illud Vestrogothiæ Gudhemianum, de suo fundavit nomine, dotavitque.

Anno ML. Haraldus, qui propter animum ferocem & pugnacem, fulmen nuncupatus est septentrionale, ac malum fatale, Norvegia non contentus, Daniam Suenoni machinatur subducere. Quamobrem LX navium classè Jutiam invadit, & præter alias illi clades passim allatas, Slesvicum flammis incendit, & naves conscendit prædis onustas, hostemque Sueno fugientem armatus frustra persequitur. Hæc in Dania contigerunt, sed in Islandia generali ordinum decernitur consensu, ut imposterum ecclesiastico jus cederet politicum.

Anno MLI. Laudatissimus Sueonum rex Anundus Jacobus, terrenum cœlesti feliciter regnum commutans, paterno Scaræ sepulchro infertur, unaque florens sub illo patriæ conditio. Etenim illi Emundus, frater nothus, cognomento Annosus, subrogatus, non magnam religionis & æquitatis curam habuit, inde utrâque in regno susque deque ferebatur. Ad hunc etiam perveniens regem Omundus, B. Sigfridi quondam Bremæ in studiis alumnus, qui Romæ esset passus repulsam, in Polonia ordinatus est archiepiscopus, & ideo geminam sibi nunc crucem curaret præferendam, ab illo pro regni metropolitano suscipitur. Nec melior fuit hoc tempore conditio Norvegiæ, quam Sueciæ: Siquidem horrendo flagrat illa civili incendio, propter Haraldii tyrannidem exorto, quod opprimit ille nova tyrannide, trucidatis & fugatis patriæ defensoribus, injustitiæque osoribus.

Circa annum MLII. Adalbertus, Scondiæ primarius antistes, fraude Omundi cognitâ, minus etiam sanâ Sueones doctrinâ imbuentis, Adalvardum Ecclesiæ Bremensis decanum, multis virum dotibus illustrem, Vestrogothis destinat episcopum. Atqui Omundus indigena regis

gis & plebeculæ nixus favore, prævaluit alienigenæ, ac repulsi miseratus Adalvardi religiosissimus princeps Stenchillus, donis ornatum ad Gude reginam perduxit incolumen, indeque sanctus præsul Bremam revertitur.

Anno, vel prope MLIII. Vindicat Deus contemptum legitimo irrogatum episcopo; Nam unicus Emundi filius, nomine Anundus, à patre ad subigendam Amazonum regionem cum immenso destinatus exercitu, illic veneno fontibus immisso, commilitonesque interierunt universi.

Anno MLIV. Eundem propter despectum Sueones, & Gôthi, tantâ cælitus præssi annonæ penuriâ, ut homines, pecudesque fame perierint, ac incolæ tandem numinis agnoscentes flagellum, S. Adalvardi consenserint revocationi, & illum per legatos ab Adalberto humiliter postularint. Quando simul Bremæ Islandorum & Gronlandorum constituti oratores, impensè concionatores quoque flagitarunt.

Circa annum MLV. S. Adalvardus in Sueoniam reversus, summo incolarum gaudio suscipitur, & Vestrogothorum constituitur episcopus, tanta florens sanctimonia, ut imbrem ac serenitatem, quoties poscerent, indigerentque Sueones, suis de cælo precibus impetraret. Itaque plurimos ille ad cælestis agnitionem veritatis pertraxit, inter quos fuere Vermelandi.

Sed Islandis misit Adalbertus Johannem, natione Scotum; Gronlandis Albertum, & Orchadensibus Thuroolphum, ac horum quidem cura nunc primum Bremensi demandatur Archiepiscopo à Pontifice Romano, qui Anglorum & Scotorum prius auscultassent episcopis.

Hoc mundi ævo S. Bothvidus, incola Sudermanniæ, in Angliam mercandi gratia profectus, nobilissimas in patriam reportat merces, synceram videlicet Christi agnitionem, quam in patria vicissim cum plurimorum expendit Sueonum salute.

Anno MLVI. Islandi suæ peritum linguæ cupientes episcopum, Islevum primariâ illic ortum familiâ, & litteris Erphordiæ insigniter imbutum, Romam ablegant ordinandum.

Anno MLVII. Islevus inde ad suum remissus metropolitanum, Bremæ festo sanctissimæ pentecostes inauguratur, & patriotis assignatus antistes, ad illos revertitur, quos, Gronlandosque, diu fidelissimè informavit.

Anno MLVIII. Islevus ex prædio suo Scaltholteni hæreditario, Ecclesiam illic fundat primus cathedralem, & scholam trivialem. Islevum porro, & nonnullos successorum, sicut etiam quosdam in Scondia hujus temporis Episcopos, quædam annalium fragmenta, & vetusti legum codices, uxoribus conjunctos vixissè testantur.

Anno, vel circiter MLIX. Haraldus nonnihilo otii à bellis nactus, urbem in Norvegia condidit Aslogensem, illic plerumque commorans, ut propinquior foret ad occurrendum regi Danorum.

Anno MLX. Slavorum potentia ferro flamaque defæviit in Slesvicenses. Nec mortis insolentia Emundo, Sueonum regi, pepercit, ipsique sine regni hærede mortuo, Stenchillus cognatus in throno substituitur, princeps Deo, hominibusque gratissimus, ob singularem vitæ probitatem.

Haraldus verò tyrannus utrisque displicuit, quod cœligenis, terrigenisque esset injurius; indigenas & alienigenas divexaret, nec à sacris, neque profanis rebus violentas cohiberet manus, innocentemque funderet sanguinem. Quocirca tyranno succensens Adalbertus, suadet ut ab hujusmodi desisteret sceleribus, Christiano indignis principe, Bremensis agnosceret ecclesiæ autoritatem, ibique, non in Anglia suos curaret initiari episcopos; artes diabolicas, quibus nimium deditus, respueret, schismaticæ-
que

que Rutenorum doctrinæ nullatenus faveret. Verum Haraldus nuncios Archiepiscopi, salubria monentes, cum indignatione repulit, afferens se dominum Norvegiæ solum, nec alteri subiectum potestati. Quâ præsul arrogantiam commotus, Asgauterum Anglum Norvegiæ episcopum ex Italia reducem, Bremæ compræhendit, & tamen accepto fidelitatis juramento, inde dimisit.

Anno MLXI. Haraldus Orchadas dominio Norvegiæ submisit, quarum XVI cultæ & XX incultæ fuerunt, ex illisque propagatus S. Magnus, ibi ac in Norvegia olim, die XVI Aprilis, solennem suo nomini obtinuit festivitatem. Victor autem Haraldus, martem prosequens propitium, Islandos & Gronlandos pariter subjugavit, ac quaslibet ferme Vandalorum insulas, accolæque incurfavit.

Anno vel circiter MLXII. Nihilominus tamen Haraldus per celebri sanctimoniâ B. Adalvardi commotus, ipsum ex Vestrogothia in Norvegiam invitat amicissimè, & visis aliquot stupendis ab ipso editis miraculis, tot præfulem donat pecuniis, quot redemptioni CCC sufficerent captivorum; Quos indè, soluto precio, mox S. Adalvardus liberavit, inque Gothiam properavit.

Anno MLXIII. Adalbertus suis apud contumacem Norvegiæ regem nihil proficiens exhortationibus, de ipsius queritur arrogantia intolerabili, coram Alexandro II. Qui litteris ad ipsum datis, seriò monet, ut impiam deferat tyrannidem, & Bremensi obediat Antistiti, velut suo primati. Sed Haraldus inde haud melior factus, CCC navium classe Daniam prædatum festinat, & cum obvio præliatus Suenone, insignem reportat victoriam.

Quandoquidem porro ista floreret adhuc tempestate, cum plurima veri numinis offensione, idolorum Upsaliæ cultus, ad reliquorum illuminationem gentilium, in ipso Deus sacrificio unum flaminum, aræ adstantem, cæcitate corporis percussit, ut mentis discuteret tenebras. Qui velut Saulus occæcatus, & deindè soporatus, admirandi virginem splendoris, puerum ulnis gestantem, sibi que dicentem conspicatur: In unigenitum Dei filium, contemptis idolis, credens, visum recipies, & suasioni consentiens, corpore, menteque illuminatus, consurgit, suum annunciat infortunium, Dei prædicat beneficium, & regnum peragrans, multis viam lucis æternæ demonstrat.

Anno MLXIV. Tam insigne cognoscens miraculum Adalbertus, ne suo deesset officio, ipso gentilibus Deo ita cœlitus prædicante, Adalvardum juniorem permultis ornatum virtutibus, Uplandis destinat præfulem, ipsique, consensu regis Stenchilli, sedem assignat Sigtoniæ, ut propinquior Upsaliæ, commodius infidelium conversioni invigilaret. Episcopus igitur Oceanum permensus, venit in primis Scaram, ibique depræhendens S. Adalvardum morti vicinum, procuratis pro honore Antistitis tanti exequiis, properat inde Sigtoniam. Illic vero tanta suscipitur omnium alacritate ac charitate, ut primis operanti sacris ibidem, LXX offerrentur libræ argenti; Cujusmodi animatus favore, Sigtunenses populosque finitimos, ingenti conatur labore ad Christum pertrahere, plurimos horum illi lucratus, Bircam prædicandi zelo adiit, cujus non obscurum depræhendit vestigium, sed B. Unnonis sepulchrum non potuit investigare. Interea Vestrogothis Adalbertus Acelinum ordinat episcopum, qui eligens potius quietem Colonia, in delitiis consenuit inglorius, frustra Gothi illum advocantibus.

Anno MLXV. Haraldus & Sueno, Scondia reges potentissimi, tandem pertæsi bellorum, concordiam amplectuntur, mutuaque se obligant sponcione, quod imposterum bello neuter occasionem præbiturus, sed reliquum vitæ familiariter transacturus esset. Quamobrem Sueno pacem nactus, illiusque nomi-

nomine gratum Deo animum exhibiturus, plures in Dania instituit Episcopos. In Jutia etenim fundavit Viborgensem, & Borglamsensem, sed Arhusiensem liberaliter restauravit. In Scania vero Lundensem & Dalbygensensem, utrobique ecclesiis multo sumptu fabricatis, ac præfuli Eginoni & Henrico sedulo commendatis. Ast cum Henricus indignam episcopo duceret vitam, Scania, Hallandia & Blechingia, soli committuntur Eginoni, successoribusque Lundię cathedram habituris. Sueno autem illa tot Episcopos per Daniam fundavit intentione, ut proprium impetraret patrię Archipræfulem, jugo subductę Hamburgensium. Quam licet Adalbertus non ignoraret machinationem, tamen ideo dissimulavit, quod sibi persuaderet, tribus in Scandia sedibus Archiepiscoporum institutis, se patriarcham illarum certò evasurum.

Anno MLXVI. Siquidem mortuo nuper Edvardo, Anglorum rege, absque hæredibus, thronum quidam procerum invasissent, Norvegus ab uno illorum, portionem sibi Anglię pollicente, vocatur in subsidium. Qua permotus spe Haraldus, cum plurimis armatorum millibus illuc velificat, victorque inprimis factus, demum vincitur à Vilhelmo Normannorum principe, Angliam sibi subjugante, ac cæditur. Ita Normanni etiam Angliã potiti, constans in ipsa dominium hætenus obtinuerunt.

Adalvardus, Sigtunensium præful, difficilem fore prospiciens Uplandorum conversionem, quamdiu idolorum Upsalię persisteret fanum, cultusque, cum Eginone, Scanensium Episcopo, in illius conspirat demolitionem, vitam pro tanti facinoris successu impendere non formidans. Verum Stenchillus subverens rebellionem, & fidei Christianę omnimodam extirpationem, velut nuper in Slavonia contigisset, à proposito episcopos revocavit.

Anno MLXVII. Funus Haraldis Nidrosiam relatum, in ecclesia conditur parthenica ab illo fabricata, & Olaus, Magnusque filii, clavum regni capeffunt; Quo ipsos & Anglico Vilhelmum Danus spoliare fuit deinceps sæpenumero machinatus. Luctuosus quoque fuerat præsens Sueonibus annus, quod illo currente præclarissimum amiserint regem Stenchillum; Ad regni vero fastigium Suetici, Ericus quidam mox sublimatus, cum throni competitore, nominis ejusdem, tanto congregitur fervore, ut ipsemet, æmulusque cum universis Suecię ac Gothię ceciderint optimatibus.

Hac principum Christianorum clade, gentiles regni animosiores redditi, fideles Christo, per reliquum hujus seculi decursum, vehementer affligerunt, vera religione propemodum conculcata. Nam inprimis regio collocatus folio Amundus, quod idolis nollet immolare, deturbatus ex illo in exilium fugatur. Deinde Halstanus, Stenchilli filius, subrogatus, eandem propter causam regno exturbatur. Mox Amundus ex Russia in patriam revocatus, throno restituitur, & iterum idolis cultum derogans, secundo expellitur. Postea Haquinus Rode sceptrum consecutus, quo gestaverit illud successu, nulla prodit historia, nec memoria.

Interim sæviente in Uplandia persecutione, non securus illic Adalvardus, à Gothis episcopo destitutis Scaram vocatur; Qui comite individuo Eginone, omnes Gothię peragrans ditiones, idola confringit, & plurimos paganorum flumine salutari tingit. Atqui nihilominus graviter offensus illi Archiepiscopus, quod se inconsulto, ecclesię administrationem Gothicę suscepisset, illinc, velut canonum prævaricatorem, revocat Bremam, ubi tamen laudabili coronatus exitu, & Thadico Ramsolensium de contubernio, Gothis deputatus Antistes, maluit domi ignavus desiderare, quam foris Apostolus florere. Reliqui etiam præfules ac concionatores Gothorum, Sueonumque, furore gentiliū deterriti, certatim dilabuntur;

Et interea solus Egiño, Christianos in Gothia crebrò visitans in fide confortat, apud hosque famosum & verbosum Freyeri simulacrum comminuit. Illustris vero Sueonum satrapa, Griphus, suos reddit populares Christo fideles, divum imitatus Herigarium, Byrcensium quondam prætorem. Sed jam ad intermissos redeamus annorum calculos.

Anno MLXVIII. Olaus Norvegiæ rex, ductâ in matrimonium Ingrede, Suenonis filiâ, pristinam cum Danis, regno aliàs suo inhiantibus, confirmat amicitiam.

Anno MLXIX. Sueno proinde, abjectâ spe Norvegiæ obtinendæ, omnem applicat conatum Angliæ subactioni, & cum grandi illuc destinati propterea exercitu filii, Canutus & Haraldus, multis Angliam detrimētis afficiunt, non tamen eam subjiciunt. Interea Sueno cum Henrico imperatore Lunenburgi colloquens, fœdus pangit in Saxones.

Anno MLXX. Magnus de vita migrans, integrum Norvegiæ dominium Olao fratri permiserat.

Anno MLXXII. Gloriosus & animosus Bremensium, Scondiorumque præsul, Adalbertus mortis succubuit etiam imperio, Liemarum nanciscens in cathedra successorem.

Anno MLXXIII. Danus ab Henrico imperatore ad expugnandum unâ Saxones rebelles invitatus, non modicam regionis partem victor habiturus, hosticum immenso invadit exercitu. Quem tamen protinus revocavit, importuno hujus clamore impulsus, affirmantis Saxones propter lata sæpenumero Danis subsidia, non illam promeritos esse mercedem, & Cæsare profligato, intolerabiles Daniae hostes futuros vociferantis. Quando etiam teste M. Adamo, clarissimus & sanctissimus Scaniae præsul Egiño, ex urbe nuper domum reversus, mundo feliciter valedixit, Richvaldum postea successorem adipiscens. Funestus præterea fuit iste annus Ottonien-sibus, quod Eilbertum ipsis episcopum fata quoque sustulerint.

Quo similiter currente cæpit B. Sebaldu regis quondam Suetici filius, Norimbergæ, ubi fuit sepultus, admirandis inclarescere miraculis.

Anno MLXXIV. Celeberrimus Danorum rex Sueno, XXVIII Aprilis, vitæ attigit similiter terminum, & appropinquanti Roschildiam funeri regio, S. Vilhelmus, urbis antistes, obviam processurus, bina mandat interim domi sepulchra parari, & proprium unâ secum deportari loculum; Veniensque ad Suenonis capulum, expirat, & sarcophago impositus, cum principe sibi charissimo ad tumulos in ecclesiâ præparatos simul defertur, ac in suum infertur, innumerabili hominum multitudine inspectante, ac rei novitatem inusitatæ vehementer admirante; commemoranteque dubio procul illam regis erga præfulem observantiam, quæ paucos ante annos contigisset. Quando propter homicidium in ecclesia perpetratum, Sueno ab illa exclusus, non minorem episcopo, Vilhelmo præstitit obedientiam & reverentiam, injunctamque egit pœnitentiam, quam sancto prius Ambrosio, Theodosius imperator. Daniae autem gubernaculum V commisit Sueno filiis, ex concubina genitis, nimirum Haraldo, qui deinceps successit parenti; Canuto; Olao; Erico & Nicolao, de quo illi, prolesque numerosa & nepotes frequenter dimicarunt.

Anno MLXXV. S. Vilhelmo Roschildiæ sufficitur Sueno Norvegus, quo suasore prius, Vilhelmoque, rex Sueno basilicam fabricaverat Roschildensem ex faxis quadratis, & cœnobium S. Benedicti fundaverat Ringstadii. Verum Sueno episcopus utrumque deinceps opus multis sumptibus consummavit.

Anno MLXXXVI. Olaus percelebre illud Bergensium, in Norvegia, emporium apparavit, jureque civitatis donavit. In Sueciæ vero Suder-

mannia, S. Bothvidus adhuc superstes, Slavum quendam, fide Christianâ informatum ac emancipatum, in Slavoniam remissurus, ut ethnicis Christum illic annunciaret, ab illo nefarie in via trucidatur, & in Slemmensi vel Bothvidiana tumulatus ecclesia, signis coruscat, Sueonesque annuam ipsius memoriam ibi, XXVIII Julii, sollemniter postea celebrarunt.

Anno MLXXVII. Haraldus Suenonis primogenitus, sedata fratrum de sceptro Danorum contentione, hæctenus flagrante, illud acceptat.

Anno MLXXVIII. Haraldus abrogat usum laminæ candentis, in veritatis indagazione hæctenus in Dania gestatæ, vel calcatæ à reo, duodecenvirali litem quamlibet committens examini. Illa tamen iudicii consuetudo deinceps iterum invaluit, & sub Valdemaro IV penitus exolevit.

Annum circiter MLXXIX. Ingo Halstani germanus, sceptrum Suecorum & Gothorum nactus, idolorum Upsaliæ prorsus abolevit cultum. Quamobrem gentiles adversus ipsum exasperati, regno expellunt, nocturnis apud Scanos deinde mactatum infidiis, indeque relatum, & in Vestrogothia humatum. Interea temporis Sueno quidam idolis addictus, ab ethnicis ad Sueciæ solium promotus, Stregnesiæ instauravit idololatram, non Upsaliæ.

Anno, vel circiter MLXXX. Infideles ad novendialia confluunt sacrificia Stregnesiæ, quod inaudiens S. Eschillus, tribus inde milliaribus constitutus, illuc festinat, & cum diu gentiles à nefario ac sacrilego dehortatus esset opere frustra, ad orationem conversus, pluviam, grandine, tonitruo & fulgure cœlitus impetratis, aras prosternit immolantium. Qui propterea turore correpti, lapidibus S. episcopum interfecerunt, pro inimicis, velut Stephanus, obsecrantem, & miraculis postea multis coruscantem.

Haraldo Danorum regi vitam terminanti, successit Canutus frater, Deo, hominibusque princeps dilectus, qui mox translatis ex Anglia reliquiis S. Albani, magnificum Ottoniæ templum fundatum illi dedicavit. Sed Bergæ in Norvegia, jecit rex Olaus, prima ecclesiæ cathedralis fundamenta, & fabricam basilicæ Nidrosiensis magis perfecit, huicque campanam dedit admirandæ magnitudinis.

Anno MLXXXI. Gyfferus Islevi filius, parenti nuper mortuo, in cathedra Islandiæ Scalholteni substitutus, Romam inaugurandus proficiscitur, indeque Moguntiam remissus, ibi consecratur, non Bremæ, quam Scondii hoc tempore plurimum averfari cæperunt, domesticum desiderantes Archipræsulem.

Anno MLXXXII. Structuræ templi Roschildensis, admodum sumptuosæ, manus imponitur extrema, in quo S. Vilhelmi ossa de tumulo levata transferuntur.

Anno MLXXXIII. Canutus Daniæ rex, Lundiæ in Scania multò augustiorem cæpit moliri basilicam, quam pater, aut avus fecissent. Nec Philippus Halstani filius in Suecia hujusmodi piis indormiit omnino operibus, qui sublato Suenone Sanguinano, regni gubernaculum adeptus, exultantia passim religionis exercitia Christianæ fideliter revocavit & ornavit.

Anno MLXXXV. Rex Canutus, XXI Maji, præposituram Lundiæ, & IX alia fundat, dotatque liberaliter canonica sacerdotia, cum ludo ibidem literario. Et simul de universo regni clero bene promeriturus, illum à quibuslibet liberat exactionibus; foro vetat politico adversariis respondere; sed ecclesiastico atque præsulibus regni, secundum dignitatis & sessionis à regibus gradum deputat.

Anno MLXXXVI. Procerum quidam Anglicorum Danis potius, pristinis suis dominis, quam Normannis subesse desiderantes, regi Canuto clanculum deferunt thronum, armis Vilhelmo eripiendum. Tantam itaque sponsam Canutus haud repudiandam existimans, Roberto Flandren-
sium

fium comite, focere, in confilium & auxilium advocato, navale apparat bellum; fed quando Angliam verſus eſſet ſoluturus, fratrem cognofcit Olaum, cum nonnullis optimatum, periculofis ſtudere factionibus, & meritò ſubveritus, ne proprium amitteret regnum, dum alienum affectaret, hac ſuperſedit expeditione, ac Olaum à focero captivum deſtinat in Flandriam, illiusque complices in ſuam ſtimulat perniciem.

Anno MLXXXVII. Juti, Danorum populus, ob quandam à Canuto impoſitam contributionem, & potiffimum quod ab illo ad decimas clero ſolvendas rigidè cogentur, ſeditionem commoverunt, & regem indè propterea in Fioniam remeantem inſecuti catervatim, in eadem perſtiterunt, & à Canuti oſoribus, Olaique fautoribus magis inflammati, ipſum Ottoniæ in eccleſia S. Albani, veſpertinis devotè precibus vacantem, invadunt, & quo die Elizabetham Deipara viſitavit, innocentiffimum, religioſiffimumque principem, cum Benedicto fratre, ac aliis procerum non paucis, nefariè occidunt. Illic verò ſepultus, ſignis illuſtratur, eaque propter diviſ adnumeratur. Quatuor S. Canutus reliquerat liberos, & horum ſunt filiæ tres; quarum Ida ſenior natu Vartiflao nupſerat Pomeranorum Duci; Ingerdis Folchoni, & Cecilia Erico, ſummatibus Sueonum nobiliſſimis, indeque clariffima profluxit hoc regno deinceps progenies Folchungorum. Sed cum Carolo harum fratre, mater Adela Flandriam præſubitâ repetiit fugâ patriam, ubi fato ille conſumptus fuit miſerabili.

Nihilominus tamen Robertus Adelæ pater, Danis extemplò per legatos Olai flagitantibus liberationem; lytrum prægrande ſpondentibus, & obſides illi deſtinantibus, captivum in Daniam remiſit, protinus regni ſcibus decoratum. Nec ſcelus in ſanctum regem commiſſum, Deus criminum vindex æquiſſimus, reliquit impunitum; Quandoquidem toto, quo regnavit Olaus, octennio, fames Daniam immaniſſima divexaverit; Quâ Numen ſimul palam fecit, decimarum penſionem, plus ubertatis quam caritatis populo importare Chriſtiano. Interea Ericus, Olai frater, quod partibus S. Canuti adhæſiſſet, vinculaque Olao injeciſſet, in Sueonia profugus, commoratur, ubi Botildem, præluſtris viri Ulphonis Gelleſonii neptem, nactus fuerat conjugem, inſuetæ ſceminam patientiæ.

Anno MLXXXIX. Eximium Norvegiæ regem Olaum, mors ſuſtulit, & regni axiomate filius potitur Magnus, à paternis non exorbitans veſtigiis glorioſis. Neque minori cum encomio Suecorum Ingo præſidet gubernaculo, quod Philippo patre ſub hoc ævi currentis tempus, mortuo, concordi ordinum ſuffragio, fuit conſecutus. Bigamus verò extitit Ingo, qui ex Ragnilde, prima thori conſorte, ſuſcepit Chriſtinam, illuſtriſſimo Ulademenſium principi Jaroflavo primum copulatam, cuique genuit Ingeburgem, S. Canuti ducis Obotritorum conjugem, & alteram Almo Ungarorum regi, deſponſatam. Quæ proſectò connubia inclytos throno Sueciæ, Daniæ, Norvegiæ, Galliæ, Ungariæ & Poloniæ reges ſubminiſtrarunt. Verum demortuæ Ragnildi, Telgæque non ſine miraculorum gloria quieſcenti, ſuperinduxit Ingo Helenam, Margarethæ ac Ragualdi genitricem, quorum uberius fiet mentio progreſſu operis.

Anno MXCII. Magnus Noricorum princeps, Hallandiam devaſtat, & multis onuſtus manubiis, victor remeat.

Anno MXCV. Magnus Oceanum ingreſſus, Orchadenſes & Sudorenſes ſibi rebelles invadit, illoſque perdomitos, Sivardo commendat filio regendos, ac ipſemet Scotiam infeſtat, cum illius rege ita demum

pacifcens, ut quaslibet Norvegia insulas imposterum, Scotiæ occiduas, æternum possideret, atque cum insigni patriam triumpho revisens.

Sed Olaus in Dania regnans inglorius, cum famis sævitia incolas horrendum adhuc flagellaret, à Deo supplex flagitat, ne diutius populum affliget, aut reliquum vindictæ in se transferret. Nec vanæ fuerunt preces, quandoquidem sequenti Olaus nocte, inter XVIII, & XIX Augusti diem videlicet, animam exhalaverit. Ordines vero Daniæ quatuordecim Erico, ex Sueonia revocato, vidua tradunt regni insignia.

Anno MXCVI. Ericus fratris Canuti amantissimus, suum erga illum declaraturus amorem, funus ipsius de ecclesia S. Albani, ad cathedralem Ottoniæ basilicam, multo translatum honore, in sepulchro affabre confecto, collocavit.

Anno MXCVII. Ericus à sacris ad prophana conversus, Julinenses Danicum excutere jugum denuò molientes, acerrime impugnavit, & revocatos ad obedientiam, inhumanissimâ quadam multavit tyrannide. Ideo Liemarus, Scondiorum & Slavorum supremus adhuc præsul, velut etiam propter nimiam regis libidinem, ipsi vehementer indignatus, illum decrevit anathemate implicare. Verum suo Islandi obsequentiores episcopo Gyffero, primum consentiunt decimarum pensioni, & annuæ solutioni.

Anno MXCVIII. Ericus Bremeuse metuens fulmen, illius antevertit vibrationem, ad Romanum appellando pontificem, illucque profectus, suum excusat facinus; arrogantiam incusat Liemarum, & humiliter postulat, ut Dania ab intolerabili Bremensium jugo antistitum, tandem liberetur. Promissoque impetrato, domum hilaris reversus, Sueciæ ac Norvegiæ regibus idem haud difficulter ingessit desiderium. Inter hos autem principes quædam oritur controversia de Vermelandia, quam Norvegus potiori ad suum regnum jure affirmans spectare, quam ad Sueciam, illam armis occupatam, suo firmat præsidio.

Anno MXCIX. Ingo Sueonum rex, tantâ laceffitus injuriâ, Vermelandiam recuperat, indeque Noricum expellit præsidium. Hanc itaque litem, aliasque potentissimi Scondiæ principes, Ingo, Ericus & Magnus amicè dirempturi, proximâ confluunt æstate sub Kongellensium oppido; Ubi remotis arbitris collocuti, quamlibet transigunt discordiam, & in matrimonium consentiunt Margarethæ, Ingonis filiæ, à Magno ducendæ, festivæque redeunt domum pompâ.

Anno MC. Norvegus bello defunctus Suetico Irlandos aggreditur, suis infestos insulas, & primarium occupat regni emporium, ditionemque ipsi subjectam. In Dania interim Ericus fraternæ invigilavit apotheosi, & illam XIX Aprilis, operâ Aubaldi, nunc cathedram nacti Ottoniensem, aliquandiu hætenus Roschildensi subjectam episcopo, splendide consummavit, S. Canuti ossibus argenteo inclusis loculo, in ara decenter collocato.

Anno MCI. Liemarus Erixi adversarius in fata concessit, & Humbertus insulam adeptus Bremensem, non magnopere laborat pro conservanda in Scondiæ ecclesiam autoritate; ut neque successores, Fridericus & Adelberonus. Illâ vero Bremensium negligentia Scondiæ reges animati, peculiarem occæpit quilibet horum flagitare archipræsulem, & necessarium coëpiscoporum procurare numerum. Quocirca Christianissimus Sueciæ monarcha, Ingo, Lincopensi, Scarensi & Stregnensi denuò restauratis, Upsalensem adjecit episcopam, liberaliter dotatas, non ignorans has sufficere Archiepiscopæ in regno foundationi. Nec minus operæ Danus & Norvegus huic impendunt negotio; Quorum tamen votis, & præsertim Sueonum ac Norvegiarum, Latius archiflamen æquo diutius distulit suffragari,

gari. Nec adeo prolixâ reges morâ mentem clero addictam mutarunt; quem præfulesque interim tantâ decorarunt prærogativâ, quantâ olim S. Canutus Daniæ ornasset presbyterium. Magnus tamen Norvegiæ rex, suo hac in re voto non valuit satisfacere. Enimvero victor ex Islandia rediturus, infidiis occubuit incolarum, & commilitones in patriam reversi, Osteno ac Sivardo illius filiis, orbem regni clavum tradiderunt; Quem nacti principes multa conspicui pietate, Ecclesiam Norvegiæ, obitum Magni lugentem, insigniter consolati sunt, & plurimis illam beneficiis cumularunt.

Anno MCIV. Ericus Danorum rex, exercitæ pœnitens libidinis; tyrannidis Julini perpetratae, ac homicidii in Jutia commissi, vovet peregrinationem ad Salvatoris Hierosolymæ sepulchrum. Proinde Haraldo filio, & Nicolao suo fratri, Daniæ gubernationem, sed Canuti ac Erici filiorum minorennium, commendat educationem primariis optimatum; viamque ingressus, & aliquantulum progressus, nuncio Romam transmissio, renovat Papæ petitionem super liberatione Scandiorum à Brementium potestate, ac iter continuat, comite uxore, & nonnullis procerum aliis per Russiam, tandemque Hierosolymam perveniens, illic pientissimam amisit conjugem, in valle humatam Josephicâ.

Anno MCV. Ericus voto perfunctus, ex Palæstina Europam versus festinat, & delatus in Cyprum, febris corripitur, dieque X Julii moritur, ac ibi sepelitur, biennioque regius latuit Danos obitus.

Anno MCVI. Nascitur Boleslao Polonorum regi Suentoslava, quæ nupserrat deinceps primum Ulodemiro, Russorum principi; Magno postea, Nicolai regis Danici filio, ac demum Suerchero, Gothorum monarchæ.

Magnus Saxoniae Dux, morte sublatus, Lothario principi, exinde ad Romanum quoque imperium evecto, Holsatiam, Stormariamque, velut Saxoniae provincias, hæreditario possidendas jure, transmiserat: Modò etiam Paschalis II. Romanorum Archimystra, tandem assiduis Danorum inclinatus precibus, archipræsulem flagitantium peculiarem, cardinalem ablegat in Daniam Albericum; Is eò perveniens, Lundiam huic dignitati cæteris regni urbibus commodiorem, depræhendit, ac ipsam proinde metropolim Daniæ constituit, dominamque reliquarum VIII. cathedralium ecclesiarum, primo illi archiepiscopo Assero deputato; Cui, successoribusque quæpiam simul Norvegiæ, non Sueciæ, demandata fertur inspectio ac protectio: Sic Dania & Norvegia pervetustæ Hamburgensium ac Brementium antistitum subducuntur jurisdictioni.

Holensis, altera Islandorum episcopa, in boreali insulæ provincia fundatur, prædioque Holas, quod hæredes prænobilis viri, Hialtæ, in tantum donarunt usum. Illic verò Jonas Ogmundi primus nominatus antistes, Romam pro inauguratione contendit, & inde Lundiam remissus, à novo hujus archiepiscopo consecratur.

Anno MCVII. Nicolaus, certior factus de obitu Erici fratris, thronum Daniæ occupavit, immemor juramenti, quod Erico abitarienti præstitit, super promotione sobolis fraternæ ad regni gubernaculum. Habuit autem Nicolaus uxorem Margaretam, Magni Norvegi viduam, & Ingonis Sueci filiam, à quâ Magnus item fuerat genitus: Sed alter Margaretæ filius, vel privignus Olaus, Osteni & Sivardi, Norvegis dominantium frater, hoc fati anno præmaturis nimium abripitur, & Malfredis, Erici regis in Cypro mortui filia, à Sivardo conjux ducitur.

Anno MCXIV. Nicolaus svasu Hubaldi Ottonensium præfulis, illic cœnobium S. Canuti, à monachis inhabitandum Benedictinis fabricavit, & reeditibus ornavit amplissimis.

Anno MCXV. Sivardus Norvegiæ rex, LX navium classe Oceanum ingressus, in Anglia, Italia, Sicilia, Hispania & Africa, integro triennio, eximia militiæ facinora exhibuit, opesque corrasit immensas, interim Osteno fratre, regnum domi ex pactis moderante.

Anno MCXVI. Cum Sivardus in transmarinis ita belligeraret ac triumpharet regionibus, Ostenus domi patriæ intentus emolumentis, cœnobium Bergæ construxit Benedictinis nobilissimum, simulque illic ecclesias S. Pauli & Michaëlis Archangeli, ac Nidrosiæ S. Matthiæ, amplissimas erexit; ut etiam rure, Vogensæ, Agdenensæ & Helgalandensæ. Nec interim negotia negligens politica, suâ efficit prudentiâ, ut Jemptia, Sueonibus aliquanto hæctenus tempore subjecta, Norvegiæ redderetur.

Anno MCXVII. Consummato propemodum Ottoniæ monasterio, Paschalis Romanus antistes, perscriptis ex civitate Anagnina literis, ad Nicolaum Daniæ regem, ipsius deprædicat ideo pietatem, liberalitatemque.

Anno MCXVIII. Sivardus triumphis ornatus, & opibus ditatus, Hierosolymam religionis ergo invisit; Quando ab urbis Patriarcha frusto crucis Dominicæ donatur, indeque Constantinopolim profectus, residuum classis imperatori largitur, & terrestri properat itinere Norvegiam versus.

Anno MCXIX. Sivardus in patriam reversus, plurimas fratri lites intentat; administratæ postulat rationem provinciæ, & varias tendit insidias, perigrinis elatus gazis ac victoriis.

Anno MCXX. Comes Schouenburgenfium Adolphus, à Lothario Cæsare Holsatiam atque Stormariam, sub jure consequitur beneficiario. Et Calixtus II. Concilium celebrat Rhemensæ, ubi renovato ac promulgato prohibet edicto presbyteris, diaconis & subdiaconis conjugium; Quod in Scondia etiam publicatum, plurimis à clero negligebatur annis, in sententiam fortassis Græcorum propendente.

Anno MCXXI. Sivardus, mortuo fratre, Norvegiæ monarchiam adeptus, Gothiam populatur australem, prætendens minus sinceram illic observari religionem, ipsemet forsitan schismaticæ studiosus. Romanæ autem fidei addictissimus Jonas, Holensium episcopus, mundo valedixit, & post LXXX annos, divorum fuit inscriptus catalogo.

Anno MCXXII. Chetillus Jonæ subrogatus, in subsidium vocato Scalholtensium antistite, jus Islandiæ canonicum adauxit.

Anno MCXXIII. Haraldus quidam ex Irlandia in Norvegiam adveniens, se fratrem Sivardi perhibet, & illæsus per IX candentes incendens vomeres, nudis plantis, fidem adstruit suæ assertioni, ac regni obtinet portionem.

Ascerus Daniæ primas, XXX Junii, solenniter encæniam peragens basilicæ Lundensis, nunc multo magnificentius consummata, ipsam honori Baptistæ, præcurforisque Dominici & Patriarcharum, Prophetarumque, dedicavit. Adelberonus autem mortuo Frederico substitutus, non se, ut neque successores, amplius scribebat Hamburgensium, & Scondiorum archipræsulem, vel sedis Apostolicæ legatum, contentus ægre titulo Episcopæ Bremensis. Nec hostilis unquam gladius, teste Alberto Crantio, tantum damni Ecclesiæ intulit Hamburgensi, quantum Scondiæ ista inflixisset subtractio.

Anno MCXXVII. Carolus Flandriæ comes, & S. Canuti, quondam regis Danici filius, XXIV. Februarii, in templo Brugæ per summum scelus à sicariis trucidatur. Verum Sivardus Norvegiæ rex naturali decedens morte, Aslogiæ in templo S. Halvardi humatur, non Kongellæ; quamvis hic vivus libentius & frequentius moraretur; hancque ideo civitatem, regio palatio in cœnobium deinceps converso; Ecclesia parochiali, & aliis ædificiis

ciis ornaverit plurimis, atque privilegiis eximiis. Secundum vero exequias, Magnus Sivardi filius Aslogiæ parenti successor declaratur; Et Bergæ Haraldus, Magni patruus; Quos tamen inter pax floruit quadrima, regno diviso, nec ausus competitorum Magnus impugnare, quod incolis esset percharus. Liquit insuper binas Sivardus filias, quarum una nomine Christina, nupserat Erlando Schake, & altera Erico, Danorum regi, Emund appellato.

Anno MCXXVIII. Quod illustris princeps Canutus, regis Erici filius, non solum ducatu frueretur Slesvicensi, aut etiam ab Henrico, Vandalorum rege ultimo, throni hæres Slavonici esset deputatus, in illoque per Lotharium Cæsarem denuò confirmatus, & alias Danis foret ob vitæ innocentiam pergratus, ipsum Nicolaus patruus, Henricus & Magnus, patrueles, cœperunt plus quam odio Vatiniano clam infectari. Cujus omnino ignarus Canutus, Obotritorum rex, ad nuptias invitatus Magni, Ripam Jutiæ proficiscitur; Quas modò illic celebravit cum Suentoslava Ulo demiri vidua, & Boleslai Poloni filia, quæ Canutum ipsi deinceps fuit enixa. Atqui Henricus ille præfatus, cognomento Scateler, natus erat Suenone, VI. Estritii filio, maritus Ingridis, gener Ragvaldi, & progener Ingonis, regum Suecicorum, ex illaque suscepit Magnum, Sueciæ competitorum, & S. Erici Jedvardi cæsorem. Illius verò proavus Ingo maternus, jam vergens in senium, sanctimonialibus de ordine Benedictino, occæpit in pago Vretensi fabricare cœnobium, quod ille, uxor Helena, Ragualdus atque Magnus quidem fundis donarunt plurimis.

Anno MCXXIX. Ostrogothi Suecicum pertæsi jugum, Ingonem ferali potione in pago sustulerunt Vretensi, fabricæ intentum monasticæ, & non expectato Sueonum suffragio, protinus Suercherum provinciæ Dynastam, regiæ forsitan necis complicem, elegerunt. Is fuerat Cornuchæ, in Kindia satrapæ filius; nepos Colonis, qui extrema baptizatus senectute, mox in albis moritur felix vestimentis, inque cœmiterio primus sepelitur Kagano; pronepos Katilli, qui subveritus, ne Christianis initiaretur sacris, trienniò ante obitum infaultus sepulchrum ingreditur. Verum ad parentalia redeundum Christianissimi regis Ingonis, qui corporis requiem in Vretensi fuit adeptus ecclesia, ubi & conjunx superstes Helena, monasticen professa, membraque post obitum posuit defessa. Interim Sueones & Vestrogothi, Ingonis amantissimi, regni porrigunt sceptrum, Ragvaldo illius filio, Knaphöfde nuncupato, propter mentis, corporisque odiosam elationem.

Anno MCXXX. Margareta Ragvaldi germana, & regina Danorum laudatissima, mortem oppetiit, ac inde Nicolaus Alvildam, regio apud Norvegos sanguine procreatam, sibi despondet; Quam nihilominus rex Ostrogothorum Suercherus, ad suos traductam deinceps amores, conjugem obtinuit, quæ Johannem & Carolum illi genuit. Sed Magnus Norvegiæ princeps Christinam fuit nactus uxorem, Canuti filiam regis Obotritorum, & matrem Sophiæ, Carolo Sueonum regi postmodum denuptæ. Porro Christina deinceps à Magno repudiata, forte quod illius esset amitina, in Daniam rediit, exindeque fortuna Magno adversata; Qui tamen hoc anno patrum in Vichia incautius morantem aggressus, in Daniam fugavit.

Anno MCXXXI ineunte, Ducem Canutum Nicolaus ipsius patruus, VI. Januarii, convivio Roschildiæ magnifico excepit, indeque Canutus à Magno patruele, ad amicum sub Ringstadio colloquium invitatus, postri die cum paucis illuc comitibus proficiscitur, ubi tamen perfidissimè trucidatus à Magno, in Ringstadiensi traditur monasterio sepulturæ. Conjux vero

verò Ingeburgis, post octiduum enixa Valdemarum posthumum, qui Danorum postea rex evaserat gloriosus. Ast proceres Daniæ, tam enormi scelere commoti, in principem admissò innocentissimum, charissimumque, in patrem sicarii filio conniventem, adjunctis sibi aliis regni ordinibus, insurgunt; Quos ille placaturus oppidò furens, Magnum jubet regno aliquandiu excedere. Is proinde vicinam Daniæ, Vestrogothiam ingressus, blanditiis incolas permovit, ut se pro rege susciperent, repudiatumque ab illis fuerat Ragvaldus Magni avunculus. Non tamen Dani hinc facti sedatiores, Erico, Canuti ducis fratre, ad solium promotò, cum Nicolao, Magnoque Vestrogothorum, Noricorum & Polonorum auxilio subnixis, sæpenumero conflixerunt. Verum isto Haraldus anno, copias in Dania nactus auxiliares, in Norvegiam regreditur, & Magno regni æmulo Bergæ capto, expungit oculos, ac pedum uno mutilatum, in Nidrosiense detrudit cœnobium.

Anno MCXXXII. Ragvaldus Vestrogothiam recuperaturus, illam invadit, quem populus Magni fretus exercitu, sub villa excipiens Carlebygenfi, cecidit. Itaque victor Magnus Sueciâ etiam potitus, non minori eam calamitate, quam prius Daniam aliquandiu involverat. Quando Sivardus quidam peregre in Norvegiam rediens, se Haraldis regis fratrem profiteatur; sed mendacii convictus, ad necem queritur, fugâque elapsus præfubitâ, cum fautoribus Magni occæcati in Haraldis conspirat interitum. Isto demum anno Præmonstratensium ordo monachorum, in Scandiam primò nactus est accessum.

Anno MCXXXIII. Sivardus noctu conclave invadens Haraldis, eum peremit inermem; Huic tamen filii subrogantur, Ingo, Sivardus & Ostenus; Sed Birgitta filiarum una, Birgero Sueonum Jerl seniori, & altera Cecilia Vermelandorum toparchæ, nupserunt.

Anno, ut reor, MCXXXIV. Perstabant adhuc in Gothlandia, Sueciæ insula, illi magnitudinis immensæ, Joviales, seu Thoronis mallei, quibus, Deo in aère sonante, veteres olim Gothi, in terra horribiles ediderunt fragores, quos inde Magnus avectos in Daniam perfidissime transtulit. Verum in Norvegia Sivardus, Haraldò cæso, & Bergæ condito, Magnum cæcum ex claustrò producit, per quem favores Noricorum frustra captavit, ac ideo in Daniam cum ipso profectus, inde limitem Norvegiæ identidem infestavit.

Anno MCXXXV. Nicolaus ab Erico, Canuti fratre, sibi bellum cognoscens inferendum, advocat Magnum ex Sueonia in auxilium, qui cum suis copiis, paternis non expectatis, hostem in Scania temere aggressus, festo sanctissimæ Pentecostes, in IV Junii diem incidente, vitam & victoriam amisit, unaque V. Episcopi, LX. presbyteri ac miles copiosus. Atqui Nicolaus tardiuscule adveniens, cognito filii infortunio, ocyus inde Slesvicum profugit, ubi quoque ab incolis trucidatur. Sic Deus tantæ violationem solennitatis, & Canuti ducis interitum vindicavit. Nec illud animadvertens Dei consilium Boleslaus, cognomento Crivouffius, Poloniae rex, sed generi, cædem ulcisci volens, mareque cum grandi emensus exercitu, propterea Daniam ferro & flammâ truculenter multavit.

Anno MCXXXVI. Ericus post abitum Boleslai, habenas regni Danici, sibi duntaxat & suis liberis, posterisque porrigere desiderans, arma in fratrem convertit Haraldum, quem deinceps & filios ipsius vitæ spoliavit usuris. Hac autem Erici tyrannide præsul Roschildensium Eschillus, offensus, illum impugnavit, & tandem superatus, plurimo ipsi auro numerato, gratiam recuperavit. Pari etiam successu Danus cum Rugianis & Norvegis belligeravit & triumphavit.

Anno MCXXXVIII. Afferus, Danorum primus Archipræful, de vita migravit, & præfatus Selandiæ antistes, Eschillus contribulis, Scæniæ cathedram occupavit; Quo etiam tempore Suercherus Gothorum rex, Sueoniæ simul thronum impetraverat.

Anno MCXXXIX. Danus propter nimiam in subditos tyrannidem, Ripæ in frequenti ordinum conventu, XIV Septembris, ab uno procerum interficitur, & Ericus, sorore illius genitus, substituitur, qui modico patriæ emolumento aliquandiu regnavit.

Adolphus II Schouenburgenfium Comes, beneficio Henrici Leonis Saxonum principis, Hofaltiam atque Stormariam in feudum consequitur.

Anno MCXL. Adolphus Lubecum condidit, & rex Suercherus in Ostrogothia amœnissimum cœnobium, de conjugis nomine Alvilstad, postea Alvastra vocatum, ab illo uxoreque largiter dotatum, ac Benedictinis assignatum, ut etiam Herevadensē in Dania, quod hoc pariter anno fabricatur.

Richolphus, Fioniæ antistes, ab Innocentio II. impetrat facultatem monachis S. Canuti Ottoniensibus, episcopum, vacante sede, subrogandi. Et Theodignus legatus pontificis, concilium Lundiaæ celebravit, quò præfules Daniaæ ac Norvegiæ, unusque Sueciæ, Gislo nominatus, promptè confluerunt.

Hunc circiter annum B. Helena, nobilissimis orta parentibus in Vestrogothia, Hierosolymis reversa, ab inhumanissimi generi sui familiaribus, dum ad encænia Gothenensis festinaret ecclesiæ, XXX Julii, citra ullam occiditur culpam, & in porticu templi Schiœduicensis, quam, ecclesiamque illa fabricavisset, sepelitur.

Anno MCXLI. Consors Suercheri Alvilda, factorum violentiæ succubuit, Alvastræ tumulata; Et à rege Sventoslava, Magni regis vidua, postmodum ducta in matrimonium, genuit ipsi Colonem ac Bugislavum. Norvegiam vero Danorum ope, Sivardo & Magno cæco impugnantibus, Ingo, Sivardus ac Ostenus, fratres, utrumque congressi adversarium, commilitonesque, ceciderunt. Sed in Dania modo B. Claudius, Arhusiensium olim præpositus, miraculis inlarescit, de quorum veritate regni præfules, mandato pontificis Romani, inquisiverunt.

Hoc, & sequenti, annis, Sivardus Upsalensium IV episcopus, in negotiis suæ Ecclesiæ apud Adelberonem Bremensium antistitem fuit constitutus. Indeque liquet Sueones adhuc Lundensē non auscultasse Primate.

Anno MCXLII. Ingo regum primarius Noricorum, cognoscens sibi fratres exitium machinari, Sivardumque horum unum, mense Junio inprimis aggressus, de medio vitæ sustulit, illic humatum, filiis VII superstibus, Haquino, Gutormo, Suenone, Sivardo, Erico, Haraldo & Suenone.

Anno MCXLIII. Olaus, Danici regis amitinus, quod causam mortis Richonis Selandiæ antistitis, præbuisset, anathemate percellitur.

Anno MCXLIV. Idem Olaus adversus ipsum insurgens regem Ericum, bello cecidit Scanico; sed victor mox à Vandalis turpiter devictus, vitam Ottoniæ monasticam amplexatur; Sueno autem Erici Emund filius, diadema consecutus Daniaæ, per septennium variâ de illo fortunâ cum Canuto Magni & Sventoslavæ filio, decertavit.

Elias, Ripensium episcopus, illic foundationem collegii Canonico-rum orditur, in quo etiam sacrae explanatio scripturæ esset instituenda, quod in aliis S. Augustini cœnobiis eadem semper viguisset consuetudo. Verum in Gothia meridionali, regis Suercheri ac Gislonis episcopi munificentia, surgit Benedictinis habitatio Novevallis.

Anno MCXLV. Ostenus Norvegus, fratris mortem Sivardi vindicaturus, Ingoni marte congregitur navali, & superatus, fugit in Vichiam, ubi captus, gladio percutitur, ac in ecclesia nactus Foffensi sepulturam. Fertur innocentiam signis prodidisse, fontemque loco cædis erupisse limpidissimum. Sectatores porro Osteni, adversus Ingonem insurgentes, bellum continuant, & Haquinum Sivardi filium regem appellant, indeque Norvegia civili aliquandiu concutitur miserrimè tumultu.

Eschillus magnificam Lundensium basilicam, hoc anno magnificentius consumatam, teste inscriptione superliminari, calendis Septembris, virgini Deiparæ, divoque Laurentio dicavit. Quando illam simul preciosissimis donavit ornamentis, & Archilevitam illic, Decanum, Oeconomum, frequentiores Canonicos ac Cantores, de redditibus abundè provisos, instituit.

Anno MCXLVI. Haquinus competitor Norvegiæ, sub Kungella cum Ingone infeliciter configens, in Sueonia captat refugium, & hinc patriam armis crebrò postea impetivit.

Anno MCXLVII. Ericus, quondam Daniae monarcha sublimis, & nunc monachus Ottoniæ humilis, in fata concessit.

Anno MCXLVIII. Elias, Ripensis episcopus, suis concedit Assessoriibus potestatem, unà secum vacanti Canonici providendi. Ast Suercherus jam capulo proximus, Carolum filium regni consortem, & successorem, Gothis non Suecis consentientibus, designavit.

Anno MCXLIX. Suercherus rex Sueciæ, & Eschillus Daniae primas, missis in Galliam literis ac nunciis, binas in Scondiam poscunt monachorum turmas, à S. Bernhardo nuper reformatorum. Verum Sueno, Danorum rex, cum Canuto belligerans, Archipræsulem habet suspectum conjurationis cum æmulo ipitæ. Ideoque per ludibrium, sub templi fornice Lundensis, in cophino paulisper ipsum suspendit. Illum verò demissum placaturus infontem, huic ad perpetuam ecclesiæ possessionem Ahusensem urbem, arcemque donavit, ac simul Liugnicense in Sconia territorium, atque ternas insulæ Borenholmenis portiones, sibi & successoribus in throno, unam ibi duntaxat reservans. Isto denique anno moritur Uratislavia, famosus & illustris ille Danus, Petrus Duvinus, conditor illic monasterii quod incolunt Pramonstratenes.

